Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

h H

Davent. Paffroet 1520.

~~D. l. L. 20~~

227 E. 1

N Kr. 1717

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

FRancisci

Philelphi poetę
oratoriſq; tã grecę q̃z la-
tinę linguę peri-
tiſſimi, breuiores quęq; elegantioreſq; e-
piſtolę: omnibus pure et ve-
nuſte ſcribere cupientibus, plurimuz vti-
les: ex prima eius epiſtolarũ
parte diligenter excerptę. Cum argumen
toruz indice ſingulas epiſto-
las breuiter declarante. ⁂

·1·5·2·0·

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Tabula

ADuentum ſuum narrat, et peſtilentię vim declarat	Folio primo
Agit amico gr̃as: ꝙ ex peſte fugiendum ſuadet	eodem
Conſilium approbat	eodem
Arcas cum libris et veſtibus petit	eodem
Aduentum ſuum narrat, et verſura quid ſit, exponit	eodem
Petit ſibi, rebuſqꝫ ſuis conſuli	eodem
Honeſtati ſatiſfeciſſe ſe ait, et vtilitatis hñdam eſſe rationem.	eodem
Conqueritur ſibi promiſſa non ſeruari.	ij
Hortatur quendam ad ſtudium literarum. Deinde ponit differentiā inter feciales et caduceatores	eodem
Conſtans et gratus eſſe vult Amicorum paria quatuor	eodem
Dolet ſe non poſſe gratificari	eodem
Receſſurum ſe ſcribit propter peſtilentiam.	eodem
Profectionem ſuam prędicit amico	eodem
Quam honorifice ſit acceptus, narrat	iij
Corrigit laudationem amici de ſe	eodem
Depoſitum reddi poſtulat	eodem
Cur non ſcripſerit Item laudat Bononiam.	eodem
Factionem naſcentem oſtendit	eodem
Hortatur amicum, ne laboret de reditu ſuo	eodem
Libros ab alio repetendos ait,	iiij.
Laudes de ſe minuit	eodem
Commendat quendam amico	eodem
Factiones, et tumultum narrat	eodem
Conditionem accipit, de pacta ſibi pecunia	eodem
Mulis ſibi opus eſſe dicit.	eodem
Integrum ſibi eſſe negat, vt obſequatur conſilijs	eodem
Conditionem ſe non poſſe admittere dicit	v.
Excuſat ſe	eodem
Fidem ſibi eſſe ſeruandam dicit	eodem
Cauſam cunctationis narrat, et tuti itineris literas optat	eodem
Laudans hortatur amicum ad gloriam	eodem
Unde et quo pergat dicit	vi
Amico gratulanti, et operam pollicenti reſpondet	eodem
Pericula ſua narrat	eodem
Libros quos alteri commendauit repetit	eodem
Conductum ſe ait in triennium,	eodem
Singulariter quendam commendat amico	eodem
Conſuli ſibi ſuiſqꝫ rebus petit	vij
Factionem Florentinorum ſibi moleſtam eſſe dicit	eodem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Commendat amico quendam Pollucem repetit	eodem
Admonitum ſe dicit, vt ſibi caueat	eodem
Maturari promiſſa petit	eodem
Inimicum corrigit ꝙ ſibi inſidietur	eodem
Inimicum vilipendēdo arguit improbitatis	eodem
Hortatur amicum vt promiſſa opere compleat.	viij.
Grās agit officioſo amico Itē excuſat ꝙ ꝓmiſſum nō ꝑficit	eodem
Moleſtiam ſui ſtatus narrat	eodem
Cauſam cunctationis oſtendit	eodem
Rationem reddit cur abierit	eodem
Reſponſurum ſe breui dicit	ix.
Certior fieri vult de ſtatu amici	eodem
Librum alterius ſe non poſſe mittere ait	eodem
Increpat quendam ꝙ ſibi res ſuas non reddit	eodem
Ignoſci ſibi petit, ꝙ non ſatiſfacit votis amicorum.	eodem
Loqui ſe ait per tabellarium	eodem
Excuſatoria epiſtola	eodem
Conſilium de profectione aperit	eodem
Moram ſuam accuſat	eodem
Grās agit amico pro donis. Itē laudat Ariſteum, et rus amici	x.
Venturum ſe ait	eodem
Succeſſus ſuos narrat et amicum latenter allicit.	eodem
Librum ſe dicit ſub conditione miſſurum	eodem
Arguit quendam ꝙ librum alteri non reddiderit	eodem
Hortatur amicum.	eodem
Cauſam dicit cur deceſſerit.	eodem
Excuſatoria epiſtola	eodem
Conceſſiſſe ſe ait in alium locum vbi in magno eſt honore.	xi
Accuſat ſuperbię quendam	eodem
Hortatur amicum ad viciſſitudinem literarum	eodem
Amari ſe dicit et inuicem amare.	eodem
Hortatur amicum ad librorum lectionem.	eodem
Iudicium Philelfi de Quintiliano	eodem
Hortatur quendam vt libros reddat	xij
Arguit quendam iniuſticię	eodem
Gratulatur cuidam, ꝙ magiſtratum acceperit	eodem
Dicit ſe febre liberatum, et quo pacto	eodem
Negligi ſe queritur ab amico.	eodem
Accuſat eos qui cōmodo proprio amicitiam metiuntur	eodem
Hortatur quendā, vt rus relinquat	eodem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Tabula

Abſentem magis q̄z pręſentem laudãdum eſſe dicit. Jtez iocatur de quo- dam flagitioſo	xiij.
Promittit officium ſuum et libros repetit, ⁊ epiſtolas petit	eodem
Gratias agit, et moſei vitam ſe tranſlatuꝝ ſpondet	eodem
Excuſat ſe ꝙ reſponderit ſerius Jtem laudanti ſe reſpondet	eodem
Excuſationem ſe accipere dicit, deinde quendã cõmendat amico	eodem
Amici ſtudium in literis hortatur	eodem
Amorem in laudando oculis carere dicit, deinde pro munere gratias agit Jtem excuſat ſe	xiiij
Conſilia laudat amicorum	eodem
Laudat quendam ꝙ patrem in virtute imitetur.	eodem
Excuſationem admittit	eodem
Ueterem amicitiam ſe colere ait.	eodem
Accuſat quendam	eodem
Uxoris mortem filio nunciat, eum domum reuocat	eodem
Arguit quendam illiberalitatis	xv.
Excuſatoria epiſtola Excuſatorię literę	eodem
Officium filio petit	eodem
Hortatur amicum ad ſcribendum.	eodem
Accepiſſe munuſcula dicit amici Sed poſt hac leuiora malle	eodem
Excuſat ſe cur librum non mittit	eodem
Arguit amicum iniuſticię erga ſe	xvi.
Officium ſuum narrat	eodem
Laudans quendam commendat eum amico	eodem
Commendaticia epiſtola et laudis plena	eodem
Et ſibi et amico bene eſſe gaudet	eodem
Monenti vt ſibi caueat gratias agit	eodem
Accuſat amicum rariſſimę ſcriptionis et officiũ ſuuz illi ſpõdet	eodem
Uiciſſitudinem literarum poſtulat.	eodem
Breuitatem literaꝝ ſubaccuſat	eodem
Excuſat ſe rarę ſcriptionis	xvij.
Librum excribendum petit	eodem
Commendaticia epiſtola non vulgaris	eodem
Excuſat ſe rarę ſcriptionis.	eodem
Promiſſa adimpleri petit	eodem
Orationes mittit amico Excuſat ſe.	eodem
Corripit quendam	eodem
Spem adimit cuidam	xviij
Bene ſperare iubet amicum	eodem
Accuſat quendam temporis, et negligentię	eodem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Tabula

Inuidum carpit. Quotuſquiſqꝫ quid ſignificat	eodem
Boetij dialectica excribi poſtulat	eodem
Sollicitus eſt de ludimagiſtro	eodem
Iniuriam ſe donaturum oſtendit	eodem
Aduentum ſuum predicit, et ſaluum cōductum petit	eodem
Accuſat ſilentium cuiuſdam, et literas petit	xix.
Scire deſyderat mentem principis.	eodem
Quendam accipit in amicitiam	eodem
Hortatur amicum, vt exemplo ſuo ſępius ſcribat,	eodem
Inuehit᷑ in tabellarios negligentes et promiſſa impleri petit,	eodem
Tabellarij occaſione eadem iteꝝ ſe ſcribere dicit.	eodem
Mortem principis narrat	eodem
Romam ſe petituꝝ dicit	eodem
Libros accommodat amico	eodem
Iocatur in medicum Lactantium repetit	xx
Conditionem ſe non poſſe accipere ait.	eodem
Neqꝫ conſilij neqꝫ auxilij locum apud ſe eſſe ait,	eodem
Negat ſe plura hoc tempore poſſe ſcribere	eodem
Iliada ſe vendere negat.	eodem
Non expedire ait, vt omnia ſcribat.	eodem
Corrigit inſimulantem negligentię	eodem
Amicitiā laudando operam petit amici	eodem
Inſeruiri ſibi a diſcipulo deſyderat	eodem
Amici promiſſa non reſpondere ſuis ait	eodem
Illiberalitatis accuſat amicum	xxi.
Amicum certiorem facit, de rebus ſuis, et de ſtatu ciuitatis, petitqꝫ conſi- lium ¶ De eadem re	eodem
Tabellarij verbis: fidem eſſe hn̄dam ait: et amici oꝑam petit	eodem
Pericula ſua narrat, et conſultum petit	eodem
Admonitus gratias agit: et mores ſuos declarat	eodem
Gratias agit principi, ſe ad familiaritatem inuitanti	xxij.
Item quid differunt rex et tyrannus	eodem
Ratione temporis eſſe loquendum ait	eodem
Periculoſum tempus eſſe oſtendit,	eodem
Accuſatus ſuperbię excuſat ſe	eodem
Arguit quendam non obſeruare promiſſiones	eodem
Sanari vulnera petit ab eo qui inflixit	eodem
Laudat quendam gręcę literaturę ſtudioſum	eodem
Comparatio Hieronimi et Auguſtini	eodem
Anguſtiam ſuam oſtendit	xxiij

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Tabula

Loqui ſe ait per tabellarium Conſilium petit	eodem
Conſuli ſibi iterum petit propter pericula	eodem
Dicit quoſdam vtiles donec vtilitas deceſſerit	eodem
Laudat quendã q moralí philoſophię operam dat	eodem
Conſolatur amicum in aduerſa fortuna	eodem
Libros repetit.	eodem
Arguendo quendam libros ab eo repetit	eodem
Literas ab amico petit, et libros ſuos repetit.	xxiiij
Jocatur in amicum ruri manentem,	eodem
Pecunias ſibi ſolui petit. Literas repetit	eodem
Stomochatur cuidam ſibi moleſto	eodem
Traditum ſe queritur obliuioni	eodem
Operam amici importune petit	eodem
Certior fieri petit de proſpero ſtatu amici	eodem
Grata fuiſſe ſcripta amici dicit	xxv
Suadet amico vt etiam in ſenio non quieſcat a ſtudio	eodem
Carmina ſua repetit	eodem
Carmina iterum reddi ſibi poſtulat	eodem
Literas amici laudat: eumq; ad virtutem hortatur	eodem
Promiſſa confectum iri petit De eadem re	eodem
Officium petit amici	eodem
Petit vt ad ſe amicus veniat	xxvi.
Anxium ſe ait ſuper valetudine et abſentia filij	eodem
Silentium diuturnum accuſat	eodem
Silentium carpit Literas a diſcipulo petit.	eodem
Plantas ſibi mitti petit	eodem
Librum ſerio petit ſibi reddi	eodem
Conſilium mutatum ab amico miratur	eodem
Hortatur amicum vt tandem libros reddat	eodem
Pollicita maturari deſyderat	eodem
Expediri petit quod in rem ſuam ſit.	xxvij.
Librum repetit	eodem
Lr̃as ſe nondum accepiſſe dicit Deinde ſtatum ſuum ſcat	eodem
Dicit ſe nihil accepiſſe promiſſi	eodem
Amari ſe letatur et rediturum ſe ſpondet	eodem
Laudet amicum q ſe amet	eodem
Accuſat quendam rarę ſcriptionis	eodem
Silentium accuſat, et literas petit	eodem
Salarium duplum petit: vt redeat	xxviij.
Diligere ſe ait amicum ⁊ ſꝑ dilecturū etiã ſuũ pollicetꝛ aduentũ	eodem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Tabula

Peſtilentiam ait incrudeſcere	eodem
Certioꝛ fieri petit de commiſſis	eodem
Commendat amicum	eodem
Loqui ſe ait per eum, qui literas pertulit.	eodem
Nihil quod ſcribat occurriſſe ait Item de podagra	eodem
Promittit ſe curaturum omnia.	eodem
Nomina libroꝛum venalium deſyderat ſibi ſcribi	eodem
Arguit amicum auariuſculum factum	xxix
Commendatio ironica ac ridicula	eodem
Peſtilentiam ſe timere ait, et conſilium petit.	eodem
Peſtilentiam incrudeſcere ait.	eodem
Paupertatis incōmoda narrat, et conſuli ſibi petit	eodem
Cur breuis ſit indicat Filium ad ſe rediturum fcat	eodem
Stomochatur cuidam: ꝙ literas ad ſe datas, non acceperit.	eodem
Conqueritut ſe lr̄as non accepiſſe et ventuꝝ ſe ſpondet,	eodem
Laudat amicum Literas petit	eodem
Conqueritur ſe pecunias non recepiſſe	xxx.
Deſyderium videndi amicum inſinuat.	eodem
Venturum ſe dicit, et literas regis expectat	eodem
Excuſat ſe apud amicum et ei negocium dat,	eodem
Silentium latenter accuſat	eodem
Officium petit amici	eodem
Profecturum ſe dicit	xxxi
Eiectum ſe ab vrbe dicit, ob peſtem.	eodem
Hoꝛtatur amicum, vt res aſſeruet, ne furto ſurripiantur.	eodem
Eiectionem ſuam narrat	eodem
Amici pręſentiam petit,	eodem
Amicum, vt ſe conueniat oꝛat.	eodem
Longum ſilentium accuſat, et ſtatum ſuum indicat,	eodem
Incommoda ſua narrat amico	xxxij
Gratias agit de tritico pꝛomiſſo.	eodem
Officij neglecti ſubaccuſat amicum	eodem
Domum ſibi conduci petit ꝙ̄ ociſſime	eodem
Domum qualem conduci velit Item Nę quid fcat	eodem
Reuerſurum ſe dicit Papiam	eodem
Certioꝛem ſe fieri cupit de rebus ſuis domeſticis	eodem
Moneri quendam petit, ne ſibi moleſtus ſit	xxxiij.
Silentium ſuum accuſat, et ſtatum ſuū narrat, atq̄ ꝓpoſitum	eodem
Reſponſum petit	eodem
Conqueritur ſibi pꝛomiſſa non ſeruari	eodem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Tabula

Excribi librum petit Accuſat quendam perfidie	eodem
Respondet literis amici eumqꝫ laudat beneuolentie	eodem
Gratias agit pro beneficijs.	xxxiiij.
Commendat quendam apud amicum	eodem
Iniuriam ſibi factam narrat	eodem
Accuſat amicum obliuionis	eodem
Officium laudat amici	eodem
Officium petit amici	eodem
Opem filio petit redituro	eodem
Certior fieri de ſtatu amici petit.	eodem
Commendat amicum amico	eodem
Commendaticia epiſtola	xxxv
Commodari exemplar petit, vt excribatur.	eodem
Iuuari ſe petit: literis alterius	eodem
Conqueritur de tarditate officij.	eodem
Gratias agit ei, qui filium ſuum bñ tractauit	eodem
Hortatur amicum, vt non obliuiſcatur commiſſoꝝ	eodem
Librum petit, vt ſuum emendet.	eodem
Hortatur filium, vt preſuli obſequatur.	eodem
Hortatur filium de libris inquirendis	eodem
Arguit filium ꝙ iuſſa non perfecerit	xxxvi
Donat amicum carmine quodam	eodem
Memorem ſe dicit amici Itē accuſat amici ſilentium	eodem
Quanti liber emi poteſt dicit	eodem
Gratulatur amico dignitatē aſſecuto cui et muneri dat libros	eodem
Officium petit	eodem
Reſpōſum a filio petit, et ſua ſcripta mittit amicis legenda	eodem
De libris reddendis, officium petit amici	xxxvij
Gratias agit ꝙ amicus ſibi morem geſſit	eodem
Egre fert cunctationem ſuam, ⁊ de ſatyris ſuis ſcribit, et laudat libꝝ ſaty- rarum	eodem
Certiorem facit amicum de rebus ſuis	eodem
Succeſſus ſuos narrat, et officium petit in familiam.	eodem
Arguit filium fugitiuum, et de ſacerdotio conſilium dat Et inconſtantie filium arguit.	eodem
Ad amicum de negocijs illius excuſat amicos: et amicum iubet bene ſpe- rare	xxxviij
Accuſat tabellarioꝝ iniuriā. Excuſat ſe: ꝙ morē nō geſſit amico	eodem
Mendacij quendam arguit et libꝝ repetit	eodem
Libros ſibi reſtituendos ſerio curat	eodem

Tabula

Donat amicum libris ſuis	codem
Gratulatur amico de probo filio	xxxix
Cunctationis cauſam narrat.	codem
Libros repetit	codem
Operam petit amici in rem ſuam Gratias agit:	codem
Excuſat ſe, ꝙ diſtulerit officinm ſuum	codem
Silentij cauſam reddit: et operam ſuam ſpondet.	codem
Obſequium ſuum offert amico	xl.
Literas ſuas conqueritur interceptas	codem
Locum et tempus prefinit conueniendi amici	codem
Admonet quendam vt ſibi inſeruiat	codem
Gratias agit et promiſſa petit adimpleri	codem
Hortatur amicum, vt compleat promiſſa	codem
Gratificatur amico pro munere·	codem
Operam petit amici.	codem
Grãs agit amicis laudãtibus rñdet, ꝓmittitqꝫ aduentum ſuum	xli.
Pecuniam ſibi commodari petit.	codem
Dicit ſe quondam cum ſummo pontifice in gratiam rediyſſe	codem
Equuleus laudat equum Reſponſum petit	codem
Excuſat ſe de ſilentio Commendat quendam	codem
Dicit ſe peragere mandata et gratum ſe oſtendit	codem
Miratur ſibi nihil eſſe reſponſum	xlij.
Infidum quendam eſſe dicit Gratum ſe eſſe dicit	codem
Excuſat ſe pręclare ꝙ amicum non ſalutauerit	codem
Laudat amicum	codem
Literas petit de ſtatu amici Interrogat de nauigio	codem
Excuſatoria epiſtola	xliij.
Excuſat amicum nõ ſcribentẽ, et tñ cum vacabit ſcribat orat.	codem
Certior fieri petit de ſtatu amici	codem
Laceſſentem ſe monet, vt deſinat	codem
Laborare amicum ex crure dolet et literas ſuas illi nõ redditas.	codem
Cauſam ſilentij reddit Literas petit	codem
Oſtendit ſe rebus ſuis velle proſpicere,	codem
Excuſat occupationes amici	xliiij
Pelliri a principe veſtem petit.	codem
Debitorez quendam dicit eſſe ſoluendo	codem
Nec ſimulandum, nec diſſimulãdum eſſe, laudatqꝫ amicum ꝙ ſe totum patefecit ſibi, et pollicetur officium ſuum	codem
Amico gratias agit pro beneficijs: et libros illi mittit	codem
Petit quippiã a ſummo pontifice Operã petit Cardinalis,	codem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Gratum ſe oſtendit.	xlv.
Literas mittit filio reddendas	eodem
Hortatur amicum ad viciſſitudinem literarum	eodem
Codicem Alberti magni petit.	eodem
Filij cauſas expediri rogat.	eodem
Reddi petit literas filio, vt properet domum.	eodem
Recte ſe conſuluiſſe dicit	eodem
Deſyderat literas amici, vt libros illi mittat	eodem
Hortatur filium ad bonas artes	eodem
Gratificatur amico duplici ratione	xlvi
Cauſam cur non reſcripſerit narrat.	eodem
Negocium nondum perfectum dicit	eodem
Libros abſolutos eſſe dicit. Epiſtolas alijs tradendas mittit ac de futuri temporis qualitate inquirit.	eodem
Opera ſua mittit amico, a q̄ et lr̄as petit, et fauorē in tabellarios	eodem
Literas ſibi non eſſe redditas dicit	eodem
Oſtendit amico quid ſperandum quidue vitandum ſit	xlvij
Promittit officium ſuum	eodem
Promittit pluribus verbis officium ſuum	eodem
Gratum ſe eſſe dicit de beneficijs acceptis	eodem
Arguit quendam furti et librum repetit	eodem
Silentium accuſat	eodem
Dotem filię petit ſibi impetrari a principe	eodem
Pecunia vt ſibi ſoluatur petit	eodem
Promittit obſequium ſuum	xlviij
Literas reddi petit amico	eodem
Arguit amicum libros non reddidiſſe,	eodem
Gratulatur amico qui et egritudine conualuit hortaturq̄ʒ vt curet valetudinem ſuam.	eodem
Cauſam ſilentij reddit: et aliqua exeribi petit.	eodem
Accuſat quendam q̄ rem interuerterit Itē de turcis meminit	eodem
Commodata repetit	eodem
Doctrinam cum bonitate iunctā eſſe debere	eodem
Amicum orat, vt filio conſulat bene	eodem
Librarium ad ſe mitti iubet	xlix
Minatur cuidam niſi libros reddat	eodem
Literas alteri reddendas mittit	eodem
Filium admonet, vt ſibi caueat	eodem
Reſpondet illi qui eum laudauerat et orationes petierat	eodem
Carmina mittit	eodem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Tabula

Hippocratis libros mittit amico eodem
Certior fieri cupit Arguit vituperantem ſe
Detractores carpit eodem Operam petit amici eodem
Viciſſitudinem excitat literarum eodem
Literas petit amici et ſuos illi ſucceſſus indicat. eodem
Orat amicum, vt inquirat de libris eodem
Gaudet triſtem nuncium in lętiorem commutatum Item monet vt
quendam hortetur et excitet eodem
Gratulatur amico de proſpero ſucceſſu Monet inuidentiam eſſe con-
temnendam li
Curari rem ſuam petit eodem
Filio peregrinari volenti conſilia dat eodem
Animum ſuum per alium aperit eodem
Commendaticię literę eodem
Hortatur quendam, vt libros reddat eodem
Hortatur amicum, vt meminerit promiſſoꝝ Lr̄as petit eodem
Promiſſa vt re comprobentur orat lij
Petit vt aliquid temporis amicitię officio det eodem
Excuſat tarditatem literaꝝ ꝙ non ſit arbitrij ſui eodem
Maturari petit operam amici eodem
Laudat quendam fidei in principem eodem
Diligentiſſime quendaȝ amico commendat Item excuſat ſe ꝙ ad ſum-
mum pontificem non reſcripſerit eodem
Munera optat comitatu venire literaꝝ eodem
Docet quibus artibus inſtitui debeat futurus medicus liij.
Filium amico commendat. eodem
Filium commendari orat eodem
Filio, vt adſit amicus optat eodem
Literas ait ad ſe non eſſe perlatas eodem
Problemata Ariſtotelis tranſlata mitti ſibi petit. eodem
Gaudet amicum bene habere eodem
Literas interceptas conqueritur liiij
Adoleſcentem amico commendat. eodem
Quomodo res ſe habeat ſcire deſyderat eodem
Librum repetit, et petit amicum admoneri vt ꝑmiſſa compleat eodem
Officium petit amici in preſentia eodem
Hortatur amicum, vt que promiſerit ſibi perficiat eodem
Petit ab amico vt hortetur filium ad virtutem eodem
Facit amico poteſtatem ſui ne ingratus ſit eodem
Auxilium impendi ſibi petit eodem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Tabula

Laudat filij peregrinationem lv
Beneuolum facit amicum ad hoſpitalitatem ſuis exhibendam eodem
Parari poſtulat quę ad iter faciendum opus erunt eodem
Arguit quendam officij neglecti, aut ſpreti. eodem
Gratias agit mirifice Reſponſum petit. eodem
Amicitia quomodo orta ſit inter ſe et alium quendā narrat eodem
Minatur cuidam niſi libros reddat lvi.
Crebriores literas filij petit eodem
Arguit filium ꝙ patrem accuſat eodem
Monet filium, vt et ſępius, ⁊ apertius ſcribat eodem
Religioſi amico commendatur eodem
Operam a ſe petitam reijcit in alterum eodem
Operam amici petit lvij.
Beneficium beneficio accumulari orat. eodem
Petitiones aliaqꝫ petuntur a Philelfo. eodem

¶ Frãciſcus Philelfus Franciſco Barbaro. S. D.

¶ Aduẽtuꝫ ſuum narrat et peſtilentię vim declarat.

QUod tibi iucundiſſimum eſſe puto, nudiuſtertius Uenetias ex vrbe Cõſtantinopoli adueni, vñ abeſſe te ⁊ doleo, q̄ tua ſuauiſſima cõſuetudine frui nõ licꝫ, et gaudeo, ꝙ ſalutis tuę rationeꝫ habeas. Nã furor peſtilentię parcit nemini. Nec vllis remedijs, aut arceri poteſt, aut re‍pmi, ne ſi Aeſculapius quidẽ ipe, huius ue filius Podalirius, ⁊ Machaon cũ Apide vna illo, qui pmus medicinã d̄r inueniſſe, ꝓpulſatores, ⁊ curatores adſint. Quare cum vita ſis digniſſimus, facile et ęquo animo patior abſentiam tuam, dum tamen literis creberrimis pręſentis tui deſyderium reſartias. Uale ex Uenetijs quarto idus Octobres

¶ Franciſcus Philelfus Danieli veturio S. D.

¶ Agit amico gratias ꝙ ex peſte fugiendum ſuadet.

AGo tibi gratias immortaleis ꝙ tãta bñuolentia me ꝯplecteris, nõ eñ ſine magna quadã amoris vi me hortaris: vt in tãtis peſtilentię ignibus Uenetijs eſſe noliꝫ, ſed vel Patauiũ ꝯcedã, vl̄ alio vbi tuti⁹ vitę meę ꝯſultuꝫ ſit. Si dixero me oĩno expertẽ met⁹, plane mẽtiar. Metuo eñ, ſed nõ tã mihi, q̄ꝫ cũ infanti filio, vxoriqꝫ aduleſcẽtulę, tũ reliquę etiã familię, q̄ minus fortaſſe ſibi cauere norit. Nec ſatis ſcio: quid faciam. Nã Patauij quoqꝫ et in reliquis ꝓpinquis vrbibus, efferatã hanc morbi immanitatem, audio incrudeſcere. Quare aut nuſquaꝫ eſt mouendus pes, aut fugiẽdum lõgius, vbi pacatior ſit aeris clementia. Cõſilium tñ tuum nõ poſſum nõ probare. Uale ex Uenetijs calen. Nouemb.

¶ Frã. phi. Uictorino feltrẽſi S. D. ¶ Cõſilium approbat.

EGo te virum, non ſolum mei amantiſſimum, ſed et prudentem, ⁊ bonum iã pridem eſſe cognoui. Admonitionem tuam nõ poſſum non probare. Sed qui mare ingreſſus ſit non habet ventos in manu. Aduerſus contrarios flatus tantiſper nitendum eſt, dum vl̄ fortuna, vel deus aliqueꝫ portum obtulerit, ſi minus optatum, ſaltem tutuꝫ. Sententiam meam tenes. Uale ex Uenetijs vi. calen. Decemb.

¶ Frã. Phi. Leonardo Juſtiniano S. D.

¶ Arcas cum libris et veſtibus petit.

QUoniã natalis chriſtianus iam propemoduꝫ pulſat fores, facies mihi rem gratiſſimã, ſi quas arcas anteq̄ꝫ ego iorem ex Cõſtantinopoli ſoluturus, per illius temporis naues ad te miſi, mihi reddi curaueris. Non eñ ſoluꝫ libris nonnullis mihi opus eſt, qui arcis ſeruantur: ſed etiam veſtimentis, tum meis, tum vxoris. Et vt de me ſileaꝫ, me quotidie vxor rogat ne ſe diutius priuem voluptate ſuarum veſtiuꝫ. Quare niſi ad proxi‍

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

mum natalez huic morē geſſero, ſe ab me deludi exiſtimabit. Nam neqꝫ te
latere debet ingenium muliebre, et ego vxori eā negare non auſim, quę vi-
tę cultui decoroqꝫ debentur, adoleſcentulę preſertim mihiqꝫ morigerę.
Uale ex Uenetijs xvi. kalendas Januarij. M.cccc.xxvij.

¶ Fran. phi. Antonio Capanorenſi Sa. D.

¶ Aduentum ſuum narrat, et verſura quid ſit.

QUod meum in Italiā reditū iucundiſſime acceperis, eſt mihi ex-
ploratiſſimum. Noui eñ bonitatē tuam, ꝛ aīm erga me. Qđ au-
tē certior fieri vis de reb⁹ meis exponā breui. Uereor in eā fabellā īcidiſſe,
ꝙ de cane dr̄, qui vmbratilē ſecut⁹ imaginē, quam ferebat rictu carnem re-
liquit. Erāt mihi Conſtantinopoli lęta omnia, ꝛ ſecūda. Duz amicis his
obſequor, duct⁹ ingēti ſpe, captuſqꝫ promiſſis, incertā fortunā, certis, orna-
tiſſimiſqꝫ commodis antepoſui. Et ne longior ſim, mihi deluſus videor.
Quo fit, vt aliunde mihi conſulendum ſit. De verſura quod ſcire vis, du-
pliciter exponi ſolet, cum aut fenus fenore, aut creditor creditore vertitur.
Et vt apertius loquar, ſi quando ęs alienum nobis conflatum fuerit, nec
tantum nobis pecuniarum ſit, vt id diſſoluere liceat, aut vbi tp̄s diſſoluē-
di aduenerit, fenus addıtamus priori fęnori, aut mutamus creditorez ab
altero, ſcilicet vſurarium ęs accipientes, quod alteri reddamus. Uale ex
Uenetijs xv. kalendas Janua. M.cccc.xxvij.

¶ Frā. phi. Leonardo iuſtiniano S.

¶ Petit ſibi, ſuiſqꝫ rebus conſuli

NOlo mea cauſa ꝗcꝗ̄ patiaris incōmodi. Nam tua mihi vita, nō
libris ſolū ꝛ veſtimētis, ſed mea etiā vita charior eſt. Poſtcaqꝫ id cubicu-
li, vbi mea illa bona cōtinentur, ſuſpectuz ē, ꝓpter euz: ꝙ eo in loco peſtilē-
tiali morbo correptus, exceſſerit e viuis, nō ſolū expectabo, ſꝫ diu etiā, mł-
tumqꝫ expectabo, ꝗad aer ad ſalubritatē rͥdierit. Sꝫ interea tp̄is, vt mihi
rebuſqꝫ meis cōſulas, te plurimum rogo. Nā diutius ita agē, nec poſſūz,
nec volo. Si ꝓmiſſa mihi ſeruātur, manēdum eſt, id ꝙđ eo libentius ſum
facturus quo video me tibi, cunctiſqꝫ patricijs, eſſe chariſſimuz. Uerum
diuturniorem ſpem precio emendā nequaꝗ̄ꝫ cenſeo: in hac pręſertim tem-
porum pernicie. Uale ex Uenetijs xv, kalendas Januarias

Frā: phi. Leonardo Juſtiniano S. D.

¶ Honeſtati ſatiſfeciſſe ſe ait, ꝛ vtilitatis hn̄dam eſſe rōnem

QUod me hortaris ad patientiam, non contemno, Eſt eñ ea quę-
dam ſpecies fortitudinis: qua res arduas, difficileſqꝫ perpetimur, honeſta-
tis, vtilitatiſve gratia. Ego me honeſtati ita video ſatiſfeciſſe, in tanta pe-
riculorum ac tam intollerabili magnitudine, vt plus mihi honeſtas iam
debeat, ꝗ̄ꝫ ego honeſtati. Reliqua ratio vtilitatis, quam in hanc diem, ſcio
mihi fuiſſe nullam, poſteaquā ex Gręcia ad vos redij. Nec quę futura ſit

poſſuꝫ augurari. Sū eq̄dem apꝺ̓ vos ꝑlibēter. Sꝫ diu ita eē nō poſſum,
Jtaqꝫ etiā atqꝫ etiā rogo, vt ꝓſpicias reb⁹ meis. Uale ex Ue. ex ędib⁹ nr̄is

Frā. phi. Joanni auriſpę S. D. (xiiij. ca. Ja.

Conqueritur ſibi promiſſa non ſeruari.

Q Uod mihi gratularis, de meo in Jtaliā reditu: letor eq̄dem meum
tibi ꝓbatū iri cōſiliuꝫ. Ueꝝ in hāc diē fortuna conſilio non rn̄det. Nam
quā mihi ſpē apud Uenetos āpliſſimā ꝓpoſitā ſum ſecutus, ea me video
fruſtratū iri. Jtaqꝫ mei facti me iā penitet: etſi conſilium nequaq̄ꝫ eſt accu
ſandum. Hic enim diutius mihi cunctādum non eſt: cui neqꝫ promiſſa
ſeruātur, ⁊ morbus peſtifer, quo vniuerſa ciuitas eſt correpta, imminēteꝫ
interminatur interitum. Uale ex Uenetijs x. calen. Janua.

Fran. Phi. Gabrieli mauro S. D.

Hortatur quendam ad ſtudium lr̄aꝝ deinde po-
nit differentiā inter feciales ⁊ caduceatores

L Audo te mi Gabriel, ꝗ te a literis abdicare nolueris, vt ſolent non
nulli vulgo, vbi ad gerendā rempublicā ſe cōtulerint. Lege ſꝑ ali-
q̄d, aut ſcribe, cū tibi licet, ꝑ publica munera. Magno tibi cōmodo, mihi
crede, lr̄ę ſunt future, ſi his vti, ꝓ ingenij tui magnitudine, pręſtātiaqꝫ vo-
lueris. Nūc ad id, q̄d petis. Uis eīn̄ ſcire q̇d interſit: īter feciales, ⁊ cadu-
ceatores. Feciales eos fuiſſe cōſtat, apꝺ̓ priſcos, qui certa iuris ſolemnitate
bellum hoſtib⁹ indicebāt. At caduceatores eſſe pacis legatos, dictos a ca-
duceo, q̄ ī manu geſtabāt: et caduceū q̇dem ipſum Apollineꝫ inueniſſe,
et eo donaſſe Mercuriuꝫ, a quo ipſe lyra donatus ſit, de qua quidē re apꝺ̓
Horatium, mētio eſt: eo carmine, quod incipit, Mercuri facunde nepos
Atlātis. Ubi etiā patet Mercuriū auctorē extitiſſe, nō lyrę ſolum, ſed e-
loq̄ntię ⁊ paleſtrę ⁊ ꝓ̄ſtigioꝝ. Uale ex Uenetijs ꝓ̇die calēdas Januarij.

Frā. Phi. Petro Thomaſio ph̄o, ac medico S.

Conſtans et gratus eſſe vult

R Ecte mones et peramice, vt non vitę minus, q̄ꝫ conſtantię habeā
rationem. Fruſtra enim eam eſſe conſtantiam, quę ſimul cuꝫ vita
peritura ſit. At ego, vt tibi vera loquar ⁊ ex animi ſententia, nihil eſt quod
malim, quam me cōſtantiſſimum, ſimulqꝫ gratiſſimum, et eſſe, et haberi.
Multa hominum opinioni, multa famę conſentienda ſunt. Non enim
quod interius ſit, ſed quod exterius, ſępe homines iudicant. Jtaqꝫ quam
diu mihi, per hanc coeli intemperiem, integrum fuerit, nec patiar, vel ab i-
peritis accuſari officium meum. At dixeris ſatis ac ſuper tuo es functus
officio, cum non promiſſione minus quaꝫ ſpe tua fruſtraris. Et id quoqꝫ
tibi aſſentior, verum nixius eſt vrgenduꝫ: quo pudor meus alios in pudo-
rem agat vel inuitos. Jtaqꝫ rem mihi pergrata facturus es, ſi quid ex te, ⁊
mee, ⁊ amicorum ſimul rei, profuturum excogitaris. Uale ex Uene. tertio

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

nas Januarias. Anno a natali Chriſtiano. M.cccc.xxviij.

¶ Frãciſcus Phi. Gabrieli mauro Salutem.

¶ Amicorum paria quatuor

QUod ſcire a me vis, q̃t fuerint amicoꝝ paria: p̄ſcoꝝ memoria maxime celebrata, ea repio q̃tuor nũero extitiſſe Theſeũ et Perithoũ, Achillẽ ⁊ Patrocluz, Oreſtẽ et Pyladẽ, Phitiã et Damona. Addunt etiã iuniores apud grecos Epaminũdaz et Pelopidã. Uale ex Uenetijs Idibus (Januarijs

Frãciſcus phi. Andreę Juliano, S.D.

¶ Dolet, ſe non poſſe gratificari,

MAximas tibi grãs habeo mi Andrea, ꝙ oĩbus in rebꝰ mihi gratificaris. Uellẽ autẽ: mihi aliq̃, te digna, offerretur occaſio: nõ hñdę ſolũ, ſ etiã referẽdę grę. Intelligeres ꝓfecto vnũ me oĩm eẽ gratiſſimũ. Itaq; eo mihi moleſtior eſt, eo inimicitior preſentis peſtilentię vis, qua vniuerſus populus miſere vexat, quo futurum video, mihi locũ ſublatũ iri, declarãdi tibi bñuolentiſſimi aĩ mei. Cogor eñi hĩc vitę rõnem. Quare hic diutius eſſe nõ poſſuz, ea preſertim fruſtratꝰ ſpe, quã ductꝰ ad vos reuerteraz, Nec ẽ, ꝙ quenq̃z accuſem, preterq̃z cuz ſeuientez fortunam ipam, tum nimiam meã credendi facilitatem. Unum tibi tñ perſuade, me tuuz eẽ: ſemperq; futuꝝ. Uale ex Uenetijs iij. calendas Februarias. M.cccc.xxviij.

¶ Franciſcus phi. Leonardo Juſtiniano S.D.

¶ Receſſuꝝ ſe ſcribit propter peſtilentiam

CUm indies, magis, atq; magis, Uenetijs tempus tero, ea ductus ſpe, quã mihi tot lr̃ę tuę, cũ pulcherrime Cõſtantinopoli agerẽ, tãta cum charitate, fideq; promiſerant. Ecce nudiuſtertius repente febris, peſtifera ſeruã mihi vnã adorta eſt, quã hodie interemit. Quo fit, vt hic mihi diutius cũctandũ non ſit. Intraq; triduũ ſum hinc, Bononiã v̾ſus, abnauigaturus, vbi ſi honeſtam cõditionem offendero, vlterius profecturꝰ non ſum. Sin minus honeſtã, ad Florẽtinos me recipiaz. Tu ſi quid interea tp̃is me vis facturuz, ſignificato lr̃is. Nã poſt quatriduum fruſtra ad me ſcripſeris. Uale ex Uenetijs. v. idus Februa. M.cccc.xxviij.

¶ Frã. phi. franciſco barbaro S.D.

¶ Profectionem ſuam predicit amico.

EGo, qd̃ fore nunq̃z putaui, hoc veſpe nauiz incẽdere inſtitui Ferrariam verſus nauigaturus. Inde Bononiam petã, vbi ſi honeſta mihi cõditio ꝓpoſita fuerit, eã accipiam. Nã ſi ſecus ceciderit, cõcedam ad Florẽtinos: quos audio grecę literaturę atq; eloquentię in primis ſtudioſos. Quicquid egero q̃z primum tibi declarabo literis, quo meos ad me libros aduolaturos cures. His enim mihi vt ſcis, admodum opus eſt. Uale ex Uenetijs Idibus Februarijs, M.cccc.xxviij.

¶ Franciſcus phi. Joanni Auriſpę S.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

❡ Quam honorifice ſit exceptus narrat.

VEni Bononiã mi Auriſpa, ſedis (vt aiunt) auibꝰ. Eodez eñi die quo vrbẽ ſuz ingreſſus (is autez fuit tertius, ex q̃ a te abij) tãtus ẽ cõcurſus ad me ſalutãtium fcũs, non ſcholaſticoꝝ ⁊ doctoꝝ ſoluz, ſed vniuerſę ppe ciuitatis: vt nihil: neqꝫ freq̃ntius: neqꝫ honorificẽtius dici q̃at. Poſtridie venit ad me, noĩe apoſtolici legati, Lodouici Alamãdi, cardinalis Arelatẽſis, Albertus Florentinꝰ, vetuſta ac nobili natꝰ Albertorum familia, queſtoꝛ apoſtolicꝰ, preclarus iurecõſultꝰ, ⁊ vir oĩm ꝟtute p̃ditus. Is vbi me ꝑhumane ⁊ ꝑbenigne, allocutꝰ eſt hoꝛtat, vt ſecũ vna ad cardinalem eam, quippe q̃ dicẽret eſſe ꝑcupidũ videndi mei. Huic ego vbi obtẽperaſſem, ad legatũqꝫ veniſſem, eẽmqꝫ breui apud eũ, ſed nõ incõmoda vſus oꝛone, tãta me is cũ hilaritate, et cum tãta ꝟboꝝ honoꝛificẽtia excepit, vt nihil, neqꝫ hilarius: nec honoꝛificẽtius, dici poſſet. Deiñ ꝑmulta ẽ vltro pollicitꝰ, q̃ iccirco nõ refero, ne videar cuiqꝫ ambitioſioꝛ. Et ne te diutius moꝛer, ego Bononię ſum faturꝰ prefectus annuo docẽdi oꝛatorię, ⁊ moꝛalis philoſophię, muneri, cũ ſalario aureũ quadringẽtoꝝ q̇nquaginta, quoꝝ trecenti ſoluunt mihi ex ęre publico, centuz vero et quinquaginta, ꝑuatim, mihi legatus ipe daturus eſt, feciteqꝫ iã mihi quinquaginta numerari, addiditqꝫ alia plura dono, ad vſuz, cultumqꝫ domeſticũ. Quare quãtuz licet ſperare, q̃ꝫ optime nobis hoc initio cõſultũ intelligo. Uale mi Auriſpa: et me ama, vt facis. Ex Bononia vij. kalendas Martias

❡ Frã. phi. Marco cãnetulo eq̇ti aurato ac iurecõſulto S.

❡ Coꝛrigit laudationem amici de ſe

QUibus me laudibus, heſterno veſperi extuleris apud p̃ſulem hũc noſtrum, apoſtolicum legatuz, plęriqꝫ viri graues et amici mihi renunciarunt. Ego autez etſi miratus certe non ſum, quod eum oꝛnaueris, qui te et amat: et obſeruat plurimum, malo tamẽ de me poſt hac parcius loquaris, ne te qui grauiſſimꝰ, et habearis, et ſis, minꝰ ꝯſideratuz in laudãdo iudicent. Nõ eñi ipſe de me profiteoꝛ, at ne ſentio quidez, quę tu tam fidenter, et tã amplo oꝛe, affirmes, et predices, ſed facis tu ſane pro magnitudĩe, et benignitate animi tui, qui eos oĩs tui ſimiles eſſe iudicas, quos in amicitiam tuam admiſeris. Itaqꝫ tibi habeo gratias, ꝙ me tuuz eſſe dilucide cognoris. Uale Bononię ex ędibus noſtris xij. kalendas Apꝛiles

❡ Franciſcus phi. Leonardo iuſtiniano Sa.

❡ Depoſitum reddi poſtulat

IOannes Coꝛbitius mercatoꝛ Florẽtinus, meo nomine, te adibit vt meos ſibi des, ad me libꝛos vna cum rebus omnibus, quas depoſui apud te. Quod vt facias, te etiam atqꝫ etiam rogo. Nam his diutius carere nõ poſſum. Uale ex Bononia x. kalendas Maias

❡ Fran. phi. Antonio Capanoꝛenſi. S.

¶ Cur non ſcripſerit. Item laudat Bononiam

QUod iamdiu meas nullas acceperis lr̃as, aliud certe nihil fuit in cauſa, q̃ꝫ tuum diuturnum ſilẽtium. Quo factuꝫ eſt, vt putarẽ te querendę pecunię magis, q̃ꝫ colendę amicitię factum ſtudioſuꝫ. Itaqꝫ verebar, ſi ad te ſcripſiſſem ne importunus magis, q̃ꝫ officioſus, acciderem. Nunc autẽ: lecta pulcherrima tua ad me epl'a: intellexi rediyſſe iã muſas, cum vetere amico, in grãm. Quare nõ poſſuꝫ nõ gratulari mutuę noſtrę beneuolentię, q̃ vl' abſentis, viciſſitudine literaruꝫ, conatur pn̄tis reddere. Qđ quidẽ humanitatis, ac benignitatis, officiũ, ne vtiqꝫ ꝑtermittamus, eqꝫ ſperare de te debeo, vt de meipo poſſuꝫ immutabiliter ꝓfiteri. Qđ autẽ laudas meam abitionem a Venetis, gaudeo cõſiliuꝫ meum oĩe laudari abs te, viro et optimo, et prudenti, mihiqꝫ amiciſſimo. Nam qđ ſcire cupis, q̃ꝫ me delectat Bononiẽſis manſio, delectat ſane plurimum. Nam et vrbs amena eſt, ⁊ populus ꝑhuman⁹, et reꝝ oĩm, q̃, vl' ad victũ, vel ad vitę cultum attinẽt, magna abũdantia: et laudatiſſimaꝝ oĩm artium ſtudium vehemẽs. Pręterea, quod me maxime delectat, oĩbus ſuꝫ gratiſſim⁹. Faciat deus, vt nobis hoc gaudiũ ſit perpetuum, Tu vale, ⁊ ſi quid eſt, qđ poſſim tua cauſa ſcribe. Ex Bononia tertio Idus Maias

¶ Fran. Phi. Ioanni Auriſpę, S.
¶ Factionem naſcentem oſtendit.

ADmonitionẽ tuã libenter admitto: ac probo. Idẽ etiã ex aliis audiui, Si res, vt cepit, proſpe ſucceſſerit, nuſq̃ꝫ hinc mouebo pedẽ. Sin aliter acciderit: ꝑ tpe nauigabo. Nã neſcio q̇đ mõſtri iter hos iter ſe ciues latere audio. Qđ ne q̇đ pariat magnę calamitatis, nõ poſſum non vereri. Ego autẽ in omnẽ fortunã paratus ſum. Vale ex Bononia vi. kal'. Iu.

¶ Frã. Phi. Leonardo Iuſtiniano Salutem
¶ Hortatur amicum, ne laboret de reditu ſuo.

NArrauit mihi Ioãnes Corbitius, quãta me beniuolẽtia complecteris, et q̃ꝫ de me nõ modo amice, ſed etiã honorifice es locut⁹. Addiditqꝫ te ꝓpediem effecturum, vt, vel Venetiis, vel Patauii, q̃ꝫ honeſtiſſime eſſe poſſem, quare nõ eſſe opus, vt libros ſibi meos ad me dares, cuꝫ apud vos ſit q̃ꝫ honorificentiſſime futurus, Bñuolentia tua mihi certius nihil eſt. Ita q̃ꝫ mirãduꝫ nõ eſt, ſi de me ſemꝑ amice, atqꝫ honorifice, ⁊ ſentis, ⁊ loq̃ris. Tibiqꝫ habeo grãm: ꝙ das operã, ⁊ ꝑuatiꝫ, ⁊ publice, vt oẽs intelligãt me tibi eſſe chariſſimum. De meo autẽ ad vos reditu nihil eſt, hoc tpe, qđ labores. Ea eñ mihi apud Bononiẽſes cõditio eſt, vt hinc honeſte abire nõ liceat. Noſti tu ſane iã pridem meum ingeniũ, ꝙ pluris facio qđ honeſtum eſt: q̃ꝫ qđ vtile. Itaqꝫ rogo te, q̃ꝫ poſſum, diligẽtius, vt ⁊ libros, ⁊ ceteras res meas, cures ire ad me q̃ꝫprimum. Hoc mihi facere gratius, hoc tempore, nihil profecto potes, Vale ex Bononia kalen: Iuniis.

¶ Fran. Phi. Antonio capanorenſi Salutem
¶ Laudes de ſe minuit.

ORationem, quā petis, dedi ad te. Miror autē, tam repēte, ea de re, apud vos rumores increbuiſſe. Quod autē letaris nomē nr̄m, iaz late, ꝑ Italiaz, in oīm ore ꝟſari, ne me rideas, vereor. Nō eīm is ſuz, qui meiȷpſius ſim neſcius. Itaqz tibi cauendum eſt, ne aut me, aut teipm̄ fallas, quoꝝ alteꝝ iniuſticię, alteꝝ aſſcriberetur imprudentię. Nec ꝑterea te latet rumoribus credi non oportere. Ego aūt quātum āniti potero, dabo operā, ne ſecundi iſtiuſmodi rumores falſi omnino extitiſſe videantur. Uale ex Bononia nonis Iuliȷs. M.cccc.xxviiȷ.

¶ Fran. Phi. Uictorino feltrenſi. S.
Libros ab alio repetendos ait.

ARiſtotelis artē ad Theodecten, quod antea te monui, ex Cōſtantinopoli dedi, ad viꝝ clariſſimum, Franciſcū Barbarum, eo cōſilio, vt eas tibi reddendas curaret. Qd̄ ab illo factuz nō eſſe miror. Itaqz velim, ad eum lr̄as des, atqz libros repetas, quos ſi minus q̄z primū ad te miſerit, tūc ego iuſta vtar expoſtulatiōe. Quod de meo ſtatu vis certior fieri, nos hic valemus perbelle. Suntqz nobis ſecunda omnia: idqz indies magis fortunet deus. Uale ex Bononia iiȷ. kalendas Auguſtas

¶ Fran. phi. Ioanni Auriſpę S.
¶ Commendat quendam amico

ANtoniꝰ Capanorenſis, qui a principe Lucenſi orator ēt ad Uenetos, eſt mihi ab ipſa adoleſcentia cōiunctus tāta familiaritate, vt vix mihi eius cōſuetudine ſit dulciꝰ quicq̄z. Nā ꝛ Patauȷ an̄ meā nauigationē in Thraciā fuimꝰ condiſcipuli, ꝛ ea eſt vrbanitate, moꝝqz elegātia, vt vl' ipſos lapides excitare queat in amorez ſui. Nā quid loquar de ꝑſtanti hoīs ingenio, et facūdia: quid de liberalitate, ꝛ animi gratitudine. Dignus eſt ꝑfecto quem ames: quod ſi feceris egregie, me nō mediocri abs te bn̄ficio affectum iudicabo. Uale ex Bononia pridie nonas Auguſtas

¶ Frā. Phi. Ioanni Auriſpę S.
¶ Factionis tumultum narrat

SUnt hic oīa ꝓcellaꝝ tēpeſtatumqꝫ pleniſſima, ob hanc reipub. ab eccleſiaſtica ditione defectōem, deus bene vertat, Bononienſes ipi de ſe viderint. Ego mihi atqz rebus meis omnino cōſulere inſtitui. Non eniz tutum ē muſis inter gladios ſicaſqz verſari. Iam ciuili cruore madent oīa, Nullus hic ocio, nullꝰ paci relictus ē locus in tātis diſcordiaruz ſeditionumqz fluctibus. Itaqz Florētiam petā, necē eſt. Nec ſum oblitus conſiliȷ tui. Sed neceſſitati parendum eſt. Tu ſi quid melius habes, oſtende, Uale ex Bononia Idibus Septembribus

¶ Fran. Phi. Pallanti Stroze equiti aurato S.

¶ Conditionem accepit de pacta ſibi pecunia

Quod ſapientis dicto illo admonemur, qm̄ tēpus cognoſcendum
eſt, admittere cogimur ꝯditionē, quę offertur, pręſertim cum ſub-
dideris fore, vt in proximū annum plus mihi ſalarij det. Quare q̄s trecē-
tos aureos mihi recipis in hunc ānum nomine tuę florētiſſimę reipubli-
cę ita mihi datū iri volo, vt ſine quotidianis moleſtijs ij mihi ſuis tꝑibus
numerētur. Exiſtimo tibi ꝯſuetudinē meā nō eſſe ignotā, nō mō̄ fenera-
ri nō didici: ſed ne parcus q̄dem eſſe. Haud em̄ cōſueui vnq̄ȝ ſeruire num-
mis, ſed his potius vti pro ſeruis. Verꝫ hęc ꝑ tua benignitate q̄ȝ amiciſſi-
me curabis. Ego me iterꝫ accingā itineri. Vale ex Bono. xiij. kal'. Octo.

¶ Frā. Phi. Nicolao nicolo, S.

¶ Mulis ſibi opus eſſe dicit.

Quod ad cōſtitutuȝ diē: Florentię me nō videris, aliud nihil fuit
in cauſa q̄ȝ inopia mulionum. Nā ſine mulis, quibus ⁊ libri ⁊ reliqua ſu-
pellex quā abuſq̄ȝ Conſtantinopoli in italiā aduexi mecū, iſtuc conuehak,
pedeȝ hinc mouere minime decreui. Itaq̄ȝ ſi hoc laboris pro tua humani-
tate capeſſeris, rem mihi facies nō minus gratam, q̄ȝ neceſſariam Mulis
mihi ſex opus eſt. Quod preciū pro cōuectione pepigeris, liberrime p̄ſta-
bo. Quę mihi Coſmi medicis nomine polliceris, et audio libenter, et vt ei
me commendes, te rogo. Ambroſium monachuȝ vt meis verbis ſaluē iu-
beas, a te peto. Vale ex Bononia pridie kalendas Octobres

¶ Frā. phi. Andreę Conſtātinopolitano theologo ordi-
nis prędicatorꝫ ac Rhodiorꝫ Archiepiſcopo Salutē

¶ Integꝫ ſibi eſſe negat vt obſequatur amici conſilijs.

Literas tuas ex vrbe Roma tū libenter vidi, tuȝ lectitaui q̄ȝ iucun-
diſſime. Erāt em̄ non grauiſſimę ſoluȝ, ſed etiā locupletiſſimę te-
ſtes ſingularis tuę erga me caritatis. Q̄d auteȝ me hortaris, iſtuc
vt q̄ȝ primū veniā, id mihi hoc tempore nequaq̄ȝ eſt integꝫ. Nā Floren-
tinis obſtrictus ſum in annuum docendi munus. Nec mihi quicq̄ȝ duco
honorabilius fide. Quam ſi paterer meo aliquo emolumento infirmam
fieri, rumores quos increbuiſſe clariſſimos de me ſcribis apud ſummum
pontificem, leuiſſimos redderem ac mendaces. Verum cuȝ per ſtudij va-
cationem dabitur, ibo in vrbem Romam: et quod me mones, q̄ȝ diligen-
tiſſime tuebor. Quando autem hinc mihi mouendum ſit, non ſatis ſcio,
Dominicus enim Capranicanꝰ, qui electus firmanus pro Martino ſum-
mo pōtifice legatus apoſtolicus maximis viribus vrbem obſidet, oppug-
natq̄ȝ conſtantiſſime, nonduȝ mihi concedere voluit tuti itineris literas.
Quid autem in cauſa ſit, ignoro. Tu interea tꝑis Vale. Et quod ad tem-
pus ſis in Thraciam Rhodumue ſoliturus: me tuis literis certioreȝ facie-
as. Ex Bononia Idibus Decembribus. M. cccc. xxviij.

¶ Fran. Phi. Thomę Sarzanenſi Salutem.

¶ Conditionem ſe non poſſe admittere dicit.

QUam mihi verbis reuerendiſſimi Cardinalis tui, imo noſtri conditionē ꝓponis apud nobiliſſimū, iſtuʒ munificētiſſimūq̄ ꝑncipem Nicolaū eſtenſeʒ, etſi perutilis eſt atq̄ honorifica, eā admittere nequaq̄ poſſum. Sū eñ Florētinis obligat⁹ ānuo docēdi mūere, et id quidem ornatiſſime. Itaq̄ immortaleis gr̄as velim, agas noīe meo iſti humaniſſimo patri, cui ſi me diligentiſſime cōmendaris, rem facias amicitia noſtra admodum dignam. Uale ex Bononia xiiij. kalen. Januarias

¶ Fran. phi. Thomę Sarzanenſi, S.

¶ Excuſat ſe

EGo mi Thoma dilectiſſime ſum Florentinę reipublicę iam obſtrictus ānuo docendi munere. Itaq̄ aliam nullam ꝯditionē poſſum āplecti. Quid eñ dedecoroſius, q̄ vel eſſe vel haberi leuem: Nā fidem min⁹ ſeruare hoīs eſt, non iniuſti ſolum: ſed impij. At ſcio non modo Reuerēdiſſimus pater cardinalis tuus, id a me factum iri nollet, ſed nec etiam tu, qui ſpeculum es imagoq̄ et probitatis, et grauitatis. Uale ex Bononia pridie kalendas Januarias. M.cccc.xxviij.

¶ Fran. Phi. Joanni Auriſpę S. D.

¶ Fidem ſibi ſeruādam dicit

DAmnas tu Auriſpa conſiliū meū, qd̓ nolim eā cōditionē admittere, quā humaniſſimus Cardinalis Bononiēſis Nicolaus, vir ſctiſſim⁹ mihi proponit, ſcribiſq̄ futurum, vt me peniteat mei inſtituti, ſi maluero Florētinis, q̄ magnanimo iſti ꝑncipi Nicolao marchioni gratificari, addiſq̄, vt mihi añ oculos ponam et Manueleʒ nr̄m Chryſolorā doctiſſimoꝝ viroꝝ oīm huius tēpeſtatis principē, dum vixit, ⁊ alios nonnullos eruditos ac diſertos hoīes, quoꝝ nemo diutius potuit agere Florētię ꝓpter varias quorundā inſidias: quoruʒ inuidētia terra celumq̄ vexat. At ego tibi paucis r̄ndeo. Et oīm ꝑmum maximas tibi: ⁊ ago, ⁊ habeo gratias, qd̓ amiciſſime cōſulis reb⁹ meis. Sed q̇d mihi faciēduʒ ſuades: Nuʒ vt alicui⁹ vtilitatis gr̄a, qd̓ honeſtū eſt, negligaʒ: An es oblit⁹ nihil apud me min⁹ habere pōderꝭ, q̄ rei pecuniarię rōneʒ. Fidē dedi reip. Florētinę, quā certe inuiolate conſtanterq̄ ſeruabo. Nec vlla patiar vtilitatis ſpecie meę initia hęc iuuētę cuiuſq̄ leuitatis nomine accuſari. Inuidētiuʒ autē morſus animi grauitate atq̄ animi magnitudine me facile vitaturuʒ ſpero. Quod ſi minus mihi diu licuerit, operā dabo, vt alioꝝ culpa id factuʒ iudicetur, non mea. Uale ex Bononia kalē. Janua. M.cccc.xxviij.

¶ Fran. Phi. Leonardo aretino

¶ Cām cunctationis narrat ⁊ tuti itineris lr̄as optat

NUlla ego in culpa ſum Leonarde aretine quod ad ꝯſtitutū tem-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

ꝑas ad vos nō ierim. Scis enī vrbē hanc non obſideri mō ab eccleſiaſti-
cis viribus, ſed die noctuqꝫ acerrime oppugnari. Hi primo qui reipubli-
cę preſunt, mihi abeundi nullam dabant facultatem. Qui vbi ab me mul
tis fatigati, cum precibus, tum etiam quandoqꝫ conuitijs expoſtulationi-
buſqꝫ, eam ceſſere tū legatus apoſtolicus qui Martini pōtificis maximi
vicem in caſtris gerit, Dominicus capranicanus tuti itineris literas petē
ti mihi nullo pacto in hunc diem tribuit. Itaqꝫ haud ſcio, quid ipſe ſiꝫ fa-
cturus. Verſor profecto in maximis animi curis. Nec quid conſilij cap-
turus ſim, noui. Niſi fortaſſe mihi iucundum putes aſpectum quotidia-
num gladiorum ac ſeuitie, cum alijs laqueis gulę franguntur, alij obrrun
cantur, alij ſcinduntur in partes, alij defodiuntur, alij trucidantur. Quid
pluribus. Omīa humano cruore madēt. Iure ne, an iniuria, nō eſt meuꝫ
iudicare. Nam in ciuitate factionibus ſeditionibuſqꝫ ardenti nihil eſt taꝫ
iniuſtum, tam impium, quod minus detur et pietati et iuſticię. Hac in re
vnum remedium dari poſſe intelligo, vt publicis veſtrę reipublicę, literis
contendatur ab hoc legato apoſtolico, vt me ad vos libere ac tuto ire pati-
atur. Tuum igitur fuerit q̄ꝫprimum curare. Quod ſi feceris, fore certo in
telligo: vt prope diem iſtic mutuo colloquio, et quotidiana conſuetudine
nobis inuicem, vti liceat. Vale decus literarum et eloquentię Meqꝫ vt
facis, ama. Ex Bononia Idibus Februa. M.cccc. xxix.

Fran. Phi. Gabrieli mauro S.D.

Laudans hortatur amicum ad gloriam.

NIhil mihi fuit iucundius tuis literis Gabriel mi chariſſime, qui-
bus humanitatem tuā ac morum ſuauitateꝫ, bonitatemqꝫ ingenij: ita rep̄
ſentas, vt te coram aſpicere, alloqui, et complecti videar. Non poſſum mi-
hi non lętari, q̄ ſtudijs oliꝫ meis ac lucubrationibus in te adoleſcenti in-
ſtituendo: id me videam conſecutum, vt florentiſſimus ſenatus tuus talē
ſit virum te habiturus: qui et ampliſſimę patrię futurus ſis ornamento,
et amicis adminiculo atqꝫ voluptati. Incumbe igitur pro viribus, teqꝫ
amplificandę glorię, totum dede. Non multos habiturus eſt nobiliſſi-
mus ſenatus tuus ſimilis tui. Noui acrimoniam ingenij tui, noui mag-
nitudinem animi tui, noui conſilium, noui probitatem. Nihil habet tua
reſpublica, te viro continentius, nihil moderatius, nihil ad omnis preclaras actiones: aut ſplendidius, aut ſtrenuum magis. Sed quid ego fru-
ſtra ſum longior, qui ita videar te adhortari, quaſi non per te ſatis ſis, qui
ex prouidendo, et conſultando, et agendo nulli rei deeſſe poſſis. De fratris
tui Dominici moribꝰ quę ſcripſiſti, non potui nō dolere. Sed tu fer om-
nia moderate, etas eniꝫ fortaſſis eius animi acerbitatem aliquādo ad ma-
turitatem aget. Quod ſi ſecus accidat, tu teipſo cōtentus eſto. Ego quod
ſcire vis, bene valeo cuꝫ vniuerſa familia, migraturus breui Florentiā, vbi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

honorifice et commode ſum futurus. Titum Liuium meum commendo tibi. Uale ex Bononia pridie calendas Martias

¶ Fran. Phi. Leonardo Juſtiniano, S.

¶ Unde et quo pergat dicit

ERipui me tandem ex Bononienſi naufragio, quo tota vrbs perit: Petoq; Florentiam: quo ſum et honorifice, et pulcherrimis q̇dem premijs, publice accerſitus. Itaq; non mireris ſi in preſentia pauca tecū egi, hec em̄ ex itinere ſcꝑſi tibi. Cū Florētie mihi par ociū dabit̄, pluribus tecum agā. Interea tp̄is rogo te, ꝑ humanitatē tuā, ꝑq; meā in te obſeruātiā, vt memineris mei, librorū q; meorū q̄; diligentiſſimam curam geras. Uale ex Immola. vij. Idus Apriles, M.cccc.xxix.

¶ Frā. Phi. Antonio luſco ſecretario apoſtolico, S.

¶ Amico gratulāti, ⁊ operā pollicenti r̄ndet

GRatulatio tua, Antoni Luſce, nō debet mihi, nō ꝓbatiſſima videri, nā, et vir es optimꝰ, ⁊ mei certe amantiſſimꝰ. Haud em̄ oblitꝰ ſum, et q̄ mecū olim Uicentie, cū eſſem Cōſtantinopolim nauigaturꝰ, locutꝰ es, et quantā mihi bn̄uolentiā oñdiſti. At meā rurſus, erga te, obſeruantiā animaduerto te memoriter meminiſſe. Itaq; maxias habeo tibi gr̄as, q̄ me, tanq̄; in pr̄icipijs animi tui, īter honeſtiſſima amicitie monumēta, ſeruare volueris. Mihi āt nō poſſū nō, iure optio letari, cū intelligo me: nō fruſtra, te meis oīb9, ad ꝓbitatē, actionibꝰ, perīn̄, atq; calcē, propoſuiſſe, ad quē dirigendi ſūt oēs, non bn̄ loquendi ſolū, ſed etiā: bene viuēdi cogitatus ac ſtudia nr̄a. Qd̄ autē me hortaris, vt Romanā curiā petā, cum ea ſit ſola eruditōis, et eloquētie domiciliū, ad idq; om̄e ſtudiū tuū, atq; operā, polliceris, ⁊ cōſilium ꝓbo, ⁊ adminicula tua om̄ia libenter amplector. Uerū nōdum mēſis pterijt: poſteaq̄; Florentiā veni: Quare neceſſe eſt, vt cōſtitutū annuū tp̄s integre abſoluā quod vbi fecero: ſi mihi, tua opera, et gratia, honeſtū, apud pōtificē maximū, ꝓponi intellexero, cōfeſtim in vrbē aduolabo. Nā hic, quātū mihi augurari iā videor, īter Scillā Charibdimq; nauigabo. Quo fit, vt quibus, aut rudētibus malum, aut āchoris nauī muniā, haud facile q̄am hinc ꝓuidere. At ego ingenuū otiū malī, q̄; ꝑiculoſum negotiū, nā hec vrbs: nō multo minꝰ, q̄; Bononia, factionibus diſſidet, q̇n eo ꝑiculoſius, quo acutiora videntur mihi hoīm ingenia, et ad nocendum procliuiora. Uale ex Florentia xiij. kalē. Maias

¶ Fran. Phi. Joanni Lamole S.

¶ Pericula ſua narrat.

QUod fieri certior ab me queris, quid ipſe de me ſtatuerim, hoc eſt, manſurus ne ſim Florētie in proximum ānum, an alio cōceſſurꝰ, q̇d tibi reſpōdeā: haud ſatis ſcio. Delectat me certe vrbs, delectāt et ciues, delectat etiam celum ip̄m, quod ad preclara, dextraq;, ingenia vim

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

plurimam habet. Cęterū terrent me ciuiles diſcordię, quas hic non minoris, q̃ Bononię vigere, et indies inualeſcere magis animaduerto. At i ciuitate ſeditioſa, quę quies, q̃ trãquillitas vlla cuiq̃ eſſe queat? Qui eo mihi magis hic, q̃ Bononię ciuiles diſcordię metuendę ſunt: q̄ Bononiēſes tui ſibiipſis nocent, peregrinis autē fauēt oēs. At Florentię ſecus oia: Accedit ad hāc difficultatē, q̄ mihi paratę ſunt ꝓuatę quedā illorū inſidię, qui virū hic doctū neminē vellēt, q̄ ipi inter luſcos oculatiſſimi viderent. Itaq̃ oino hinc mihi alio tādē migrādū ē, ſi veli, ⁊ mihi: ⁊ rebꝰ meis ſalubriter eē cōſultū. Sʒ qm̄ tp̄m eſt hn̄da rō, nunc mihi velificādū ē ꝓ ventorū flatibus. Quo fit, vt in ꝓximū quoq̃ ānū hic futurꝰ ſim. Vis autē peſtilētię, qđ noſſe vis, iā ꝓpe ois ꝯtabuit. Vale ex Florē. kal'. nouē.

Frã. phi. Joanni auriſpę Sa. D.

Libros quos alteri cōmodauit repetit.

MOuerunt mihi riſū lrę tuę, q̇bus Macrobiū, atq̃ Dionē, q̄s cōmodato acceperas, repetenti rn̄deris eos me tibi dediſſe dono, quo tempore Cōſtantinopolim ſum ꝓfectus, ad regē Romanorū Sigiſmundū. Et ita niteris oratione mihi ꝓbare tuū ꝯmentū, vt niſi iuuenis admodū eēm: me putarē oblitū mei. At vereor, qm̄ ſenectutē attigeris, ne ipe obliuioſus ſis factꝰ, nā ſunt, q̇ ſenectuti imbecillitatē memorię aſcribāt. Ego enī memoriter memini, cum eēm triremem prope inſcenſurus, petiiſſe te, vt duos illos codices ad reditū vſq̃ meum ex Pānonia tuę fidei cōmendarem, tutius enī eos apud te futuros q̃ domi. Cum vero Conſtantinopolim reuertiſſem, tu aberas in Italia. Quod ſi poſteaq̃ in Italiam redii, illos ſerius repeto: nolo ob id putes me eſſe oblitum mei. Quare te rogo, vt eos iure poſtliminii vti ſinas, quod tu feceris: cum libri ad me ruerterint Vale ex Florentia pridie Idus Septembres.

Frã. Phi. Joanni Lamolę S. D.

Conductum ſe ait in triennium.

NE, aut te, aut alios, q̄s huc, diſcendi gratia, vēturos ſcias, āicipites teneā, ad proximū menſem Julium, maximo cum totius huius ciuitatis conſenſu, ac ſtudio, cōductus ſum premio aureum trecentorum quinquagenorū, in ſingulos ānos, ꝓ toto triennio, cuius quidem ſtatuti tēporis initium eſt quinto decimo kalendas Nouēbres, Quod tēporis curriculū faciat deus optimus maximus: vt cum minima inuidorū in me moleſtia liceat percurrere. Vale ex florentia kalendis Auguſtis

Frã. phi. Nicolao Arcimboldo iurecōſulto, S.

Singulariter quendam commendat amico

EX qua die te Bononię primum vidi, cum legatus, pręſtantiſſimi Mediolanenſium ducis Philippi Marie, illac iter faceres, tāta me tibi beneuolentia deuinxiſti, vt omnia me, tua cauſa, facturū libenter, vltroq̃.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

receperim. Et tu item contra mihi omnia tua ſtudia, ⁊ officia, es pollicitꝰ Itaqꝫ tp̄s obtulit, vt ip̄e anteuertam, cum anteuerti libentius vellem q̇ppe qui honeſta in re, opa tua, opeqꝫ, vti velim. Qui meas tibi lr̄as reddidit: iuuenis eſt Senenſis Eneas Siluius noīe, honeſta natꝰ familia, mihiqꝫ chariſſimus, nō ſoluꝫ q̄ annos duos meus auditor fuit, ſed etiāꝫ (qđ ad ingeniū acrimoniā, dicēdiqꝫ leporē attinet) moribus ē ⁊ vrbanis ⁊ cultis. Cupiditate aūt ductꝰ viſendi Mediolani ad vos venit. Quid multis: hominem tibi tāto ſtudio, commendo: vt maiore nequeam. Quicq̇d in hūc vl' officiū, vel opis, cōtuleris, in meipſum collatū exiſtimabo. Adhortatōem autem illā tuāꝫ neqꝫ ſum oblitus, nec obliuiſcar quidē. Quin hac ipſa de re meus Aeneas iſte tecum, verbis meis, quędā cōmentabitur Uale ex Florentia Nonis Nouembribus

¶ Frā. phi. Antonio Panhormitę S.
¶ Conſuli ſibi ſuiſqꝫ rebus petit.

Ego mi Antoni mallem iſtic eſſe vbi quietior mihi (vt exiſtimo) vita offerretur, q̄ꝫ Florentię vbi omnia ſunt tumultuaria: plenaqꝫ inuidię. Ad qđ animi cōſilium cū multi me hortant̄, tuꝫ Guarinus nr̄ in p̄mis, Sunt mihi Mediolani amici nōnulli, ſꝫ Guarnerïꝰ Caſtellio: et Nicolaus Arcimboldus, et Aloyſiꝰ: Crottus oīm p̄mi. Cuꝫ iſtis igitur veliꝫ, de re mea aliquid cōmenteris, et qđ ipſi hāc in ſniam dixerint, ad me et q̄ꝫ primum et q̄ꝫ diligentiſſime pferendum cura. Naꝫ ſi honeſta mihi cōditio fuerit oblata, eam nō detrectabo: Uale ex Florentia iij. Idus Julias

¶ Fran. Philel. Joanni Auriſpę Sa.
¶ Factionem Florentinorum moleſtā ſibi eſſe dicit

Quo in ſtatu poſitę ſint res meę, nō eſt difficile iudicatu. Uniuerſa hęc ciuitas factionibus tumet. Nec diu abeſſe poteſt, quin pariat maximi quippiā mali. Preterea noſti, qui mihi aduerſi ſunt. Ubiqꝫ gentium malim eſſe, q̄ꝫ Florentię. Uale ex Florentia. iij. idus Decembres

¶ Fran. Philelfus Franciſco barbaro, S. dicit.
¶ Commendat amico quendā

Noſti iāꝫ pridē, et quāta mecū familiaritate, atqꝫ bn̄uolentia, iunctꝰ ē Antoniꝰ capanorēſis. Qui quanq̄ꝫ, ſua pbitate: ⁊ innocētia, tibi debeat eē chariſſimꝰ, tn̄, vt mea etiā cā, aliq̇d cumuli accedat ad priſtinā tuā, in eū, benignitatē, te etiā: atqꝫ etiā rogo. Uale ex Florētia iiij. cal'. Januarij

¶ Frā. phi. Joāni Auriſpę S. Pollucem repetit.

Mihi Polluce meo vehemēter ē opꝰ: Itaqꝫ rogo te: vt euꝫ ad me ire q̄ꝫ primū cures, Nā illum tibi tātiſper vſui dedi, donec abs te repeterē. Quare fac, ne ſm, hac de re ad te ſcribā. Uale ex Flo. iiij. cal'. Ja.

¶ Frā. phi. Ambroſio monacho, Sa.
¶ Admonitum ſe dicit, vbi ſibi caueat.

LIteꝛę mihi tuę ſp gratiſſimę fuerunt. Indicāt em̄ dilucide ab q̄b⁹ mihi cauēdū ſit. Ueꝝ vtar eq̄dez moꝛe meo, vt ⁊ nemini noceā ⁊ laceſſit⁹ iniuria me viꝝ eē meminerī Uale ex ędib⁹ nr̄is Floꝛētię xiiij cal'. Febꝛua.

Frā. Phi. Thomę ſarzaneſi Sa.

Maturari promiſſa petit

PLacuerunt quę ſcripſiſti mihi v̄bis Reuerendiſſimi cōiſq; patris Cardinalis. Nec aliud q̇cq; habeo qđ rn̄deaz, q̄z maturato op⁹ eſſe. Nam hic oīa ſunt turbulēta et mihi nequaq̄z tuta. Cām tibi iāpꝛidē ſignificaui Cura igitur ne fruſtra mihi ſcripſiſſe iudiceris. Uale ⁊ me clementiſſimo pr̄i Cardinali ⁊ ꝯmēdatuz ⁊ chaꝝ reddito. Ex Floꝛētia xiiij. cal'. Apꝉes.

Fran. philel. Karolo Aretino Sa.

Inimicum coꝛripit ꝙ ſibi inſidietur.

s Unt nōnulli qui me monuerunt vt mihi a te caueā. Moliri eniz te mihi neſcio quas inſidias: vt q̇ eruditōe ⁊ ꝓbitate nequeas, facinoē mihi noceas. Sū eq̇dez id miratus, ꝙ neq; deuz metuens: nec hoīm famam tāto ſceleri te obnoxiū ſis fcūrus, p̄ſertim cuz nullā habeas iuſtā aduerſus nos cām. Nō em̄ vitio mihi dādum eſt, ſi te doctioꝛ exiſtimoꝛ, magiſq; diſſert⁹, ſed ingenio ignauieq; tuę, q̇ ita lr̄is ⁊ bonaꝝ artiū diſciplinę opaz dares, vt exercēdo fenoꝛi ⁊ flagitioſo eēs me foꝛtaſſe multo ſupioꝛ. Nā quod iactites iis āchoꝛis te munitum, vt nullos fluctus, nullos turbines pertimeſcas: vidi ego ꝑſepe tm̄ eſſe ventoꝝ impetum, vt nullę āchoꝛę: nullū robur, nulla alia munimina ſatis ſint, q̄ validiſſimas etiaz naues tueāt, q̄ min⁹ obꝛuāt fluctuū voꝛticib⁹, ac patiāt deniq; naufragiuz. Ita prudētius feceris; ſi rōni malueris q̄z ꝑturbatiōi parere, quaꝝ altera excutiet ex hominum mentib⁹ tn̄bꝛas inſanię, ꝑturbatio v̄o lucez ſapientię. Tu de me nil Charole habes, q̄d iure q̄as expoſtulare. Nā neq; publice neq; ṗuatiz nocui tibi vnq̄z. Quin vt ſcis nōnunq̄z es a me pulcherrime laudat⁹, vel tū maxime, cum a q̇buſdā grauib⁹ integerrimiſq; viris eēm cōmonefact⁹, te mihi moliri inſidias. Id enim iccirco a me factum eſt, vt aliqn̄ puderet te tui, atq; reſipiſceres. Sed quātum poſſuz augurari, tāta ē vis moꝛbi, q̄ inuidētia te excruciat, vt nullis neq; humanitatis, neq; admonitionis remediis ad ſanitatez redeas. Me tn̄ nullę tuę mouebunt iniurię, quo minus pergā ſilis eſſe mei. Uale Floꝛentię ex ędibus nr̄is Idibus Apꝉibus

Fran. Phi. Nicolao nicolę. S.D.

Inimicum vilipendendo arguit impꝛobitatis

EGo te Nicolae nicole vel ex vſq; Conſtantinopoli ex Chꝛiſoloꝛa ſocero meo ſapientiſſimo clariſſimoq; viro, quo eſſes ingenio, quibus moribus, ad vnguē didicerā cumq; poſtea in Italiā reuertiſſem, eadem ac etiam plura tū ex Guarino veronēſi, tum ex Ioanne Auriſpa viris prudentiſſimis et appꝛime eruditis audierā. Nec deſtiti tamē ea pręſtare omnia

quibus te mihi: ſumma beneuolentia, deuincirē. At nullis meis, nec offi-
cijs, nec meritis, potui te alium reddē, q̄ eſſes etiā fact⁹, et diuturna con-
ſuetudine cōfirmat⁹, quippe qui tibi magnę laudi ducas, ſi p̄ſtare id q̄as;
vt viri oēs docti et boni, tua opera, ⁊ induſtria, Florētia extrudant. Itaq̄
gloriaris: et Chryſolorā Florētia eē a te expulſuz, ⁊ Guarinū, ⁊ Auriſpā,
ambos turpiter eiectos. Reliquū eſſe Philelfum vnū, quē, aut breui exu-
lē facies, aut male afficies. Quid iſta ſibi tua velit o͞rō nō intelligo. Non
enī eiuſmōi ſunt nerui tui, vt mihi quicq̄ poſſis incōmodare. Nā q̄d ad
Florentiā attinet; ego mea ſpōte inuidię cedere inſtitui, non minis tuis, q̄
nullarꝫ es virium, nulliuſq̄ authoritatis vir, nō metu potētioris cuiuſpi-
am, cuius opibus audaciaq̄ inſanis: ſed viuā ipe mihi liber cū muſis. Vi-
des tu ſane, niſi penitus mentis luminibus captus es, q̄ vnus Philelfus
vniuerſę ciuitati char⁹ eſt: ⁊ iucund⁹. Nihil, neq̄ p̄uati, nec publice, petit
a me fruſtra. Si lapides ipi loq̄ poſſent, oēs in meas laudes linguas ſol-
uerēt. Mihi gratificant oēs, q̄cunq̄ optarim, obſequunt oēs, inſeruiunt
oēs. Quis vir bon⁹ ⁊ grauis cuiq̄ aduerſet bene pro merito, promereriq̄
aſſiduiſſime ſtudenti. Velim mihi dicas qd̄ eſt erratum aduerſus te me-
um: Nōne oīb⁹ in reb⁹ tibi vſq̄ morēgeſſi: Quid habes, qd̄ mihi des cri-
mini. Nū ſinis te virꝫ iā decrepituz, ⁊ itē hūanarꝫ rerꝫ callentiſſimū: ſedu-
cta v̄ſuta maleficaq̄ vulpecula, Carolo aretino. Nōne animaduertis ali-
q̄n, deprauatum perditiſſimi hoīs corruptūq̄ ingeniuz: An pateris eum
vti te veluti inſtrumēto quodā furoris ſui: Reſipiſce: reſipiſce tādez. Cō-
ſydera ānos tuos, Quādiu nobiſcū futurus es: Qd̄ ſi nullū putares fo-
re diuini iudicis vel p̄miuz, vel ſuppliciuz, hoīm tn̄, de tua vita, atq̄ mori-
b⁹, exiſtiatio tibi vereda eēt. Ego, qd̄ in me erit, vt nūq̄ p̄ſtiti, ita tibi p̄ſta-
bo nunq̄, nō mō inimicitiarꝫ, ſed ne minime quidē vel ſimultatis, vel in-
dignationis materiā. Vale Florentię ex ędibus nr̄is Idibus Aprili.

¶ Frā: Phi: Cincio Romano aplīco Secretario S.
¶ Hortatur amicum vt promiſſa opere compleat:

Q Uam mihi ſpērā pridem, iā in vrbe Roma corā recepiſti, vt eam
mihi pducas ad finem, te etiam, atq̄ etiā rogo. Nunq̄, mihi crede, inter-
moriet, apd̄ me, officiū tuū. Noui bonitatē animi tui: noui integritatē, be-
nignitatez, p̄nſ expertus ſuz. Scio, nō falles opinionem, de te, meā. Reli-
quum eſt: vt cepta perficias. Vale ex Florentia pridie kalendas Maias.

¶ Frā: Phi. Ambroſio monacho S. (perf cere
¶ Grās agit officioſo amico. Itē excuſat ſe q̄ promiſſuz non

D Ere mea te multuz habuiſſe ſermonē, cuz viro clariſſimo, Coſmo
medice vt eum de mea amiciſſime ſentire vehementer gaudeo, p̄ſertim cuz
tibi, vt ſcribis, ſanctiſſime receperit, mihi non mō non eſſe formidandum
mali quicquaz, ſed ne cauendum quidem: Non enim poteram ſuſpicari

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

ne q̄d aduerſus me inſidiaꝝ inſtrueret. Ueꝝ miror, ꝙ Laurentiꝰ Coſmi
frater: q̄ties in me incidit, ſꝑ obliquat faciē, ſalutatuſq̃ a me, rn̄det oīno ni-
hil. Sed qm̄ Coſmi fide debet mihi certius eē nihil, alioꝝ mores ferā ę-
quo aio. De Diogenis autē Laertij ꝟſibus qđ ꝑurbane expoſtulas, ne mi-
hi ſuccēſeas, rogo. Nā ꝑtim occupationibus meis, partim animi moleſtia,
ob cōtinuas inuidoꝝ in me, inſidias, factum eſt, ꝟſus illos latios facere, vt
iuſſeras diſtuleri in hāc diē. Sz gerā ꝓfecto morē volūtati tuę, idq̄ ꝓpe
diē Diodoꝝ ſiculum ad te dedi. Ua. Flo. ex ędibꝰ nr̄is vi. nonas Ma.

¶ Frā. phi. Bornio ſale iureconſulto, Sa.

¶ Moleſtiam ſui ſtatus narrat.

ET te et vniuerſam familiam tuā: imo nr̄am, valere perbelle liben-
ter accipio, atq̃ deum oro, vt ita q̄ diutiſſime habeas. De me autē,
qđ ſcire cupis, in freto nauigo ſiculo, inter ācipites, ęſtuāteiſq̃ pro-
cellas, et turbulentiſſimos fluctꝰ. Eſtimarā Bononiā ſolā, ciuilibꝰ factio-
nibus, diſſidere. Sed Florentia longe magis diſcordijs ac ſeditionibꝰ, fer-
uet. Utinā huc: aut veniſſez nunq̄, aut abire liceret, ꝓ dignitate, ſed neu-
trum mihi integrum eſſe video. Nuncius mihi fuit impedimento, q̄ mi-
nus tibi potuerim oīa explicare. Ignoſce, ac Uale ex Flo. v. nonas Ma.

¶ Franciſcus phi. Franciſco barbaro Sa.

¶ Cauſam cunctationis oſtendit

ACcepiſſe te mihi nō ꝯmode eē Florētię intellexi, ita ē ſane, vt acce-
piſti. Idq̃ qđ recte augurаris, nulla mea culpa. Ad vos āt redire
nōduz mihi ē integꝝ. Cū licebit, te faciā, meis lr̄is certiorem. Nā
totuz hūc annū, id qđ ꝑmoleſte fero, obſtrictꝰ ſuz reip. Florētinę. Occupa-
tōes meę faciūt, vt tecū hoc tꝑe lōgior eē nequeā. Uale ex Florētia v. no-
nas Maias

¶ Frā. phi. Leonardo aretino Sa.

¶ Rationem reddit cur abierit.

LApus caſtelliunculus, adiutor, ⁊ familiaris meus: r̄nunciauit mi-
hi, tuo noīe, abitionē iſtinc meā, ⁊ permoleſte tuliſſe te, qm̄ ꝓuatus
eēs iucūdiſſima nr̄a cōſuetudine ⁊ rurſus ꝓbare, q̄ iſtic eē nō poſ-
ſez ſine certiſſimo vitę ꝑiculo, adeo q̄ſdaz animaduerteras inuidię flāmis
aduerſus me indies, magis, magiſq̃ ęſtuare. Utrūq̃ certe qđ mihi fcaſti,
p̄ ſe fert perſpicuum argumētum fr̄is tuę bn̄uolentię erga me. At ego ſa-
ne, mi Leonarde, quanq̃ libenter agebaz Florentię, cum ob alias pleraſq̃
cāſ, tum etiā ꝓpter te, eruditiſſimū et optimū viꝝ, tn̄ eo magis ęquo ani-
mo, Florētia careo, quod inter iſtos flores multę viperę deliteſcunt, et hę
q̄dez venenoſę, ac peſtiferę. Nec em̄ te latet: quāta moderatiōe animi, quā-
ta etiā patientia ſꝑ tuleriz inimicoꝝ inſidias. Itaq̃ ne ſemꝑ impedimenti
naufragio ſubiacerē, ex iſtis quotidianis, ⁊ turbulentiſſimis fluctibus, in
proximā Senę vrbis ſtatōem hāc me recepi, vbi tādiu futurus ſum, do-

nec aliq̄s ſecundior flatus, in tutiorē portū aliquē, me cōuexerit. Nam ne hic q̄dez ſatis tuto me agere poſſe video, ꝓpter iſtoꝝ ꝓpinq̄tatez, q̄bus vitā meā odio eſſe animaduerto. Sed de hac re ſatis. Tu velim me facias certiorē, de oīm tuo ſtatu. Uale ex Sena. iij. Idus Apriles.

¶ Frā. phi. Albto zācario S. ¶ Rn̄ſuꝝ ſe breui dr̄.

Et recte q̄dez tu, mi Albte, ⁊ ꝑamice facꝫ, ꝙ de me nūq̄ꝫ deſinis aliq̄d cogitaē, ⁊ agere, q̄d honorificuz mihi, ⁊ fructuoſuz ſit. Cōditio, quā mihi ꝓponis noīe tuę florētiſſimę reip. talis ē, vt eā nō mō nō improbē, ſed ⁊ ꝓbē potius, ⁊ laudē. Ceteꝝ breui rn̄debo tibi. Uale ex Sena pridie (Idus Ap̄les

¶ Frā. Phi. Petro perleoni S:

¶ Certior fieri vult de ſtatu amici

Siletiuz tuū: tā diuturnū, tanq̄ꝫ inuſitatū, ſuſpitionē mihi affert, neſcio quā. Itaqꝫ ſi tibi eſt, vt et opto, ⁊ volo: ſcribe ad me q̄ꝫprimum, quo tecuz vna gaudeā. Sin ſecꝰ eſt, id quod minime oīm veliz, ſcribe etiā mihi, quo tibi cōſilio ſaltē ꝓdeſſe poſſiz. Uale ex Sena ṗdie idus Aprilis

¶ Frā. Phi. Antonio Panhormitę S.

¶ Librum alterius ſe non poſſe mittere ait

TErentiuz, quē eē: apud me, voluiſti. illi ad te dedi, cui tu, ꝑ lr̄as dari iuſſeras. Lucretiꝰ quē tātoꝑe flagitas, ſi meꝰ eēt, ꝯtinuo ad te iret. Sed de re aliena, irreq̄ſito dn̄o, nihil mihi agendū exiſtīo. At nō req̄ſiui modo, veꝝetiā rogaui, atqꝫ oraui, dn̄m eiꝰ codicis, vt ſineret me in re ſua, liberalez eē. Saxei ē capitis, ac plane inexorabilis. Nullo pacto induci p̄t, vt Neapoliz Lucretiꝰ nauiget, ꝟitus, ne q̄, ob poculū amatoriū, furuerit, rurſus, ſirenꝫ Parthenopes veneficio interceptꝰ inſaniat. Uale ex Sena. iij. idus (Octo.

¶ Frā. Phi. Leonardo Iuſtiniano S.

¶ Increpat quendā ꝙ ſibi res ſuas non reddit

NEſcio, quo tādez iure, te adeo offirmaris, vt ꝯtra oīe, vl' amicitię, vel hūanitatis ius, meos mihi libros, ac veſtes non r̄ſtituas. Tuę em̄ iuſticię fuerat, q̄ te Iuſtinianū cognomines, vt q̄, apud te, depoſueraz, tueqꝫ fidei ꝯmendarā, mihi, ꝓ tua fide, tuaqꝫ īnocētia reſtitueres. Quare te ⁊ hortor, et moneo, ne me diutiꝰ, vana ſpe ludas, ne īiuria me afficias, ne me veteris amicitię nr̄ę, obliuiſci cogas. Uale ex Sena idibꝰ Sextilibꝰ

¶ Fran. Phi. Ambroſio monacho, S.

¶ Paruifacit inimicum

PAucis rn̄debo tuę ꝓlixiori epiſtole. Ego amicitiā Coſmi medicis nolo, inimicitias cōtemno. Nā ⁊ infenſi animi ſimulata beneuolentia nihil eſt perniciofius, et ego prudentię armis me muniui, vt nullas inſidias pertimeſcam. Uale ex Sena v. Idus Decembres

¶ Fran. Phi. ſenatui et populo peruſino S.

¶ Ignoſci ſibi petit ꝙ nō ſatiſfaciat votis amicoꝝ.

ET humanitatē, erga me, vr̄am, vehemēter āplector, ⁊ liberalitatē
maximi facio. Doleo āt, ⁊ ꝑmoleſte fero, ꝙ, his tꝑib⁹, lr̄ę mihi vr̄ę
reddite ſint, q̇b⁹ iā alijs fidē dederā. Hāc ꝟo inuiolatā vt preſtē, ⁊
ipe cogor, ⁊ iā vos idētidē velle nō dubito. Qđ ſi tēpeſtiue vr̄ę, ad me, lr̄ę
aduolaſſent, eēz ꝑfecto deſyderio vr̄o, incredibili mea cū voluptate, obſecu
tus. Ornaſſez qꝫ vr̄am iſtā ſplēdidiſſimā iuuētutē, ꝓ virili ꝑte, nō mō elo
q̄ndi, ſed etiā viuēdi laudatiſſimis artib⁹. Qm̄ igiť honeſtatē cauſę itelli
gitiſ, ignoſcite mihi, ſi min⁹ hac in re expectatōi vr̄ę ſ̄deriz Uale ex Sena

Fran. Phi. Leonardo Aretino (Idib⁹ Septē.

Loqui ſe ait per tabellarium

QUicq̄d ſaxolus pratēſis, auditor noſter, verbis tibi meis expoſue-
rit, ſic habeto, ac ſi corā ipe tecū loq̄rer. Nihil eſt em̄ dicturus tibi,
qđ ab me non dicendū acceperit. Uale ex Sena kalendis Octobribus.

Frā. phi. Catoni ſacco iurecōſulto, et oratori, S.

Excuſatoria epiſtola

REddite mihi ſunt lr̄ę tuę, Cato mi dilectiſſime, nō Senę, ſꝫ Bo
nonię, quo venerā ad xvij. kalendas Februarias, vt maturē ad vos aduē-
tum meū, nō ē in me, ſed in ꝑ̇ncipe iſto nr̄o, q̇, ſi fecerit: vt id mihi facere li-
ceat, ꝓ Bononiēſes, q̇bus obſtrictus ſum: ad Auguſtum vſqꝫ cōtinuo te
videbo. Uale ex Bononia Idibus Februarijs..

Frā. Phi. Joāne Tuſcanellę S. Cōſiliū de ꝓfectiōe aperit,

DE me qđ flagitas ſcire, ad primas ſtudij vacatōes, q̄s vocāt, medi
olanū ſuz petitur⁹, eo q̇dem cōſilio, vt ſi quā mihi nobiliſſimus il-
le ꝑ̇nceps ſpē lr̄is maxiaz pollicetˀ, re ipa iuenero, apđ neminē ma-
liz, q̄ꝫ apđ eū vitā agere. Sin ſec⁹ offendero, ad Uenetos me recipiā. Nā
nihil incerti⁹: q̄ꝫ Bononię res ſcđę. Quāto em̄ fortūa blādi⁹ videtˀ aſpira-
re, tāto magis aduerſi vētoꝝ flat⁹ metuēdi ſūt. Uale ex Bononia Idibus

(Aꝑ̇libus

Frā. Phi. Raphaeli fuſcherario, S.

Moram ſuam excuſat

QUod diuti⁹ diſtulerīz meū, ad vos reditū, nulli culpę mihi aſcri-
bitote. Nā ego, iā pridē, hic ſoluiſſez, ſi liber eēt Padi trāſitus. Sꝫ cū id,
ſine literis ducalib⁹, nemi liceat: atqꝫ eas, in hāc diē exorare neq̇uerim, fcm̄
eſt, vt ſerior fiat mea hinc abitio. Quid aūt ſit in cā: non intelligo. Quo-
tidie mihi, a ꝑ̇ncipe rn̄detˀ, q̄ꝫ ꝓ̇mu ſe mihi morē geſtuꝝ. Sꝫ hmōi q̄ꝫ pri-
muz nōdū vſqꝫ apparuit. Qui apud ꝑ̇ncipē, ⁊ auctoritate valent, ⁊ grā,
me monēt, ne ſim importunior. Non enim temere fieri. Itaqꝫ meipſius
ſum neſci⁹. Nō deſiſtā tn̄ oīs obtundē, q̇ ꝑ̇ncipi adſiſtunt, donec liberam
abitionē impetrauero. Interea ꝟo tꝑis ɔmēdo tibi familiā meaz, ſiq̇dem
arbitraris me factuꝝ egregie erga te officio. Ua. ex Me. ꝑ̇die kal. Iuni.

Fran. Phi. Alberto zancario Salutem.

¶ Grãs agit amico ꝓ donis, laudat Ariſteũ, ⁊ rus amici.

EST a te ſane prudẽter factũ, qḋ mihi ex itinere fatigato, lac coagu-
latum miſeris. Egebã eñi iſtiuſmõi refrigeratõis genere. Itaqꝫ nõ
min⁹ te laudãduz exiſtimaui, ꝗnde atqꝫ egregiũ coagulãdi artificẽ quen-
dã, q̃ꝫ Ariſteus fuerit, a priſcis Arcadib⁹: laudat⁹. Is eñi cuz in Arcadia
late regnaſſet: quo ſibi maiore bñiuolentia Arcades deuinciret, permulta, vt
erat princeps non ſomnolentus, ⁊ obtuſus, ſed acri ſtrennuoqꝫ ingenio: ⁊
excogitauit, et adinuenit, que ad communem hominum: vel vtilitatẽ, vel
voluptatem accederẽt. Quare is omnium ꝑmus, cuz apuz, atqꝫ mellis, tũ
etiã lactis vſuz ad coagula inuenit, ⁊ hoĩbus tradidit q̃ꝫuis mellis aucto-
rem Naſo affirmet Liberꝝ patrẽ extitiſſe. Tuũ rus igitur nõ poſſuz nõ a-
mare, cui⁹ conſuetudine id te video aſſecutũ: vt ad vrbanas lauticias rura-
lem fecunditatẽ adiũgas Nã cuz lac ſolũ, ex oĩbus cibis, ad hoĩs naturã
ſit ſatis, tũ idez coagulatũ delectat etiã plurimuz. Quod autẽ ſcire vis q̇d
egerim apud excellẽtiſſimũ principẽ, Philippũ Mariã, cum in p̃ntiam
veneris, oĩa narrabo tibi. Uale ex Mediolano xvi kalendas Iuni.

¶ Frã. Phi. Ioanni Antonio brixiano, S.

¶ Uenturum ſe ait

VEſperi mihi reddite ſunt lr̃e tue. Itaqꝫ cras ad vos ibo. Nã ante
id tẽpus hinc ſoluere nõ licuit, cũ mihi in hũc diẽ nullus ſit equus. Itaqꝫ
ignoſce breui mee huic more. Uale ex Ticino, v. ka. Decembres

¶ Fran. Phi. Honofrio Stroze Salutem

¶ Succeſſus ſuos narrat, et amicum latenter allicit

QUod forta ſſis, apḋ vos, nõduz ĩcrebuerit, ego apḋ hũc preſtãtiſſi-
mũ ꝑncipẽ, Philippũ Mariã, ex illis Etruſcis, turbulẽtiſſimiſqꝫ
fluctibus, tanq̃ꝫ in trãquillum, atqꝫ ſecurꝫ, reliquę vitę portum, me recepi
vbi oĩa mihi affatim ſunt oblata, q̃ non ſoluz ad emolumenta: ſed ad dig-
nitatẽ attinẽt. Utinã mihi liceret tecuz oĩa libere cõmentari ⁊ q̃ ipẽ vellẽ,
⁊ tua noſſe intereſſet. Sed tp̃m eſt hñda atqꝫ hoĩm rõ. Nec eñi me latet,
vbi locorꝫ es, ⁊ q̃ꝫ tibi cauẽduz ſit. Itaqꝫ ferã ęquo animo deſyderiũ meũ.
Cęterꝫ illud vnũ nõ reticebo, ꝑncipẽ hũc meũ, ⁊ patri tuo, clariſſimo viro
⁊ tibi ⁊ vobis oĩb⁹: optare oĩa pro voluntate vr̃a, atqꝫ nihil hinc magis cu-
pere q̃ꝫ in oĩbus rebus vobis peregregie ꝓdeſſe. Tu ſi q̇d eſt, qḋ a me velis
fac vt ſciã, et factum puta. Uale ex Mediolano nonis Decembribus

¶ Fran. Phi. Ioanni Auriſpę, S.

¶ Librꝝ ſe dicit ſub conditione miſſurum

TU ſemper aliquid petis, Inſeruis ãt raro. Quid hoĩs ſis ignoro,
Petis a me Diona pruſaẽlem, quẽ equidẽ dabo ad te, ꝓpediem, ea lege, vt
eũ aliq̃n patiaris ad nos redire. Ibit enim codex ille, ad te, mutuo, nõ do-
no. Quamobrem facito, vt ex commodo tuo, nihil mihi tandem incom-

modeſs Tuſcanellaz noſtrꝫ opto bñ valere. Vale ex Ticino Idi. Decem.

¶ Frã. Phi. Joãneto pħo ac medico, S.

¶ Arguit quendã q̄ librꝫ alteri nõ reddiderit

ROgo te maiorẽ in modũ, vt meũ Vergilij codicẽ, ac itẽ cõmentatorẽ Seruiuz cures, q̄ꝫ primuz Bononiam ꝑferri, et Alberto zãcario, cõi amico, noie meo, reddi. Id qđ in hãc diẽ, nõ feciſſe te, nõ poſſuz nõ mirari Nec ei debes oblitꝰ eẽ, ꝛ q̇đ mihi, cum iſtic abirẽ, corã recepis, ꝛ q̇đ poſtea ad te ſcꝓſeriz. Fuerit igit̃ officij tui, ne diutiꝰ lr̃is meis ſolliciteris. Idq̄ꝫ vt facias, abs te nõ peto ſolum, ſed etiã cõtendo. Va. ex Tici. xi. kal. Janua.

¶ Frã. Phi. Petro michaeli, eq̇ti aurato, ac iurecõſulto S.

¶ Hortatur amicum.

CUm idoneus eſſet oblatꝰ nuncius, cui meas, ad te lr̃as darẽ, viſus es admonẽdus: id qđ fortaſſis haud ignoras, te apud hũc humaniſſimũ principẽ nr̃m valere auctoritate plurimũ. Itaq̄ꝫ tibi opa dãda eſt, vt bñ ꝓmerearis. Quod ſi feceris, permagnũ es fructũ conſecuturus. Reliqua tu corã ex hoc iſto nuncio cognoſces. Nõ enim oĩa committenda ſunt literis. Vale ex Mediolano pridie kalendas Januarias.

¶ Frã. Phi. Bornio Sale iurecõſulto, S.

¶ Cauſam dicit, cur deceſſerit.

DEſyderium, de me, tuum me nõ iniuria plurimũ delectat. Eſt em̃ plenum amoris ꝑcipui, erga me tui. Sed velim: ſcias mutuum eſſe amorem nr̃m, planeq̄ꝫ ſingularẽ. Non enim magis me deſyderas, quã deſyderaris a Philelfo. Dij malefaciãt factionibus veſtris, quibus diuina omnia humanaq̄ꝫ confunduntur. Jã iterum ad vos iui, eo ſane conſilio, vt a vobis nunq̄ꝫ decederẽ. Sed neſcio qua, vel hoim ꝓuicacia, vel fatali aſtro, ſit factum: vt bis inciderim in atrociſſimas veſtrę reipublicę ꝓcellas, atq̄ꝫ tempeſtates. Muſis inter arma nuſquã bñ ↄſultum eſt, ſed Bononię lõge periculoſius. Itaq̄ꝫ habenda nobis fuit ratio, et dignitatis, et quietis. Ego, iuſſu ꝓ̇ncipis mei, adhuc ago Papię, ad paucos dies Mediolanuz petiturus, cum vniuerſa familia. Vbi omnia mihi parata ſunt, et ad commodum, et ad dignitatem. Vale ex Ticino. iij. idus Januarias

¶ Fran. Phi. Petro thomaſio, pħo, ac medico, S.

¶ Excuſatoria epiſtola.

IAm mihi integꝝ non eſt, vt tuo vtar cõſilio. Suz em̃ huic excellentiſſimo principi obſtrictus, nõ ſolũ fidei ſanctitate, quã ꝑterire nõ licet, ſed maximis etiã beneficijs, quibus ſi abuterer: poſſem iure ingratitudini, obnoxius fieri. At emori malim, q̄ꝫ vlla: vel minima, iniuri nota infamię. Itaq̄ꝫ rogo te, per indiſſolubile amicitię noſtrę vinculum, vt me dignitatis meę rõnem habere patiare. Nã quo pacto me amicitia tua dignuz iudicares, ſi forem iniuſtus. Quod ſi iuſticię fundamentum eſt fides: patere

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

equo animo, qđ promiſſa atqꝫ ꝯuenta inuiolate ſim ſeruaturꝰ. Mors ipſa dumtaxat nos ab hoc ṗncipe abſtrahet: Et meū in te amorē nulla neqꝫ fortūa, nec tp̄m mutabilitas labefactabit. Uale ex Tici. ṗdie kalē. Febru.

¶ Frā. Phi. Alberto zancario, S.

¶ Cōceſſiſſe ſe ait in alium locuꝫ vbi in magno eſt honore.

VT ſcias, quē in locū miſſurus, poſthac, ſis tuas literas, ego nudiuſtertius cōceſſi Mediolanuꝫ, cuꝫ vniuerſa familia, rebuſqꝫ meis oībus. Eſtqꝫ aduētus meꝰ, cū ab hoc p̄ſtantiſſimo ṗncipe: tū ab vniuerſa republica exceptus ꝑiucūde, adeo, vt vnꝰ Philelfus oībꝰ ſit in honore. Mirabile dictu ē, q̃ꝫ ſuꝫ honoratꝰ ab oibus. Bn̄ cœpta ſecūdet deꝰ. Qđ ſi fiet, nemo me vno, neqꝫ fortunatior: neqꝫ beatior. Uale ex Medio. Jdibus Februa.

¶ Fran. phi. Antonio panhormitę S.

¶ Accuſat ſuperbię quendam.

IAm ditior factus es: id qđ ea cōiectura aſſequor, ꝙ te ſuperbię obnoxium facias. Nam dum nihil rn̄des, homini amiciſſimo, tot a me lr̄is inuitatꝰ, q̇d aliud eē rear in cā, q̃ꝫ ſuꝑbiam: At ne illđ te lateat, velim, in q̄ plus eſt fortunę, in eo minꝰ eſſe virtutis. Quare tibi cauēduꝫ eſt: nedum pecunijs diligentius inuigilas, negligentiorem te pręſtes circa ingenij ꝓbitatiſqꝫ pręſtantiam. Uale ex Mediolano pridie idus Maias

¶ Frā. Phi. Petro thomaſio, ph̄o, ac medico, S.

¶ Hortatur amicum ad viciſſitudinem literaꝝ

QUod afficiaris maximo deſyderio viſendi mei, habeo ſane exploratiſſimuꝫ, vel ex ea ꝯiectura, quā de meipō facio. Qui em̄ nō deſyderē te et viſere, ⁊ cōplecti, ⁊ exoſculari, q̇ cū vetere, eaqꝫ ſumma, bn̄uolētia ſuꝫ ꝯiunctꝰ: Accedit p̄terea ꝟtꝰ tua, ⁊ doctrīa, ⁊ eloq̄ntia, ⁊ merita citro vltroqꝫ collata, q̇bꝰ plane ſit, vt nr̄a vtrinqꝫ memoria, nullo, nec locoꝝ, nec tp̄m, interuallo extingui q̄at. Ceteꝝ q̄nquidē qđ velimꝰ fieri neq̇t, id velimꝰ qđ q̄at, ncc̄ē eſt. Utēduꝫ igiṫ nobis ē mutuo ſcribēdi officio, vt qđ lingua nō p̄t: arūdinis p̄ſtet viciſſitudo. Jd ⁊ facillimuꝫ eſt vtriqꝫ nr̄m, et iucūdum inꝑmis. Et q̄ initiū deṫ hm̄ōi mūeri: peto abs te, vt me facias certiorē, de rebꝰ orietalibꝰ, maxieqꝫ de turcis, ſi q̇d habes noui. Uale ex Medio. iiij. no(nas Julii.

¶ Frā. Phi. Andreocio petrucio, S.

¶ Amari ſe dicit, et inuicem amare.

QUod abſentis mei, ꝑpetua recordatōe, imaginē p̄ te feras, ſic eniꝫ ſcribis, nō poſſuꝫ eq̇dem nō letari. Affers em̄ argumētuꝫ, mīme obſcurū, egregię cuiuſdaꝫ beneuolētię: in me, tuę. At ego quo itē animo in te ſum, debes ex teipſo coniecturaꝫ facere. Et fieri ſane nullo pacto natura poteſt, vt non eque ametur: qui vere amat. Jtaqꝫ tibi debes indubitato ꝑſuadere, te mihi eſſe chariſſimuꝫ, idqꝫ cuꝫ ob hāc iſtā cauſam, quod me amas, tum etiā, quod ea ꝟtute viges, vt dignus ſis, qui ameris ab omnibus. Deſyde-

rare antē te pn̄tiam meam, hoc ſane in te eſt. Nā ſi Mediolanū viſere in
ſtitueris, qd̄ eius rei te, cū iſtic agerem: aliqn̄ factuꝝ affirmabas, pn̄s pn̄
tez videbis. Philelfū tuū, et multa cognoſces, q̄ abſens attingere nunq̄
poſſis. Itaq̄ tuū erit, vt cū p̄mū tibi facultas dabit̄, huc venias. Quod ſi
feceris, magnā, mihi crede, voluptatē cōſequere. Vale ex Me. nonis Iu.

Frā. phi. Joanni Auriſpe Sa.

Hortatur amicum ad librorum lectionem

TOt⁹ es in libroꝝ mercatura: ſꝫ in lectura mallē. Qd̄ ſi faceres lōge
meli⁹, et tibi: et muſis cōſultū eſſet. Quid enī p̄deſt libros quotidie: nūc
emere, nūc vēdere, legere v̄o nunq̄? Ego quos vendā, habeo libros nullos
Emere poti⁹, ſi pecunijs abūdarem. Quinetiā in hac pecuniaꝝ difficul-
tate, ſi qd̄ op⁹ oñderis, quod p̄cio dignū cenſeā, enitar emere, etiā ſi ſeruire
me oporteret. Declarabis igit̄ per lr̄as, qui libri tibi: ⁊ quales, ſī venales.
Quod ſi feceris, intelliges me nulla premi inopia. Sum enī apud eum
p̄ncipem apud quē egere poteſt nemo. Vale ex Medio. viij. Id⁹ Julias

Frā. Phi. Joanni Tuſcanelle, S.

Judicium Philelfi de Quintiliano.

DE Quintiliani declamatiōib⁹ q̄d ipē ſentiā, paucis accipe. Eq̄dē
Quintiliani inuentionem vehementer probo. Eſt ea enī et acuta, et pru
dens. Sed or̄onis ei⁹ filum mihi ſane nō placet, ſapit enim hiſpanitatē,
neſcio quā, hoc ē barbariē plane quādā. Nullā hꝫ elegātiā: nullū nito-
rē, nullā ſuauitatē. Et q̄, nū precipua mō, ſed nec̄aria ſunt in oratore, neq̄
mouet dicendo Quintilianus, neq̄ ſatis docet, neq̄ delectat. Sed videt̄
ſomnolent⁹ quiſpiā, et incōpoſitus. Tenet fortaſſe Quintilian⁹ quātum
ex eius ſcriptis aīaduertere poſſum⁹, nōnulla ꝯmoda pręcepta artis rhe-
toricę. Multa ꝯmemorat, multa colligit. Sed ita ſui diſſimilis eſt, vt q̄
alios docet, ipſe ignorare videat̄. Veꝝ concedam⁹ illi doctrinā, ſi ita libet
omnino. Mouendi tn̄, delectādiq̄ vim nullā habet. Quę quidē duo q̄
oratori ſubtraxerit, nō oratorem illum, ſed aratorem demonſtrabit. Vale
ex Mediolano vi. Jdus Julias

Frā. phi. Jacobo Caſſiano Cremonenſi preſbytero S.

Hortatur quendam vt libros reddat

VIctorinus feltrenſis, doctor tu⁹, ac idem eruditiſſim⁹ vir: mihiq̄
amiciſſim⁹, monuit me, ſuis literis, duos tibi meos dediſſe, ad me codices,
quoꝝ altero Euripidis tragœdię, altero mathematicoꝝ libri ꝯtinerētur.
Quos cū arbitretur, plurib⁹ iā mēſib⁹, mihi redditos eē, mirari ſe ſcribit:
ꝙ nihil ab me lr̄aꝝ, ea de re, acceperit. Itaq̄ te etiā, atq̄ etiam hortor: meos
mihi libros quamprimum reddendos cures. Quod ſi fortaſſe neminem
habes, cui tuto rem cōmittas, habeo iſtic hoīem familiarē et virum opti-
mum; Catonē ſaccū, clariſſimū, et iureċōſultū: et oratorē, et philoſophū.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Huic igiť iſti meos libros reſtitues:ꝗ̃, ⁊ officio tuo, ⁊ Victorino doctori
ſatiſfacias, mihiqꝫ ꝑ tua liberalitate, morē geras. Va. ex Me. iiij. ka. oct.

¶ Fran. Phi. Georgio carrecto, iureconſulto, S.

¶ Arguit quendam iniuſticię

NOn poſſum te nō ingratitudinis accuſare, qđ reb⁹ meis tādiu, ꝑ
voluntate, vſus, ⁊ liberalitatis meę obliuiſcaris, ⁊ officij tui. Facies ꝑfecto
inhūane. At mihi iā ſtomachū mouē incipis. Nō em̄ puto, aut in legib⁹
inueniſſe te, aut ī alio quopiā iure, id vni licere tibi, qđ nemini bono licet.
Preſta te oro, ⁊ bonū tādē, ⁊ gratū viꝝ. Va. ex Mediola. iiij. kalē. octo.

¶ Fran. Phi. Thomę Bononienſi S.

¶ Gratulatur cuidam, q᷒ magiſtratum acceperit

NI mihi iter intercepiſſet tertiana febris (cui ipē deus ſupiqꝫ om̄es
ad quartanā, ita cōtinuā quoqꝫ ac ꝑennē inferāt, vt q̄ꝫ celerrime radicitus
eam perdāt) veniſſē equidē ad te q̄ꝫ primum, vt eqꝫ tibi coram gratularer,
atqꝫ mihi mirifice ſum letat⁹, q᷒ pro tua ſingulari virtute, maximiſqꝫ meri
tis, in eo te loco humaniſſimus princeps noſter cōſtituerit, q̇ et excelſus ē,
et illuſtris inprimis. Gratulor igiť abſenti abſens. Ac precor immortalē
deū, vt qđ certo ſpero, Illđ Biātis dem̄ Magiſtratus viꝝ demonſtrat,
clare in te eluceat, hoc eſt, vt non meę et amicoꝝ ſolū, ſed oīm expectatiōi
probitas tua, integritaſqꝫ r̄ndeat. Nemini em̄ dubitandum eſt te indies,
magis, atqꝫ magis, apud nr̄m principē, ⁊ autoritate, ⁊ gr̄a, chariorem fore,
Facies āt: pro amicitia, officioqꝫ tuo: vt cum quid ocij nactus fueris, me
mineris nr̄i. Vale ex Mediolano ex edibus noſtris iiij. nonas octobres.

¶ Fran. Phi. Thomę Bononienſi S.

¶ Dicit ſe febre liberatum et quo pacto.

QVod tibi exiſtimauimus nō iniucundum fore, opima ſpolia im
mortali deo, ꝗ̃ de hoſte infeſtiſſima, febre illa tertiana voueramus,
nudiuſtercius detulimus, ⁊ non illa quidē in ferculo, vt Ioui Ro
mulus, ſed in bona ſpe, bonaqꝫ fiducia. Neqꝫ enim ferculorum mihi nec
vaſorum copia eſt. Nolim tamē putes adeo me redactū ad inopiā, vt ſi
q̇d ex iſto veſtro delicato, ⁊ laudatiſſimo, aucupio ad me, ꝑ tua munificē
tia, dederis, nullū habeā ferculū: ꝗ̃ id cōmode ſim exceptur⁹. Qđ ſi q̄ſieris,
quibus armis, febris armis furoriqꝫ reſtiterim: non equidem Aeſculapij,
aut Apidis; Sed fere par pari retuli. Eā illa mihi moliebatur ſitim, qua
propediem conficerer. Id ego animaduertens eiuſmodi ſane inedia hoſpi
tem accipio, vt quod ē in Attico ꝓuerbio. Lōge ad coruos tranſire quam
meo hoſpitio vti mallet. Itaqꝫ liberat⁹ oīno videor edaciſſima, ⁊ moleſtiſ
ſima, hoſpite, quā vl' cū ęgritudine audio, ad amiciſſimos nr̄os, optioſqꝫ
viros, Marcolinum barbaueram, ⁊ Dominicum Feruſinum: ex itinere
diuertiſſe. Quos velim moneas, non bonum vultum, hilaremqꝫ faciem

impudenti illi petulãtiſſimeq; beluę oñdant. Sʒ ab ſeſe poti⁹ q̃ʒ primuʒ, q̃ʒ diligentiſſime, q̃ʒ fortiſſime abigãt. Et ſi nolit inedia, ⁊ veneno vtãtur, et ſanguie. Uale ⁊ me nr̃o diuino p̃ncipi vnice ꝯmẽda. Ex Mediol. vij. idus Octobres.

¶ Frã. Phi. Antonio peſſine, S.

Negligi ſe queritur ab amico.

CUm eraʒ abſens, erã apud te ſp, Me diligebas, me p̄dicabas, me colebas, me oĩbus amicitię, et familiaritatis, officijs ꝓſequebare. Nũc ãt p̃ns, neq; video te vſquã, nec audio. Num qđ oĩbus fere in rebus accidit, noſtri p̃ntia, tuã de nobis opinionẽ minuit: Nã quid eſt per immortalẽ deum, q̄ ita obmutueris, vt nec audias, nec loquare: Quid de tua taciturnitate ſuſpicer, neſcio. Nã ſi tuę occupatiões te mihi viſendum ꝓhibent: at lr̃is ſaltẽ quippiã obſtreperes. Uale ex Mediolano v. idus Octobres

¶ Frã. Phi. Blaſio Arexeretẽſi vicecomiti S.

¶ Accuſat eos qui cõmodo ꝓprio amicitiã metiuntur

SOlent nõnulli tã diu amicos colere. q̃ad eoꝝ, vl' p̃ntia vti, vl' officio frui q̃ant. At ego hmõi hoíes, vl' aſſentatores potius: nihil charitatis: nihil omĩno humanitatis, p̄ ſe ferre cenſeo. Declarãt eĩ ſe nõ tam amicos coluiſſe q̃ʒ priuati, ꝓprijq; commodi habuiſſe rõnem. Illoꝝ igitur mores ꝓinde atq; ĩgratos, et plane barbaros, deteſtari cõſueui ſemper. Nihil eĩ amici recordatõe mihi ſuaui⁹ eſſe poteſt. Qđ cum in alijs ſemp, tum in te vno in p̃mis expertus ſum. Nã incredibile dictu eſt, quãtuʒ me tenet deſyderiuʒ tui de te dies et noctes cogitare nõ deſino. Tu abſens mihi ſemp̄ es p̃ns. Iucundos nr̃os dulciſſimoſq; ſermones, crebra memoria, mecũ repeto. Hac vna re abſentię tuę deſyderium lenio. Hac vna re oblector, ac letor Quod ſi quid, ad me, lr̃aꝝ dederis, exiliã ſane gaudio: exultabo, triumphaboq;. Quid abs te velim, intelligis. Uale ex Mediolano Idibus Octo.

¶ Frã. Phi. Frãciſco picolpaſſo Mediolanẽſiũ Archiep̄o S.

¶ Hortatur quendam vt rus relinquat

QUod ruri te cõtineas, quo tempore, ꝓpter ſubeuntẽ iam hyemẽ: vrbs maxime colẽda eſt, nõ poſſum nõ mirari. Naʒ ſolitudo iſta quid tibi iucũditatis afferre poſſit, nõ intelligo. Quod ſi ocium, q̃ʒ negociũ, te malle dixeris, at memineris non te: ad ocium, ſed ad negocium, hoc eſt non tibi, ſed bonis oĩbus natum. Quare, cũ ab vniuerſa ciuitate deſyderaris: tui fuerit, vel officij, vl' benignitatis, relicta iſta ſolitudine ruſtica, te q̃ʒprimum vrbanum fieri. Quod vt facias, etiã: atq; etiam, rogo. Uale ex Mediolano pridie idus Nouembres

¶ Fran. Philelfus Petro Michaeli, militaris dignitatis viro, ac iureconſulto, S.

¶ Abſentem magis q̃ʒ preſentem laudãdum eſſe dicit Item iocatur de quodam flagitioſo

xiiij.

TUa in me plurima officia, ⁊ bn̄uolētiã ſingularē, nulla vnq̄ȝ: apđ
me delebit obliuio. Nā et amabo te ſp̄, ⁊ illuſtres ac p̄claras v̄tu‑
tes tuas, q̄ſi ꝑpetu⁹ aliq̄s bucciator: p̄dicabo, diuulgaboq̄ȝ apđ oēs
Jngrat⁹ ſane ille mihi videri ſolet, q̄ nō pleniore q̄dã ore, de abſentis q̄ȝ de
p̄ntis, amici laudib⁹ loquat̃. At q̄ p̄ntem laudat, et ſi recte atq̄ȝ v̄o id agit,
aſſentationis tn̄ crimini, apud pleroſq̄ȝ, videt̃ obnoxi⁹. Exiſtimatur eni id
nō tam ex aī ſnia, q̄ȝ alicui⁹: vel ſuſcepti, vel ſperati cōmodi gr̄a cumulati⁹
facere, q̄ȝ par ſit. Sed ne qđ in alijs ꝓbare nō ſoleo: in eo ip̄e, in p̄ntia, pec‑
cauiſſe cēſear, q̄ te ꝑ lr̄as quaſi corā laudē hac de re ſatis ac ſup̄. Nā quod
ab me tibi debet̃: meli⁹ fieri, q̄ȝ dici volo. Scire amoduȝ cupio, q̄d iſtic a‑
pud vos gerit̃. Non eīn te latet, q̄ȝ ſummop̄e. Senēſis reip. q̄eteȝ tranq̄l
litatēq̄ȝ percupio. Quare cū aliq̄ȝ hoim ſeditiōes audio, ⁊ conat⁹ peſtife‑
ros, doleo eq̄dem eq̄ȝ, ac debeo. Jnp̄mis autē de vrbana belua huic bello di
cere volui, certior fieri volo. Jncrebuit ei apđ nos p̄ſtantē iſtū, ac pudicū
viꝝ, ⁊ ciuē optimū, mori decreuiſſe. Jd ego mirat⁹ ſum valde. Nā q̄ pacto
moriat̃, q̄ nunq̄ȝ vixerit: Ueꝝ ſi quā aliā mortem oppetē fortaſſis inſtitu
erit, q̄ȝ impuri, ⁊ obſceni hoīes ſuiq̄ȝ ſimillimi cōſueuerunt, velim ſuas res
geſtas, memoratu dignas, ad me, ꝑſcribat, quo ei⁹ nomē immortalitati cō
mendem. Et vt intelligas ſi quid etiā, in hoc dicendi gn̄e. Philelfus valȝ,
orōnem funebrem, ad te dedi, quā ſuperioribus diebus habuimus, i Tho
deſchini ſepultura. Hāc autē ſi vrbani ſacerdotaria iſta vxor audierit, non
vereor fore, vt cornigerum viꝝ ſuum, non hortetur mō, etiam agat conti‑
nuo ad interitum. Uale ex Mediolano xiij. kalendas Nouembres

Fran. Phi. Catoni ſacco, iureconſulto, S.

Promittit officium ſuum, ⁊ libros repetit, ⁊ ep̄ſas petit.

HOdie mihi ſꝫ reddite lr̄e a Theodoro gaze, viro ſane: tū ingenio,
tū facūdia ſingulari, ac plane digno, quē nō mō diligam⁹, ſȝ etiaȝ amem⁹,
q̄d velit, intelligo. Rē quātū erit in nob̄, ex ſnia cōſequet̃. Sȝ tua, et op̄a
⁊ ope opus ē. At de his poſtea. Ego libros nr̄os vehemēter expecto. Faci
to ſi me amas, e veſtigio ad nos aduolēt. Cū Theodori ep̄la nullas tuas ac
cepi lr̄as. Caue, ne te poſt hac, ł negligētie, ł moroſitatꝫ, accuſatur⁹ ſis. Ua.
Me. ka. No.

Frā. phi. Gerardo lādriano cardinali Comēſi, S.

Gr̄as agit, et Moſei vitā, tranſlatuꝝ ſe ſpondet

FEciſti mihi rē pergratā, q̄ Philonē meum, imo nr̄m, ex Auriſpa
recuperatū ad me dederis. Qđ autē Moſei vitā, quā itē Philo,
⁊ copioſe, ⁊ eleganter, apđ grecos, ⁊ grece ſcp̄ſerat, in latinū ab me tātopere
verti poſtulas, ⁊ audiui libēter, et obtēperabo libentiſſime. Jtaq̄ȝ factum
puta, quod iubes. Nulla te tua, de meo, erga te animo, fallet opinio. Jam
operi me accingo. Uale ex Mediolano iiij. kalendas Nouembres

Fran. Phi. Nicolao puteo, Cremonenſi, Salutem.

¶ Excuſat ſe ꝙ ſerius rñderit. Itē laudāti ſe rñdet

ET ſerius rñdi tuis, ad me lr̃is, et breuius fortaſſe, q̃ꝫ velles: quorꝫ alterꝫ aduerſę illi valetudini dato, q̃ duos circiter mēſes, vl' ꝑ inter capedinē laborauim⁹, alterꝫ publicꝭ meis, ac ꝑuatꝭ, occupatōib⁹, q̇b⁹ prope obruor. Legi āt lr̃as tuas libēter, q̇bus mutuā, iter nos, adoleſcentię noſtrę bñuolentiā, ꝯſuetudinē, diſciplinā, cōplex⁹ es. Qḋ autē mirificis me laudibus extuleris, id fr̃i quadā ⁊ exuberāti amoris abundātia, abs te, factitatū exiſtimo. Nā neqꝫ vir amiciſſimus, ſimulqꝫ modeſtiſſim⁹, aſſentaris, nec eiuſmōi mihi eſt de me opinio. Reliquuꝫ ē, id tibi ꝑſuadeas, qḋ, et recte: ⁊ ꝟo potes facere, te mihi eſſe chariſſimū, ⁊ eo magis indies fore, quo te aīaduertero nō obliuiſci Philelfuꝫ tuū. Uale ex Me. iij. kalē. Nouē.

¶ Frā. Phi. Jacobo Caſſiano presbytero, S.

¶ Excuſatōeꝫ accipe ſe ait, Deiñ quēdā ꝯmendat amico

NOn tā mihi moleſtū fuerat, ꝙ ſerius meos mihi libros reddēdos curares, q̃ꝫ in p̄ñtia, ⁊ iucunduꝫ eſt, inꝑmiſqꝫ ſuauiſſimū, ꝙ tam modeſte: tāqꝫ ꝑhumane: lr̃as ad me dederis, q̇b⁹ te nō mō expurgaris, ſꝫ totū meuꝫ ſane, et eſſe, et fore oñderꝭ. Quare, cū tuā excuſatōem, tū multo magꝭ teipꝫ nō inuit⁹, admitto. Itaqꝫ: vl' Uictorini nr̃i, vel tua ipius cauſa oīa, de me, tibi potes affatim polliceri q̃ et vſui tibi, ⁊ honori futura ſunt. Et de his ſatꝭ. Uenit iſtuc nuꝑ, vt ſcis, Theodor⁹ Gazes: vir certe diſert⁹, ⁊ erudit⁹ quē etſi certo ſcio, nō amabis ſolū: ſed cumulatiſſime amabis, tñ mea etiaꝫ cauſa, veliꝫ ita ames, vt nulla prorſus fieri q̇at ad amorē acceſſio. Hoc erit mihi tā gratum: q̃ꝫ qḋ oīm maxīe. Uale ex Medio. ꝑdie nonas nouem.

¶ Fran. Phi. Simoni Arigoni: S.

¶ Amici ſtudium in literis hortatur

ET ſupbia a me nihil alieni⁹, ⁊ gratitudine apḋ me nihil ātiquius. Quare cuꝫ tuis ad me officiȷ̇ plenis, hūaniſſimiſqꝫ lr̃is rñdeo: non mō ſuperbię crimē effugio, ſed etiā nomē gratitudinis mihi ꝑpulchre vēdico. Mirifice āplector amorē tuum. At tua humanitate, facillimiſqꝫ morib⁹, ⁊ modeſtia ſingulari, delector plurimū. Ingeniȷ̇ ꝟo tui: viuax, preſtāſqꝫ dexteritas, maiorem in modum, pergrata mihi: et periucūda eſt. Uideo eñ te, tua illuſtri laude, eam mihi laudē allaturuꝫ, que pulcherrima ſit, et maxima. Nō eñ iſtiuſmōi tuus ornat⁹, quo in lr̃is vteris, mediocrē de te, tuaqꝫ facūdia, ſpē quādaꝫ pollicet̃. Itaqꝫ te etiam atqꝫ etiam hortor, vt oēm opam: diligentiāqꝫ, tuam eloquentię, et humanitatis ſtudiȷ̇s, ſicuti facis accōmodes. Magna eñ animus meus, de te, preſagit. Uale Mediolani ex ędibus noſtris vij. idus Decembres.

¶ Fran. Phi. Matronino braſchę, S.

¶ Amorē in laudādo ocul' carē dt Deiñ ꝓ munē grās agit

QUod me tuis lr̃is, nō mediocrit̃ extuleris, feciſti tu q̇dē ꝑhuma

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

ne: ꝛ amice poti⁹, q̄ꝫ xo. Nō em̄ is ſum, q̄ meipm nō norīz· Sed tu illud
veriſſimū eſſe liquido declaraſti, qḋ vident poetę fabulari, amorem oculis
carere, eque enim amicus falli de amici iudicio, atqꝫ de inimici inimic⁹ ple
rūqꝫ ſolet. Nā et hic odio, ꝛ ille amore nimio affectus veritatez nequit in-
ternoſcere. Facile tn̄ patior erratū tuuz, q̇ppe quem longe malim amicum
mihi, q̄ꝫ ſecus. Uerꝫ illḋ, de me, tibi pollicearis licꝫ, te mihi eſſe chariſſimū,
et eo fore indies chariorē, quo te familiarius vti potero. Munuſculuꝫ au
tem tuuz, etſi nequaq̄ꝫ deſyderabā, non potui tamē nō vehemēter ꝓbare,
vel Epicuri ſnīa. Nihil em̄ in eo ad voluptatē defuit. Et ampluꝫ erat, et
ſuauiſſimū. Noli tn̄ poſthac tā grādi ęre obruas Philelfum tuum. Nā
hęc Satrapis et regib⁹ non pauco viliqꝫ contentis, ac philoſophis dono
mitti cōſueuerūt. Uale Mediolani ex ędibus nr̄is kalendis Januarijs.

Fran. Phi. Alberto zācario S. Excuſat ſe.

QUod plurib⁹ me hortaris, perlibenter agerē, ſi liceret. Sed nihil
apud me licet, qḋ honeſtati aduerſet. Plurima ſunt ꝛ maxima hu
ius in me principis beneficia. Itaqꝫ nunq̄ꝫ patiar me ingratitudinis accu
ſari· Preterea non eſt conſtantis ꝛ grauis viri quotidie mutare ſedes Ua
le ex Mediolano x. kalendas Februarias

Frā. Phi. Petro thomaſio, pħo: ac medico, S.

Conſilia laudat amicoꝝ

AUdiui q̄ ſcpſiſti oīa, ꝛ Barbari noſtri cōſiliū laudo, nō min⁹ tuū.
Illud tn̄ maliꝫ effectū iri, quoad ei⁹ fieri poſſit. Eſſet em̄ multo res tutior
Ipi tn̄ videritis, q̇d facto ſit opus. Uale ex Medio. xij. kalē. Martias.

Frā. Phi. Liberio bonarello equiti aurato, S.

Laudat quendā ꝙ patrem in virtute imitetur

ES tu quidē pietatis laudādus, ꝙ vl' mortui pr̄is memoriā colas.
Exiſtimo em̄ me iccirco abs te amari, ꝙ ſcias, q̄ꝫ char⁹ fueriꝫ patri tuo: gra
uiſſimo, ꝛ clariſſimo viro. Naꝫ ille me quoad vixit, cūctis bn̄uolētię, ꝛ be-
nignitatis, officijs ꝓſecutus eſt. Quare cum Joānes Marius fili⁹, tuā
in te foelicitatē et liberalitatē expoſuiſſꝫ, mirifice ſum letatus. videre enim
ſum viſus me velut rediſſe in ſucceſſionem, non tam amiſſę, q̄ꝫ intermiſſe
bn̄uolentię. Nā quod in patre amiſiſſe exiſtimarā, intelligo in te filio re-
cuperaſſe. Itaqꝫ mihi plurimum gratulor, ꝙ tam mirifice abs te diligar,
vt autem intelligas, q̄ꝫ tibi in amorem rn̄deam, qḋ velim: periculum faci-
to, totus enim ſum tuus. Uale ex Mediolano Idibus Martijs.

Fran. phi. Franciſco barbaro S.

Excuſationem admittit

HUmaniſſimā excuſationez, qua in proxima es vſus ep̄la, non in-
uitus admiſi. Noui em̄ occupationes tuas, ꝛ priuatas, ꝛ publicas. Sed
ſum miratus, ꝙ de libris noſtris, nę vnum quidem feciſti verbuꝫ. Itaqꝫ ro-

go te: vt ad ea, q̄ mō ſcripſi tibi, diligēter rn̄deas. Uale ex Medio. x. kalē-

¶ Frā. phi. Danieli vēturio patricio veneto. S. (Aples

¶ Veterē amicitiam ſe colere ait

C Um indignū exiſtimarem, vt q̇ pn̄tia eēm a te diſiūctus, nō ęque ſermōe literario qn̄qȝ ↄiūgerer, vt bn̄uolētia, ⁊ obſeruātia ſemp ſiꝫ, hęc vl' paucis ad te ſcp̄ſi, ne id q̇ꝛꝫ, qd̕ noui q̇cq̄ȝ acciderit, ſed ne fortaſſe negligē-tia quapiā id accidiſſe opinareris, hoc ē, ne ꝓpter nouas quotidie amiciti-as amicos veteres, eoſqȝ bn̄ficos oblitus poſſem a quoquaꝫ iudicari. Ego te mi Daniel, et amaui ſemp, et colui, quippe qui multiplices tuas p̄cla-raſqȝ ꝟtutes admirat⁹ ſim, et admirer: ac tuā, vel humanitatē, vel officiuꝫ, in meis honorib⁹, atqȝ emolumētis pſpectū vſqȝ habuerim, et cognitum. Itaqȝ tibi velim perſuadeas, ita me tuū eſſe, ac fore, vt aliū quenq̄ȝ ōnium maxime. Neqȝ fieri vnq̄ȝ poſſe, incremētis vllis, blādicijſue fortunę, vt ve-terib⁹ amicis nouos aliq̄s an̄ponam. Id tāetſi, pro tua prudentia, latere te non debet volui tamen, vt mea etiā cōfeſſione, atqȝ teſtimonio, liquidius teneres. Uale ex Mediolano quinto idus Apriles.

¶ Fran. Phi. Nicolao Cebę S. Accuſat quendam.

q Ui grandē pecuniā opinat̾ ꝓdeſſe plurimum bonis artib⁹, vtpote que oēm amoueāt necitatē, plurimū fallit̾ mea ſnia. Qn̄ eīn prodeſſe q̄-ant, q̄ quo maiora ſtꝫ eo hūana ingenia reddūt deteriora. Id auteꝫ ita eſſe tu pſpicuo es exemplo, qui quo tp̄e cēs paup etiā inter marias animi oc-cupationes atqȝ labores corpis, ſp aliquid vel ſcribebas, vel lectitabas. Et quicq̇d ocij ſurripe a negotijs poteras: id oē ad reꝝ cognitioneꝫ, ⁊ lauda-tiſſimaꝝ artiū ſtudium conferebas. Itaqȝ tuo ip̄e ingenio, p̄ſtantiſſimiſqȝ morib⁹ delectat⁹, qua tēpeſtate mercaturę grā ꝓficiſcebaris, in Mediā, ac Perſida, tibi tanq̄ȝ ſuauiſſimum vitę comitē euꝫ Ciceronis codiceꝫ dono dedi, qui de q̄ſtionibus Tuſculanis inſcriptus eſt. Tu aūt nunq̄ȝ p̄termit-tebas, inter moleſtiſſima etiā negocia tua, vſqȝ aliq̇d ad me ſcribē, ⁊ te ami-citia nr̄a dignū. Nunc autē poſteaq̄ȝ pecunioſior fact⁹ es, neqȝ rn̄des vn-q̄ȝ, ab me pſepe lr̄is ꝓuocat⁹, neqȝ lectitādis libris, vt audio, opam vllam indulges. Sed, totus es in lucro. Itaqȝ non poſſum non odiſſe diuitias tuas: quę nō modo mihi te: ſed ipſi etiā tibi abſtulerūt. Niſi fortaſſis vna cum pauptate, ⁊ facilitate abs te oēm humanitateꝫ abdicaueris, factuſqȝ ſis ſuperbior. Quid eīn aliud opiner, cum nihil rn̄deas. Quod ſi aliud ſit in cauſa, cui neceſſe ē inſeruire te, fac vt ſciā: quo vel ignoſcam tibi, vel miſe-rear tui. Uale ex Mediolano iiij. kalendas Maias.

¶ Fran. Phi. Ioanni Mario, filio, Sa.

¶ Uxoris mortē filio nunciat eumqȝ domum riuocat

V T ſūnt res hūanę mutabiles oēs, ac fragiles, ⁊ caducę: Theodora Chryſolorina mihi dilectiſſima vxor, et tibi mater indulgētiſſima

ad p̄rimū q̄ntū nonas Maias, q̇ dies erat Mercurio dicatꝰ, hoc ipō an
no, q̇ eſt a natali chriſtiano q̄dragesimꝰ p̄mus ſupra milleſimū ac quadrin
gētelimū naturę: deoqȝ cōceſſit, id qd̓ mihi adeo acerbū fuit, vt in vita ni-
hil potuerit accidē acerbiꝰ. Scio me tibi fletꝰ ſingultuſqȝ nūciaē. Nā ne
ipē quidē potui me a lachrymis cōtinere. Cęteꝝ qm̄ ea lege nccitateqȝ na-
ti ſumꝰ, vt oēs aliqn̄ moriamur, equo aīo tn̄ hoc vulnꝰ feramꝰ, nccē eſt.
Tu fac, ad nos q̄zprimū reditū matures. Nā nihil eſt, qd̓ iſtic diutiꝰ tp̄s
teras, q̄nquidē in lr̄aꝝ ſtudio, quaꝝ gr̄a Cōſtantinopolȝ es p̄fectus, non
mō non p̄ficis, ſed etiā q̄ a nobis abiēs didiceras, amiſeris, vſqȝ adeo ſtudi-
oſum te, diligentemqȝ p̄ſtitiſti, Uale ex Medio. p̄die kalen. Januarias

Fran. Phi. Joanni Auriſpę Salutem
Arguit quendam illiberalitatis

NEmo te vno accipiēdo facilior. Te rurſus nemo difficilior dādo.
Tu me liberalitatis plurimum laudas. Et hāc virtutez extollis oōne, ac
recte tu quidē. Cęteꝝ quā ipē v̓tutez tanti facere videris, cur eā minꝰ āple-
cteris: Es tu ſane libroꝝ officina. Sed ex tua iſta taberna libraria nullus
vnqȝ prodit codex, niſi cum queſtu. Quid tandem adeo te libris ingurgi-
tas: Quibꝰ vtinā, vt par eſt, vtereris. Ego petij abs te Strabonē geogra
phum excribendi gr̄a, cum mihi librariꝰ eſſet domi. Reddite mihi ſunt a
te v̓ba cuz aſſentatōe p̄multa. Ad rē autē nihil. Petis a me nunc ſextum
Empericū eiꝰ excribēdi gr̄a: gero tibi morē. Sed ea cōditione ne mutuū
tibi iure domi aſſcribas. Quare fac, vt ad me meus redeat codex, cū ſuo a-
pud te officio functus fuerit. Uale ex Mediolano iiij. Jdus Januarias

Fran. Phi. Franciſco barbaro, S.
Excuſatoria ep̄la

ADhortationē tuā: nō inuitꝰ audiui, q̇ppe qui noriz cā proficiſci a
bn̄uolentiſſimo in me aīo. Jtaqȝ habeo tibi grās, Ueꝝ illud quoqȝ animo
velim volutes, nō eſſe in eius p̄tāte, qui nauigat Euxinuz, ire ſępe quo ve-
lit, ſed quo venti traxerint. Uale ex Mediolano p̄die kalēdas aprilesſ

Fran. Phi. Leonardo iuſtiniano, S.
Excuſatorię literę

SJ poſſem tuo vti cōſilio: nihil oīm mallē. Sed quod te nō latet,
tp̄is hn̄da eſt rō. Qd̓ q̇ minus facit, is certe prudēs eē non p̄t. Cętera te-
cuz is cōmentabit, qui tibi lr̄as reddidit. Nā quicq̇d expoſuerit, id ab me
totū perfectū exiſtimato. Uale ex Medio. pridie kalendas Apriles

Fran. phi. Catoni ſacco iureconſulto, S.
Officium filio petit

PUto Mariuz filiū diē prope apud te fore. Nā euz expecto quoti
die. Debet eniz ſoluiſſe ex Thracia, eſtqȝ remigaturꝰ per Padum. Cum i-
ſtuc appulerit, aut ipſe tu ei cōſule de equo, aut me facito q̄zprimuz certio-

rē, quo equū iubeā aduolare ad vos. Uale ex Mediolano Idib⁹ Maijs

¶ Fran. Phi. Alberto zanchario Salutem,

¶ Hortatur amicum ad ſcribendum

NOlo tibi vnq̄ ꝑſuadeas, Alberte zācari, eo me eē ingenio, vt ſimł cum loco animū quoq; immutē. Quin etiā, cū ſim Mediolani, videor vſq; Bononię agere, adeo me iſtius florentiſſimę veſtrę vrbis memoria tenz. Quid igitur de te putas, cui⁹ ſuauiſſimi: facillimiq;, mores ſꝑ habitāt mecū, die, noctuq;? Qđ ſi min⁹ frequēter meę lr̄ę ad te: aduolant, id, vel occupationibus meis dato, vł tibi fortaſſe ipſi, qui negligentior factus es. Nam ſi ſępius ad me ſcriberes: cogerer etiā ipſe vim afferre meis, quibuſq; negocijs: ne te fruſtra ſcꝓſiſſe, iure q̄ri, apud me, poſſes. Itaq; poſt hac, quid tibi faciendum ſit, tenes. Uelim, me certiorē facias de omnibus rebus tuis. Naz quanq̄ varij iſtinc rumores afferuntur, ego tamē ea certiſſima eſſe arbitror: quęcunq; a te accipio. Nō ēm ipe es, q̇ aliud dicas, aliud ſentias. Proinde, ſi de te: me velis tranquillo eſſe animo, fac liquido intelligam, quo in ſtatu verſaris, q̄ viuis, ⁊ tibi, et tuis. Idq; vt facias, te etiam, atq; etiā, rogo. Nam de rebus tuis, nō poſſum nō eſſe ſollicit⁹. Uale ex Mediolano xiij. kalendas Januarias

¶ Frā. phi. Guarnerio Caſtelliōi iurecōſulto ducaliq; ſenatori, S.

¶ Accepiſſe ſe munuſcula ďamici ſed poſthac leuiora ſe malle

ET leporē, ⁊ capos, ⁊ ꝑdices, q̄s dono miſiſti mihi, cū vidi libenter, tū iucūdiſſime accepi. Nā et ingeniū delicatiorib⁹ fouet obſonijs, redditq; acutius, et accipere a te dona, tali, tātoq;, viro non ſit ſine laude mea. Recte ēm Horati⁹, O et ꝑſidium, et dulce dec⁹ meum. Quāq̄ ego: vt ingenue tibi fatear, quod ſentio. Lautioribus iſtiuſmōi eſculentis nō admoduz vti cōſueui, nō q͛ guſtus mihi ſit ruſticanus, aut agreſtis, ſz q̄m videor didiciſſe, quo habiti⁹ eſt corpus, eo ingeniū reddi craſſi⁹. Quis āt neſcit, iſtiuſmodi q̇buſq; cibis: corpora effici letiora? Itaq;, ſi me amas: leuioribus munuſculis mecum age, peponib⁹, prunis, perſicis, malis, pyris, vuiſq;, ac ficubus, ne deteriorē efficias, quē meliorē debes. Uale Mediolani ex ędibus noſtris iiij. kał. Januarias

¶ Fran. Phi. Sarolo pratenſi, S.

¶ Excuſat ſe cur librum non mittit.

POllucē, quē petis, libētiſſime ad te darez, ſi penes me foret. Sed hoſpitat iāpridem apud Harpyā, hoc ē apud Joānem nr̄m Auriſpaz, qui ea cōditione libros accipit mutuo, vt reſtituat nunq̄. Dabo tm̄ ad eum literas, curaboq;, vl humanitate, vł iurgio, vt Pollux redeat domum, quem deinde cōtinuo tibi mittā. Uale ex Me. iij. kał. Januarias.

¶ Fran. Phi. Guiniforto barzio Salutem,

¶ Arguit amicum iniuſticię erga ſe.

ET ſcm̄ ē preceptū, ⁊ euāgelicū, ne alteri faciam⁹, qđ nob̄ fieri nolu-
m⁹. Id pſępe legiſſe te certo ſcio, es eĩ tot⁹ ſil'is tui. Quo fit, vt ma-
gis mirer nō idē a te obſeruari: qđ didiceris. Scis eĩ ab Ariſto. ēē
vſurpatū: nō ſatis eē ꝟtutē ſcire: niſi etiā boni ſim⁹. Quid hęc ſibi velit oro
non te p̄terit. Tuū igit̄ fuerit ita moderari tibi, vt nihil q̄ſyſſe videaris, qđ
ipſe grauiter ſiz latur⁹. Eſt mihi tecum a p̄re tuo eruditiſſimo: optimoq̄,
viro familiaritas, q̄ tibi ſcē, atq̄ inuiolate, tuēda ē. Ua. ex Me. iiij. kal'. Ia.

Fran. Phi. Bornio ſale iureconſulto, S.

Officium ſuum narrat,

QUid egerī in cā amici tui, ex eodē ip̄e debes iā corā accepiſſe. Naz
ē a me nihil ſane p̄termiſſuz, qđ ad ciuis, vl' rē, vl' dignitatē, ptinere
ſuz arbitrat⁹. Et vt mea fert opinio, lōge pl⁹ eſt, apđ hūc meū clementiſſi-
muz p̄ncipē mea opa cōſecutus, q̄ vl' optaē fuiſſz auſus. Tu ſi q̄d ē aliud
qđ ab me, tua cā fieri velis, id ſi ſcpſeris, nō ſcpſeris fruſtra Uale ex Med.

Frau. Phi. Franciſco barbaro, Sa. (iiij. kal. Ia:

Laudās quendā cōmendat cum amico.

NOn eq̄dez ignorabā fore, cū kyriacū anconitanū tibi eēm cōmen-
datur⁹: vt diceres agi ab mea acta, q̄ppe cui vir ip̄e, ſine vlla etiam
mea ꝯmendatiōe, cōmendatiſſimus ſit, cum ꝟtute ſua, q̄ haud ē vulgaris
tū ea diligentia, qua in ſuſcitādis mortuis, vnus oīm p̄mus vtit̄. Quem
tm̄ vnq̄ hmōi laborez ſuſcepiſſe: aut audiuim⁹, aut legim⁹: q̄ ex vniuerſo
ꝓpe terraꝝ orbe, q̄cquid in vllis vſq̄uā lapidibus notatum lr̄is, aut gręcis,
aut latinis vnq̄ fuerit, id reportarit ad nr̄os. Uez eo is tibi, hoc tempore,
gratior eſſe debet, qđ ad te barbaꝝ refert nōnulla pulcherrima Epigram-
mata, q̄ apud barbaros Aſię populos repperit ex quibus habent̄ plęraq̄,
memoratu digna. Quare hūc hoīem ita tibi cōmendo, vt intelligas mihi
quoq̄ eſſe chariſſimum. Uale ex Mediolano iiij. kalen. Ianuarias

Fran. Phi. Leonardo Iuſtiniano, S.

Commendatiua epiſtola:

KYriacus Anconitanus, cū Uenetias peteret, a me petiit, vt ſe tibi,
p lr̄as cōmendarē. Id feci eo libētius, q̄ non eēm ignarus hoīem tibi fore
nō iniucundū, p̄ſertim qđ ferat ſecū nōnulla, p̄ſcę vetuſtatis, monumen-
ta, ⁊ eulogia, ⁊ epigrāmata, ⁊ alia plęraq̄ ſcripta, q̄ ex lapidibus vetuſtiſſi-
mis, in Aſia, Gręciaq̄ collegit. Hunc igit̄ virum, ita velim, vultus hila-
ritate, ⁊ ſermonis comitate accipias, vt eos ſoles, quos dignos exiſtimas,
ab quibus tuum ſplendidiſſimum nomen, per orbem terrę, lōge, lateq̄ p̄-
dicetur. Nunq̄ eēm quieſcit kyriacus, qui eam ſibi ducit quęſtuoſiſſimaz
mercaturam, ſi quid ab primis illis vſq̄ Arcadibus: quos ante Solem,
et lunaz, extitiſſe fabulantur, memoria dignum inuenerit, in Italiāq̄ ad-
uexerit, quid ſit opus facto intelligas. Uale, ex Me, iiij. kal'. Ianuarias,

¶ Fran. Phi. Joanni Auriſpę, S.

¶ Et ſibi et amico bene eſſe gaudet

ET ipẽ bñ habeo, ⁊ te, ex lr̃is tuis, bñ valere audio. Itaq₃ vtriq₃ nr̃m et gratulãduz iuxta: et letãdum eſt. Id quod, vt q₃ diutiſſime fieri liceat, vehementer opto. Uale ex Mediolano iiij. kalendas Januarias

¶ Fran. Phi. Joannocio maneto S.

¶ Moneat vt ſibi caueat gratias agit

COmmunis ille familiaris noſter me corã monuit: tuis verbis: vt a barbadoris mihi cauerẽ, qm̃ occulti neſcio q̇d cõſilij hñt, cuz ijs hoibus, q̃ mihi vel nullo errato meo infeſti ſunt. Habeo tibi grãz mi Joãnoci, qui nulla fortunę inconſtãtia deterreris, q̃ minus mihi ſemp bñ cõſultum cupias. Cetez eſto bono de me animo. Nã ita munit⁹ ſum: vt nullę hoiz inſidię mihi poſſint incõmodaẽ, q̇ppe, qui ⁊ prudẽtię vtoz armis, ⁊ apd̓ cuz ſum principẽ, qui vel dormiẽtibus nobis: oia rimet̃, oia cuſtodiat: adeo vt nullus oino ſit loc⁹ inſidijs. Cõſiliũ tñ tuuz, nõ mõ, nõ contẽno, ſed facio plurimi, ãplectorq₃ libentiſſime. Et operã dabo, vt re ipẽ: intelligas nihil fruſtra te ſcripſiſſe. Uale ex Mediolano iiij. kalendas Januarias

¶ Fran. Phi. Jacobo Conſtantino equiti aurato, S.

¶ Accuſat amicũ rariſſimę ſcptionis et officiũ illi ſpondet

UNas tãdez aliqñ lr̃as tuas accepiſſe me duco, eq̇dez miraculi loco, putabã em̃ te nullũ iã eſſe, qd̓ tãdiu nihil, p tua p̓ſtina cõſuetudine, mecũ obſtreperes. Cetez ita ſolent plęriq₃ oẽs fortũati, q̇ letiſſimis in rebus, nõ amicoz mõ, ſed ſuijpſoz obliuiſcunt̃. Qd̓ aũt mihi fortũam meã gratularis, id tibi licet facere merito. Sum equidẽ apud ſapiẽtiſſimum: ⁊ municentiſſimuz, hui⁹ tẽpeſtatis p̓ncipẽ, et eundẽ optimũ ſane viz ducẽ hũc Mediolani, Philippũ Mariã. Petis vt huic te, ⁊ notũ, et cõmendatũ faciã. Id mihi facillimũ factu eſt. Ac faciã certe. Uez mihi declares velĩ, q̃ tibi ſit mens, q̇ cogitat⁹ tui, quo intelligã, q̇d tibi agẽdum ſit. Hęc a me ſunt nõ temere ſcpta. Si te mihi, penit⁹ recluſeris, potero tibi fortaſſe cõſilium dare nõ inutile. Uale ex Mediolano pridie kalendas Januarias.

¶ Fran. Phi. Alberto zancario Salutem

¶ Uiciſſitudinem literarum poſtulat,

DEſyderare te lr̃as meas, equo animo, facileq₃ patior, quippe q̇ exiſtimẽ, abs te, amari me plurimũ. Miroz tñ, q̇d ſerius adeo mihi ſcribis. Cauſam reijcies ſcio: in occupatões tuas. At debes me quoq₃ arbitrari minime eſſe ocioſuz. Itaq₃ officiuz meũ, aut tibi non ẽ accuſandum, aut tuũ tibi minime probãdum. Uale ex Mediolano pridie kalen. Januarias

¶ Fran. Phi. Bornio ſalę iureconſulto, S.

¶ Breuitatem literaz ſubaccuſat

PEr iucundę fuerũt mihi lr̃ę tuę, l' pbreues, fuiſſentq₃ lõge iucũdio-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

res:ſi atticum te, q̄z laconicuz, maluiſſes. Ceteꝝ neſis me quoqz, breuitate ipſa ſuperior. Uale ex Mediolano pridie kalendas Januarias.

¶ Fran. Phi. Petro Thomaſio pħo ac medico, S.
¶ Excuſat ſe rarę ſcriptionis

ACcuſabas me negligētię, q͛d equidem ꝑmoleſte ferrem, ſi cuiqz me noſſez indiligētię obnoxiū. Nā q̇s ali⁹ me vno in amicos diligentior. At nullę meę iādiu literę tibi ſunt redditę, quaſi aliq̄d tu mihi ꝑdiu ſcripſeris, cui vicē ipſe min⁹ r̄ddideriz. Noli igiṫ ea torq̄re in me tela, q̄ iure optimo retorqueātur in te. Ceteꝝ iſtiuſmōi deſyderium tuum: nō difficulter: me expletuꝝ polliceor, quatenus per tp̄m conditionez mihi licuerit. Jd tum fiat, ſi oīs ſermo noſter, om̄is ſcribēdi ꝯſuetudo, de muſis futur⁹ ſit, ⁊ de ijs rebus, quę nihil habeant cōe cū publicis actiōib⁹. Ego, q͛d ſcire poſtulas, bene valeo, meaqz fortuna ꝯtentus ſuz. Pauca appetēti, pauca etiaz ſatis ſunt. Quotidie mutare celum hominis eſſe duco, ⁊ incōſtantis, ⁊ moroſi, p̄ſertim vbi id ab re fiat. Uale ex Mediolano kalendis Julijs

¶ Frā. Phi. Joāni Auriſpę S. Libꝝ excribēduz petit.

NOui ex ipa vſqz Cōſtantiopoli eſſe tibi recōditos nōnullos Theophraſti libros, et eos maxie: qui Periphytō inſcribunṫ. Hos ego mihi excribi cupio. Eſtqz mihi ꝯmode parat⁹ librari⁹ grę̄c⁹. Jtaqz rogo te, vt codicē illuz mittas ad me, q̄z primū, redituꝝ item ad te propediē. Noli obſecro, vllā excogitare cauſam, aut cōfictam, ac ꝟiſimilem, qua fret⁹, mihi minus morez geras: ne ipſe item, cum meo aliquo volueris vti officio, par pari referre cogar. Uale ex Mediolano xv. kalendas Auguſtas

¶ Frā. phi. Scenę corti, ducali ſenatori, ac iurecōſulto, S.
¶ Commendaticia epiſtola non vulgaris

NJ ꝑſpectum haberē: et exploratū aīm erga me tuū, nō tā multos ꝑſepe tibi ꝯmendarē. Sz cuz aīaduerteriz nunqz iſſe fruſtra meas, ad te, literas. nō ſuz verit⁹ etiā, hoc tp̄e, tibi ꝯmēdare iſti⁹ hoīs cām, q̄ tibi reddidit meas lr̄as. Q͛d eo facio maiore cū fiducia, q͛d mihi videor intelligē viꝝ bonuz, et ꝑmodeſtū, iīuria trahi ꝑ fora: vt q̇ pecunia ſit īferior, ab eo opprimaṫ, q̇ ſolis opib⁹ ſit ſupior. Ceteꝝ noui innocentiā tuā, ⁊ aī magnitudinē. Scio nō patiens lr̄as meas fuiſſe vulgaris. Uale ex Medio. ka. oct.

¶ Frā. Phi. Bornio ſale iurecōſulto. S.
¶ Excuſat ſe rarę ſcriptionis

ACcuſare negligentię me videris, ꝙ iādiu ad te, nihil ſcp̄ſerim, quaſi diligentia tua ſit ſingularis, q̇ vix vnas reddideris lr̄as, poſt meas ad te denas. Jtaqz tibi cauēduz ē, ne tua in te r̄torq̄anṫ iacula, q̇bus iure ꝯfodiaris. Q͛d ſi fieri ab me nolis, cura: eq̄or in me ſis, lr̄as tn̄ tuas, vl' perbreues, legi perlibenter, ꝙ in ijs lectitādis agnoui veterē tuam vrbanitatez. Uix dici queat, quantum me teneat diſyderiuz, et vidēdi, et āplectendi tui. Quod

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

nob, cuꝫ locoꝝ interuallū auferat, reddat id ſaltē lr̄aꝝ viciſſitudo. Uale ex

¶ Frā. Phi. Alberto zācario, S. (Me. no. octo.

¶ Accuſat accuſantem de raritate literarum,

ANteuertis tu q̄dem mi Alberte: vt q̄ negligentię accuſandus, mi-
hi obycias indiligentiā. Numeres, velim, q̄t ad me lr̄as dederis, poſteaq̄ꝫ
a vobis Mediolanuꝫ ſolui. Qd̓ ſi meas, ex tuis ſcriniis erueris, ītelliges
vter nr̄m magis ſit accuſatione dignus, Nec ē mihi moleſtū tn̄: ꝙ mearū
epl'aꝝ tenearis deſyderio. Diligis eñ me, quē qm̄ coraꝫ videre, amplectiq̄ꝫ
nō licꝫ, q̄ris iſtiuſmōi ſolatii gn̄s, ex lr̄is nr̄is: quaꝝ, ſi velis crebritate vti,
id facillime ꝯſequeris, ſi min⁹ ipſe obmutueris Qn̄ eñ fruſtra ad me ſcri-
bis, q̄ min⁹ tibi cōtinuo rn̄deā. Cęteꝝ vtcunq̄ꝫ res ſe habeat, ſcribā ad te p-
ſępe, l'ad ſatietatē vſq̄ꝫ quotiēs ociuꝫ dabiꝛ. Uale ex Medio. no. Octob.

¶ Frā. phi. Guarnerio Caſtelliōi ducali ſecretario ac iure-

¶ Promiſſa adimpleri petit (cōſulto. S.

QUod ꝛ ꝓximo anno, ac itē ſuꝑiore, mihi pollicit⁹ es, tuę fuerit hu-
manitatis p̄ſtare deniq̄ꝫ. Scis eñ me nihil petiiſſe. Nūc āt poſtu-
lo, vt qd̓ vltro te factuꝝ obtuleras, effectum reddas: Qd̓ ſi p̄ſtiterꝭ, habeo
tibi grām nō mediocrē. Uale Mediolani ex ędib⁹ nr̄is vii. idus octo.

¶ Fran. Phi. Bornio ſale iurecōſulto, Sa.

¶ Orationes mittit amico

QUas ab me orōnes petieras, ad te dedi. Seri⁹ ꝗ̄o, qm̄ iis carebaꝫ,
Hoſpitabāꝛ eñ apd̓ amicū iādiu. Nā neq̄ꝫ meorū ſcꝑtoꝝ min⁹:
q̄ꝫ nummoꝝ ſuꝫ liberalis. Quare iniuſte ii agunt oēs, q̓ abutunꝛ benigni-
tate mea. Non eñ oēs ſunt Bornii: quo quidē vno gratum magis vidi
alium neminem. Uale ex Mediolano v. kalendas Nouembres.

¶ Frā. Phi. Franciſco barbaro: S. ¶ Excuſat ſe.

ADhortatio tua mihi maiorē in modū ꝓbare debet, vtpote q̄ ab op-
timo aīo manat, meiq̄ꝫ amātiſſimo. Ueꝝ q̓ mare ingreſſus in ve-
hementiores fluctus inciderit, non quo velit, ſed quo ingruētium vētorū
flatus traxerint, nauigare cogitur, vel inuitus. Itaq̄ꝫ ex tempore cōſilium
capiatur: neceſſe eſt. Uale ex Mediolano pridie kalendas Nouembres.

¶ Fran. Phi. Normano Albizio Salutem

¶ Corripit quendam

TU me obtūdis, lr̄is tuis. Quare mihi iraſci nō debes, ſi min⁹ ſępe
tibi rn̄deo. Nā ea petis, q̄ p̄ſtari nō pn̄t. Prudēti⁹ tibi ꝯſulueris,
ſi patris viri grauiſſimi, ſapiētiſſimiq̄ꝫ malueris, q̄ꝫ tuo, vti ꝯſilio. Neſcio
tibi aſſentari mi Normane, Nō ſuꝫ libero īgenio. Nihil ſimulati ꝑ me fe-
ro. Dū tibi mauis q̄ꝫ p̄ri obſeq̄ oībus es ridiculo. Uale ex Me. kalendis

¶ Fran. Phi. Rainaldo albizio equiti aurato: Sa. (No.

¶ Spem adimit cuidam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

PUto iā pridē te vł abuſq; Florētia, cū apud vos agerē, cognouiſſe,
haud obſcure: eo me eē ingenio, vt ꝟbis paſcé didiceri3 nemīnē, il-
loſq; lōge minus, q̇ mihi iure ſunt diligendi. Itaq; ne inani alaris
ſpe, nihil hic eſſe video, qđ faciat in rē tuā. Rē paucis ſtenes. Alluđe tibi cō
ſulas, oportet. Nec veli, tibi ꝑſuadeas me tua cauſa, laborem vllum, aut fu
gere, aut fugiſſe. Sed ita res habet. Uale ex Medio. ꝑdie kalen. Nouē.

¶ Fran. Phi. Franciſco Iſcalmōti equiti aurato, S.

¶ Bene ſperare iubet amicum

EGi de pretura Mediolanēſi, apđ hūc nobiliſſimū principē amice,
et accurate, feciq;: itelligeret, ⁊ q eēs, ⁊ quātu3 faciūdꝰ Nō difficul
ter ſe ꝑſuaderi paſſus eſt. Delectať eñ viris doctis, clariſſimiſq; ingenijs.
Itaq; nobis ſpē dedit nō vulgarē. Juſſit eñ nomē tuu3 referri in cōmen
tarios. Quātu3 mihi videor intelligere, noſter breui futurus es. Interī ea
para, meditare, cogita, q̄ nr̄o huic magnanimo ꝓncipi voluptati tibi vero
futura ſint honori. Et vt magis armatꝰ ſis: delectatur is ꝓnceps ijs homi
nibus, qui quemadmodum tu, aſtra ſapere videntur, ſi forſan quicquā ſa-
piunt aſtroꝝ potius q̄3 raſtroꝝ. Uale ex Mediolano ꝑdie kal. Nouē.

¶ Fran. Phi. Rainaldo albizio equiti aurato, S.

¶ Accuſat quendā tp̄is et negligentię

QUę mihi ſit ſnīa, de re vr̄a, Rainalde Albizi, dicā ſane haud obſcu
re. Nimiā video ī vobis oībꝰ, viris optimatibꝰ, negligētiā, q̇ tā q̄3
ſperetis, ſcđ a oīa, vob dormitātibꝰ, ꝑ vr̄a volūtate, optatiſq;, euētura, nul-
lo vtimini, nō mō ꝯſenſu inter vos, ſed ne cōſilio q̇dem. Nā quē exiſtime-
tis, rebus vr̄is, ad futuꝝ, ſi vobis ipſis vos defueritis: Et vigilādum mi-
hi eſt, mihi crede, et parāda oīa: quātum in vobis ſit, q̄ ad victoriam ſpe-
ctāt. Atq; vt vno ꝟbo oīa ꝑſtringā, nihil coꝝ faciundū eſt, quę facitis,
ponite añ oculos inimicos vr̄os. Illoſq; in obeundis negocijs imitamini.
Id ſi feceritis, breui futuꝝ ſpero, vt ⁊ patriā, teterrima oppreſſa3 ſeruitu-
te, in priſtinā libertatē, dignitatēq; vindicetis, et vobis ipſis per q̄3 opti-
me conſulatis. Quod ſi ſecus feceritis, et illi male, et vobis omnibus mi-
ſerrime ꝓſpicietis. Uale ex Mediolano pridie kalendas Nouembres.

¶ Fran. Phi. Petro candido, leneo decembri, S.

¶ Inuidiam carpit

INter maxia innūerabiliaq; mala, q̄ triſtis inuidia pre ſe fert, id eſſe
boni animaduerto, qđ nemini magis nocet, q̄3 ſibi. Itaq; tua te torq̄ri in-
ſania nō moleſte fero. Uale et aliqñ reſipiſce. Ex Medio. v. idus Febru.

¶ Fran. Phi. Antonio rauđenſi, theologo, S.

¶ Quotuſquiſq; quid ſignificet

QUo ꝟcato accepi cōueniat quotuſquiſq;, ⁊ ſi non dubito noſſe te,
tñ qm̄ id a me requiris, paucis accipe. Idē ꝟcare puto, q̄tuſquiſq;

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

in ſingulari nũero, quod nomẽ numerale ẽt, vt ꝗtuſq̃ſqꝫ ẽ, ꝗ aliter ſentiat, ꝓ eo qđ dicim⁹, quot ſunt, ꝗ aliter ſentiãt. Nã qui dicunt Quotuſquiſqꝫ idẽ ſ̃care qđ aliq̃s vehementer errant, id qđ ex Cicerone, oĩqꝫ vetuſtate, licet intelligi. Uale Mediolani ex ędibus noſtris Jdibus Nouẽbribus

¶ Fran. Phi. Bauerio, pħo, ac medico S.

¶ Boetij dialectica excribi poſtulat

DEbes nõ eſſe oblit⁹, q̃ꝫ me ſꝑ Boetij opa delectarit, cũ in om̃i facultate atqꝫ diſciplina, tũ ea marie, ꝗ ſcripſit in dialecticis, in q̇b⁹ ip̃is mihi viſus ẽ excelluiſſe plurimum. Quę igit̃ noua tãtus vir, de ſyllogiſmis cathegoricis, hypotheticiſqꝫ, p̄cepta adinuenit, ea mihi excribi cupio. Jtaqꝫ a te peto: ↄtẽdoqꝫ, vt eoꝝ libroꝝ copiã facias: mea cauſa, eruditiſſimo, atqꝫ diſertiſſimo iurecõſulto, Boꝛnio ſale. Js em̃ librarium aliquez parabit, ꝗ hm̃oĩ ꝓuinciã ſit obiturus. Uale ex Mediolano iij. nonas Martias.

¶ Franciſcus Phi. Franciſco Ochę, S.

¶ Sollicitus eſt de ludimagiſtro

BArtholomeus Catias nouarienſis iureconſultus, nuꝑ conſuluit, quem idoneũ ip̃e cenſerẽ, ꝗ̇ nouariẽſez adoleſcentiã bonis, ⁊ lr̃is, ⁊ moꝛib⁹ inſtitueret. Jtaqꝫ tu mihi ↄtinuo veniſti in mentẽ. Audiuit vir ille de te libẽter: petijtqꝫ, q̃ꝫ p̄rimũ curarẽ certioꝛ a te fieri. Uelles ni nouarię ludũ ꝑire. Uolũt em̃ ij ciues eiuſmõi viꝝ, ꝗ̇ et grãmaticã ſimul, ⁊ rhetoricã, doceat publice. Tu igit̃, ſi rẽ ꝓbas, oñdes mihi ꝓpediẽ, quãtuz nummoꝝ tibi cõſtitui velis, ꝓ hmõi ãnuo mũere. Uale ex Mediolano ṗdie ka. ma.

¶ Frã. Phi. Pallanti Stroze, equiti aurato, S.

¶ Jniuriam ſe donatuꝝ oſtendit

UJx dici queat, q̃ꝫ me delectarũt proxime lr̃ę tuę. Nullũ em̃ officium omiſiſti, neqꝫ boni viri, neqꝫ amici hoĩs. Monuiſti, ⁊ prudẽter, et bñ. Sequar equidẽ conſiliũ tuũ. Moderaboꝛqꝫ mihi, ⁊ ſi nõ abſurde iam bilis excãdeſcebat. Js em̃ ſuz, qui iniuriã ferre poſſiz: cõtumeliaz vero nullo pacto poſſim, nec etiã veliz. Nã iniuriã ferre prudẽtis hominis: moderatiqꝫ duco, contumeliam vero, et ſtulti, ⁊ fatui. Faciam igitur: quod hortaris. Tibiqꝫ velim pſuadeas neminẽ oĩm amicoꝝ eſſe, hac tẽpeſtate, te vno mihi chariorem. Uale ex Mediolano v. Jdus Januarias

¶ Frã. Phi. Bernardo Juſtiniano, S.

¶ Aduentum ſuum prędicit, et ſaluum cõductum petit,

CUpio omnino vos viſere, ad reſurrectionez dñicã, quo ⁊ tuo: reliquoꝛumqꝫ amicoꝝ mutuo cõſpectu frui, colloquioqꝫ liceat: et certa honeſtatis lege, ꝗ mihi iſtic negocia ſunt, componantur. Quare, ſi me amas, da opam: vt tuta mihi ad vos pateat acceſſio, ne publice principiuz ſimultates: ſi quę tandem eę ſint, int̃ veſtrã nr̃amqꝫ rempublicãqꝫ priuato obſint officio. Pręterea, vt ſcis, non minus ſum Uenetus, q̃ꝫ Mediolanenſis

vtraq; eñ ciuitate donat⁹ ſum. Uale ex Mediolano kalendis Februa.

¶ Fran. Phi. Sceue corti, eq̄ti aurato, ac iurecōſulto, S.

¶ Accuſat ſilentium cuiuſdā, et literas, et noua petit.

Tabellariū ad te, in Germaniā ꝓficiſcentem, nō ſum paſſus ire vacuum, meis lr̄is. Ex quaꝝ delectatōe poterꝫ facile ꝯiectaꝫ, quāta me ꝑuauis voluptate, qd̄ eidē tabellario Mediolanū mō repetēti, nullam ad me ep̄l'am dederis. Et feciſti ꝑfecto (pace tua dixeriꝫ) inhūane, et illiberaliter qd̄ cuꝫ ad alios, ſcriberes, hoīs amiciſſimi ſis oblit⁹ Sed q̄ maior ē bn̄uolētia noſtra, eo fortaſſis exiſtiaſti magꝫ licere tibi, vti mecū ſilētio per lr̄as, ꝑſertim in iſtis Germanię niuib⁹, quarum frigore digiti qn̄q; ſtupeāt, ac rigeſcāt. Itaq; ignoſco excuſatōi tuę, mō iſta poſthac vti nolis. Quaꝫ fac vt ratū cumulatiſſime r̄ſartias, opamq; des, vt aliq̄d noui r̄portes ī Italiā tecū, qd̄ muſaꝝ nr̄aq; interſit. Nō eñ fieri pt̄, q̇n ep̄s Aeneas Silui⁹ vir doctrina, ꝛ eloq̄ntia ꝑri, egregiū aliq̄d inuenerit, in tot, ac tā plenis et puluerulētis Germanię bibliothecis Uale ex Medi. ꝑdie idus Februa.

Frā. phi. Guiniforto barzizio iurecōſulto (M. cccc. xlvij

Scire deſyderat mentem principis

Quod ad ꝑncipē Marchionē ſcꝑſerim, non te latet. Quid auteꝫ ea in re decreuerit, noſſe cupio. Rogo igitur te, vt qm̄ non mediocriter noſtra intereſt, quę ſit iſti⁹ mens principis, q̄ꝫ primum intelligere, cures pro virili parte, efficiaſq; ne diutius nobis expectādum ſit. Erit hoc mihi ꝑgratum Uale ex Mediolano Idibus Februa.

¶ Fran. Phi. Antonio Trebano Salutem

¶ Quendam accepit in amicitiam

ANtonius florētin⁹, pictor, ꝛ excuſor egregius, ęque tēpeſtate nr̄a, atq; praxitelez, apud ꝑ̇ſcos, memorāt copā ue, aut phydiā aliqueꝫ ꝛ te diligit plurimū, ꝛ mihi ē chariſſim⁹. Itaq; a me petijt, vt te in familiaritatē, bn̄uolentiāq; acciperē, q̇ppe q̇ mei ſtudioſiſſim⁹ ſis Cupere eñ ſe nō ſecus ſuos amicos oīa fieri meos, atq; ipē eſt. Quare vt, et homini amiciſſimo, et humanitatis officio ſatiſfacerē, idcirco haſce literas ad te dedi: vt tibi perpetuo teſtes eēnt, ſingularis dilectionis erga te, meę. Uale ex Mediolano iiij. kalendas Martias, M. CCCC. Xlvij.

¶ Fran. Phi. Petro Thomaſio, pho, ac medico, S.

¶ Hortatur amicum vt exemplo ſuo ſępius ſcribat

EXpectabā quotidie tuas lr̄as, q̇bus de ijs oībus fierē cumulatiſſiē certior: q̇ mea intereſſe cenſeres. Tn̄ cuꝫ interim iſte nuncius ad te iret: nō cum ſum paſſus meis literis vacum proficiſci. Te autem vt vel hac in re meo exēplo vti velis: etiā atq; etiā rogo. Uale ex Medio. iiij. ka. Mar.

¶ Fran. Phi. Franciſco Barbaro, S.

Inuehit in tabellarios negligētes ꝛ ꝓmiſſa adimpleri petit.

EQue tuā hūanitatez laudo atq3 tabellarioꝝ accuſo vł negligentiā, vł pfidiā in reddēdis lr̄is meis. Intelligo cām, q̄re mihi rn̄derī, cū q̄d eēs rn̄ſurus ignorares. Reliquū eſt, vt qd̄ tuis lr̄is q̄3 amiciſſie pollliceris, ac recipis ⁊ diligēter pficias, ⁊ q̄3 primū h̄ erit mihi tā gratū, ⁊ immortalib⁹ bn̄ficijs me tibi obſtrictū fore ꝑfitear. Va. ex Me. iiij. kalē. (Mart.

Frā. Phi. Bernardo Iuſtiniano: S.

Tabellarij occaſione eadē iteꝝ ſe ſcribere ait

QUanq3 minime futuꝝ dubitabā, q̄n abs te mihi lr̄ę ꝑpediez red- derent, tn̄ cū3 exiſtiaſſem nequaq̄3 tibi fore ingratū, ſi publicus tabellarius aliquid itē lr̄aꝝ meaꝝ ad te deferret, ſcripſi rurſus eadez ſc3 q̄ antea. Itaq3 velim cures, vt ad reſurrectionē dominicaz pateat mihi tutus ad vos ac- ceſſus Vale ex Mediolano iiij. kalendas Martias

Fran. Phi. Ioanni Feruſino iureconſulto, S.

Mortem principis narrat.

QUod me dolore pene cōficit, ac macerat, acerbiſſimum tibi hę lr̄ę ⁊ luctuoſiſſimū3 afferunt nunciū. Proxima ēm̄ nocte, q̄ idibus Auguſtis ſucceſſit, hora ſedā ſplēdidiſſimū3 illud p̄ncipū decus atq3 lumē Philip- pus Maria āglus, Mediolanēſiū3 dux, cū ventris ꝑfluuio aliquot dies diſſolueret: naturę deoq3 ↄceſſit. Tota ciuitas ē in fletib⁹: ſenioq3 conficie- tur. Neq3 q̄d conſilij capiat ſatis nouit. Tumultuaria ſunt oīa. Nā neq3 auditū3 fuerat ad huc tātū3 principem egrotatiōe detineri vlla, cū repen- te clamor ſublat⁹ eſt eū3 vita exceſſiſſe. In hac tn̄ reꝝ oīm ꝑturbatione vi- dent oēs publicā libertatē appetere. Quid ſecuturum ſit augurari neſcio. Vehemētiſſimę videtur ꝑcellę tempeſtateſq3 impēdere, pręſertim quod hoſtes potētiſſimi ſint in ipſis fere portis, et hic in ta3 repentino infortu- nio paratū ſit nihil. Ni ipſe deus prouiderit, maximi fluctus naufragiaq3 ſequentur. Vale ex Mediolano xviij. kalendas Septembres

Frā. Phi. Alberto zācario, S. Romā ſe petituꝝ dicit

b Reui ad te ibo: romā petitur⁹, niſi ab ijs ipedit⁹ fuero, q̄ nouę huic pſunt reipub. Quas lr̄as tuis alligatas acceperis, cura q̄3 diligētiſſiē red- ditū iri. Nā id te facē, mea plurimū3 interē. Vale ex Me. iij. idus ſeptem.

Fran. Phi. Petro Thomaſio, ph̄o, ac medico, S.

Libros commodat amico

QUos duos Hippocratis libros in latinū cōuerti eloq̄uz, alterum de flatibus, alteꝝ de paſſionibus corpis: dedi ad te, vt ꝑrimis literis petie- ras. Hos cū legeris ꝑ tuo arbitratu, cura ad me redeat. Scio ēm̄ nō faci- es, vt mei q̄dem amici ante hac apud vos ↄſueuerūt, qui q̄s libros mutuo potius vt videt, q̄3 cōmodato et ad cōſtitutū tp̄s accepiſſent, ita verterūt in vſu3 ſuū, vt apud dn̄m ius nullum relictum videatur. Sed hęc tecum iocat⁹ ſu3. Noui ēm̄ bonitatē ⁊ integritatē animi tui Va. ex Me. idi. oc.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

¶ Fran. Phi. Marchiolo peruſino pho, ac medico
¶ Jocatur in medicum

T U me negligentię videris accuſare: cum nulla vnq̄ȝ diligentia vti cōſueueris, niſi circa rē fortaſſe pecuniariā, cuȝ aliquē egrotum ſanādum accepis, cui cū ꝓmiſeris, receperis, ſpopōderiſq; futurū, vt intra octiduū oī aduerſa valetudine liberet, in mēſis traducis duos, ⁊ amplius: verbis hoiem lactās: pecuniiſq; emulgens. Sȝ hec tecū iocat⁹ ſim, cuȝ tu ſerio facis oia q̄ referātur ad queſtū. Verȝ hęc medicis vobis legittia ſunt: vt vel celeriter hoieȝ perimatis, vel egrotatiōe diuturna cōficiatis. Ratio veſtra ois refertur ad lucȝ. Et accuſas me negligētię, qui vnus omniū ſis negligētiſſimus. Vale ex Mediolano, xv. kalē. Januarias

¶ Fran. Phi. Jacobino bicheno, Sa.
¶ Lactantium repetit,

S Um ego tua cauſa Lactātiuȝ aliunde mutuat⁹: quem intra q̄ndecim dies ꝓmiſiſti redituȝ ad dn̄m. Tu eū codicē penes te habes iam ꝓpe annum. Faciſq; mihi nō mediocrē iniuriā, cum tua cauſa ludere videor, virum optimum, mihiq; amiciſſimum. Prudentius tibi cōſulueris, ſi Lactātium dederis ad me q̄ primum, vt eū tandeȝ remittā ad dominum: Vale Medi. ex ędibus noſtris kalē. Januariis M.cccc.xlviij

¶ Fran. Phi. Antonio petrucio equiti aurato, S.
¶ Conditionem ſe non accipere ait..

Q Uam nouiſſimis lr̄is tuis mihi cōditionē ꝓpoſuiſti, quo redireȝ ad vos: ſi id mihi facere eēt iā integrȝ, cā libēter acciperē. Sed cū ob alias multas rationes ea mihi vti nō licet, tū precipue ob nouum hui⁹ reipublicę ſtatum, quo tp̄e nemo eſt ſui iuris. Breui tn̄ futurȝ puto, vt tibi ex mea ſn̄ia rn̄deam. Vale ex Medio. pridie Idus Januarias

¶ Fran. Phi. Galeatio Cremenſi, S.
¶ Neq; conſiliȷ̄ neq; auxiliȷ̄ locum apud ſe eſſe ait.

A Liunde mi Galeati tibi conſule. Nā hoc tp̄e quid aliud tibi conſulam: nihil habeo. Vale ex Mediolano pridie Idus Januarias

¶ Fran. Phi. Catoni ſaccoiureconſulto, S.
¶ Negat ſe plura hoc tempore ſcribere poſſe

N Eſcio ſane q̄d tibi ſim rn̄ſur⁹ ad ea, q̄ multa ſcripſiſti, nō amice minus, q̄ȝ iucūde, ⁊ ꝓ tua cōſuetudīe. Sȝ vides in q̄ tp̄a inciderim⁹ Itaq; ignoſce tamē breuitati literarȝ, tum etiam quod non liceat apertius loqui. Sed mittam aliquem ex meis ad te, ex quo mentem meā omnem cognoſces: Vale ex Mediolano Idibus Januariis.

¶ Fran. Phi. Beſſarioni Cardinali Niceno, S.
¶ Iliada ſe vendere negat.

E Am Homeri Iliada, quā vir eruditiſſimus Theodor⁹ Gazes ex-

ſcripſit mihi, ⁊ eā quidē magna cū impenſa, atq̄ ſumptu: facio tāti vt ne Crœſi q̄rez ingētibus illis admirabilibuſq̄ theſauris cuiq̄ ſim ceſſurus. Te autē p̄r reuerēdiſſime maiorē in modū miror, q̄ mecū ab vſq̄ Cōſtantiopoli noris, vl' in publico diſcēdi ludo, vbi poſt obitū mei ſoceri Chryſolore fuim⁹ apud Chryſococē ꝯdiſcipuli: mores arbitrerꝫ cū ętate mutaſſe. Ut qui vn⁹ oīm liberaliſſim⁹ eſſe cēſerer benignitatē illā cū auaricia commutari Donare didici ſępe ꝑmulta, at vendē nihil vnq̄, p̄ſertiꝫ libros, q̄bus ſane p̄cioſi⁹ nihil duco. At hunc Homeri codicē tā charꝫ habeo, tā iucundū, vt vix q̄cq̄ in vita magis. Jtaq̄ ignoſce hac in re mihi. Si q̄d aliud tibi poſſuꝫ gratificari, iuſſeris nihil fruſtra. Uale ex Me. x. kal'. Febr.

¶ Fran. Phi. Alberto zancario, S.

¶ Non expedire ait: vt omnia ſcribat

Q Ue hic gerātur, neq̄ auſiꝫ, neq̄ debeo ſcribē tibi. Scis ei non decere incolā, in aliena republica eē curioſuꝫ. Ois mea ꝯſuetudo h̄ tpe ē cuꝫ libris. Jtaq̄ ſemot⁹ a ppl'arib⁹ fluctib⁹, ne pereā naufragio, īſtitui tādiu ī hmōi portu me ꝯtinē, donec aliūde ſcdus aliq̄s vēt⁹ aſpiret. Utinā mihi liceret ad vos ire. Qd q̄m facere prohibeor, modice ferā neceſitatē. Uale ex

¶ Frā. Phi. Petro perleoni, S.

¶ Corrigit inſimulātem ſe negligentię

N Ugaris tu quidē, cum negligētiaꝫ mihi obijcis, quaſi tibi mores mei ſunt incogniti. Nā quē vnum vidiſti vnq̄, q̄ me diligentiorem. At quid velis, ad te ſcribā in tāto reꝝ omniuꝫ turbine. Jtaq̄ ſine me tpm habere rationem. Tibiq̄ perſuade tuā rem nō ſecus, atq̄ ipius meā mihi cordi eſſe. Uale ex Mediolano viij. kalendas Martias

¶ Fran. Phi. Franciſco patricio: S.

¶ Amicitiam laudando operam petit amici.

Q Ua ipſe in re tuo' veli vti officio, Galeaci⁹ Cremenſis iſte q̄ meas tibi lr̄as reddidit, diligēter corā exponet Tu⁹ aūt mihi anim⁹ exploratiſſim⁹ ē. Amas ei obſeruaſq̄ me egregie Nec potes oblit⁹ eē q̄ ego te ſp dilexeri. Nā tua: tū doctria tū diſcēdi elegātia teſtioniuꝫ fcit. Qd cū ita ſit reliquuꝫ ē, vt re ipa intelligā, q̄ etiā hoc tpe tibi ſuꝫ cordi. Ua. ex Me. p̄die kalē. Apriles.

¶ Fran. Phi. Auguſtino datho, S.

¶ Jnſeruiri ſibi a diſcipulo deſyderat.

A Ccipies ex Galeacio iſto Cremenſi, q̄ meas tibi ꝑtulit ad te lr̄as, q̄ veliꝫ abs te curatū iri. Nō em̄ ignoras, quātuꝫ diſcipuli p̄ceptoribus debēt, quos nō ſec⁹ ac parētes, colere: venerariq̄ oporteat. Qd q̄m minime ignoras, tecū lōgior eſſe nolui. Uale ex Medio. p̄die kalen. Apriles

¶ Fran. Phi. Angelo actiolo equiti aurato, S.

¶ Amici promiſſa non reſpōdere ſuis: ait.

Q Ue petenti tibi Philippo Maria duce adhuc viuo receperā de

Coſmo medice,ea ſeruaui oia. Que xpo tu mihi,neq3 petēti, neq3 cogitāti
es pollicitus,nuſquā apparēt. At nouit Coſm⁹:ꝛ egregie quidem mecu3
actum ē nullo iure. Qđ ſi extrema affectus iniuria, oia tibi cōdonaui, q̇d
facturus ſit Coſmus:apud quē vnū tu poſſe videris oia. Aut igitur pro-
miſſa perfice,aut tibi debeo nihil Va.ex Mediolano kalendis Aprilib⁹

¶ Fran. Phi. Joanni Auriſpę,S.

¶ Jlliberalitatis accuſat amicum

TE vno mi Auriſpa nemo ē in accipiēdo liberalior,in dādo aūt ne-
mo rurſus auarior. Quare ne prodig⁹ iure poſſim a quoq3 iudicari,quod
a me petis,ad te non ibit. Vale ex Mediolano x.kal'. Septembres

¶ Frā. Phi. Antonio Panhormitę,S. (conſilium:

¶ Amicū certiorē fcit de reb⁹ ſuis,et de ſtatu ciuitat; petitq3

CVm idone⁹ eſſet oblatus nuncius,cui tuto lr̄as ad te dare, volui
certior fieres de reb⁹ meis,quas ꝑ noſtra ſumma atq3 mutua bn̄uolentia
ſcio nō ſecus te ducere atq3 tuas Quāti me faceret charq3:haberet diuin⁹
ille dux Philippus Maria, noſti peregrie. Quo extincto (quod ſine la-
chrymis meminiſſe neq̄o) apud hos ciues ſubito eſt exortum incredibile
quoddā publicę libertatis ſtudiū,cui⁹ initia pulcherria extiterūt. Nā q3
diu cōſentōe ſunt vſi,res geſſerūt, p̄clara s ꝛ maximas. Sed vbi relicta rō-
ne publicę vtilitatis ꝛ glię,ad ābitionē ꝛ auariciā animum cōuerterunt,
pmagnę ſunt inter eos diſcordię ſubſecutę. Hinc em̄ Sabellinę,illic Bel-
phę emerſerūt factiōes,q̄ inter ſeſe mutuis odijs ęſtuātes,in ardētiſſimas
flāmas breui exurgāt nccē eſt. Videre videor horrenda ꝓpediē emanatu-
ra incēdia,q̄ diuina atq3 hūana oia ꝯcremabunt. Jtaq3 vellē me hinc tem-
peſtiue ſurripe. At quo me recipiā nōdu3 ſatis intelligo,ita mihi videtur
vniuerſa ꝓpe Jtalia eodē hoc igni cōflagrare. Quaé te rogo,me adiuues
cōſilio tuo,qđ mihi faciūdu3 magis cōducat. Eſt em̄ mihi familia nō p-
ua,eaq3 delicata,quā hic relinq̄re nec poſſu3 nec volo. Quo autē honeſte
ſim,ꝯmodeq3 actur⁹,nō ſatis habeo exploratū, Va.ex Medi. Jdib⁹ no-
nis.

¶ Fran. Phi. Aenico daualo equiti aurato:S.

¶ De eadem re

QVo in ſtatu ſint res meę,poſt obitū illi⁹ nr̄i diuini p̄ncipis Phi-
lippi Marie,potes tu mihi Aenice,nō ꝯiectura mō aiaduerté,ſ3
oculis pene ipis,corāq3 intueri. Nō em̄ obſcuri, aut varij eē q̄ant
q̄ ad vos quotidie et rumores et nūcij hic pferunt,adeo ſunt oia tumultu-
aria atq3 turbulēta. Nec lōge abeſſe p̄t quantū mihi augurari liceat,q̇n hi
ciues,vt mutuis feruent,eſtuātq3 odijs inter ſeſe:p oēm cruoris immani-
tatē digladientur:ni deus ipe auxiliu3 tulerit. Sed cōtineo ipe me domi
Haud eni3 ſcio,q3 hęc recte commiſerim lr̄is. Adiuua me prudentiſſimo
tuo amiciſſimoq3 cōſilio,ſi q̇d potes Vale ex Me,xv,kalēdis Januarijs

¶ Fran. Phi. Lapo piſano, iureconſulto, S.

¶ Tabellariŭ ꝟbis fidē eſſe hn̄dam ait: et amici opam petit.

Qui tibi reddidit meas lr̄as: eſt mihi iā multos ānos pfamiliaris. Cui⁹ fide, ac bn̄uolentia erga me, habeo exploratius nihil Itaqʒ nō ſum veritus huic vni cōmittere ea oīa, q̄ abs te cuperē curatuʒ iri. Quecunqʒ igit̄ ꝟbis meis tibi corā exponet, ea volo nō ſecus accipias, q̄ʒ ſi ex ore pn̄tis mei emiſſa audires. Nec eīm puto alio te nunc eſſe animo, q̄ʒ tūc eras cum in Arno, de Lunari meatu, atqʒ natura tā facete cōmentabaris. Nā quanqʒ audio, te ad rē nummariā factum paulo auidiuſculuʒ: q̄ʒ ſoleres, etſi pfuſus fuiſti nūq̄ʒ, tn̄ q2 opam a te exigo, nō pecuniā, nihil ē, qd dubitē de tua benignitate, niſi forſitā iuriſperitorū more, opam q̄ʒ venaleʒ pponis. Effice q̄d volo, ac Uale ex Mediolāo Idib⁹ Ja. M.cccc.xlviij

¶ Fran. Phi. Joanni Auriſpe, S.

¶ Pericula ſua narrat, et conſilium petit

Ego mi Auriſpa in ſyrtibus nauigo, vn̄ ſine maximo piculo erumpere nō licet ⁊ iter nauigāduʒ ne fluctib⁹ obruar, ac pereā naufragio, plurimum mihi eſt metuendū. Si q̄d habes, adiuua me cōſilio tuo. Nā q̄d agā incert⁹ ſum. Ubiqʒ gentiū hoc tp̄e q̄ʒ Mediolani eſſe malleʒ, vbi neqʒ ſine maximo piculo eſſe poſſuʒ, pp̄ter ciuiles ſeditiones, nec etiam hinc abire ab his pmittit̄ in quoꝝ ptāte ſunt oīa. Adde difficultates rei meę familiaris. Quare mihi oīa ſunt aduerſa. Nihil omnino conſiliŭ mihi relictum eſt. Tu qui nauigas in portu, ſi quod mihi adiumentū afferre potes; ne differ. Uale ex Mediolano vi. kalendas Auguſtas

¶ Fran. Phi. Georgio plato, iureconſulto, S.

¶ Admonitus gratias agit, et mores ſuos declarat.

Admonitionē tuā et pbo et plurimi facio, vtpote quaʒ norim manare a bn̄uolentiſſimo in me animo. Ceteꝝ velim illud tibi eſſe exploratiſſimū, ita me mihi vitā inſtituiſſe, cum antea ſemper, tum precipue hac die: vt nihil obŭci queat meis moribus, cuius redditur⁹ nō ſim q̄ʒ rectiſſimam rōnem. Nec ſum ita curioſus in vr̄a republica, vt a quoqʒ poſſim iure accuſari. Ego totus verſor cuʒ libris. Meqʒ domi meę contineo, non mō ne loquar q̇cq̄ʒ: qd mihi ſit incommodum allatuꝝ, ſed ne audiam quidem. Itaqʒ admonēdus non eſt, qui ⁊ ſecū habitat, nec aliūde pēdet, q̄ʒ ex ſeſe, ni fortaſſis mihi metuis a candido decembre homine natura maledico, et inimiciſſimo bonis viris, ⁊ eruditis omnibus. Is ſi quid inſidiaꝝ tetenderit, da opam vt coram accerſar. Id ſi feceris, facile oēs dilucideqʒ intelligent nefarios dolos ac fraudes, teterrimi nebulonis. Tibi autē gratias habeo immortales: q2 nihil pretermittis, quod mea intereſſe arbitreris. Uale ex Mediolano vi. kalendas Auguſtas

¶ Fran. Phi. Leonello eſtenſi Marchioni; S.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

¶ Grãs agit principi ſe ad familiaritatem inuitanti
¶ Item quid differunt rex et tyrannus

SI tibi corã narrare poſſez pſtantiſſime pnceps Leonelle, quãtuʒ me tibi debere putem, qđ nullis meritis de te meis vltro me inuitaris: ad tuę celſitudinis hoſpitiũ, atqꝫ familiaritatẽ, itelligeres pfecto qꝫ ſit apud me egregia virt⁹ tua, qꝫqꝫ admirabilis peneqꝫ diuina· Nõ ei expectaſti, vt te lr̃is anuerterẽ ac rogarẽ, vt me intra regalis tuos parietes exciperes, dignũqꝫ redderes bñuolentia tua. Sed id diu mihi atqꝫ multum aggredi cogitanti ſponte occurriſti, teqꝫ ipm liberaliter perbenigneqꝫ obtuliſti: ac nullũ ptermiſiſti officium hũaniſſimi ſapientiſſimiqꝫ prinupis Et quod a Platone ſcriptum legimus nõ obſcure cõfirmaſti, beatas illas fore reſpublicas, q̃ aut a ſapiẽtibus, aut a ſapientię ſtudioſis adminiſtrentur. Nec em̃ ignoramus inter regem ⁊ tyrãnum illud intereſſe, q᷑ hic omnia refert ad vtilitatem ſuaʒ, contempto diuino omni, atqꝫ humano iure At rex ſecus oĩa, qui iuſticiam atqꝫ pietatem ante oculos ſp ferens, ſibi oĩa vult cũ ciuitate eẽ cõmunia, ſuũ atqꝫ ppriuʒ nihil ducẽs, qđ a publica vtilitate dignitateqꝫ ſeparet. Dignus es tu pfecto, q̇ qꝫ diutiſſime ſis in vita, et non minus vniuerſę Italię, quã tui iſti pauciſſimo atqꝫ feliciſſimo potentatui domineris. Totus es ad laudem ⁊ ad gloriam natus: cuius vniuerſa vita plena eſt honeſtatis: plena ſapiẽtię Faciat deus omnipotens, vt mihi aliqñ liceat vti atqꝫ frui, qđ mihi bñficiũ qꝫ beneficentiſſime alacerrimeqꝫ pponis. Nũc em̃ ea ſunt tpa, vt aliud nihil queã, nõ mõ deliberare, ſed ne rñderequidem. Uale ex Mediolano. v. kalendas Augu.

¶ Fran. Phi. Nicolao Uarroni pħo, ac medico, S.
¶ Ratione temporis parum eſſe loquendum ait.

q QUę mihi ſcripſerit nobiliſſimus princeps tuus, imo noſter, quidqꝫ ipſe p tpe rñderiʒ tecũ ipe cõſiderabis. Nã ego i pñtia mei iuris nõ ſum. Itaqꝫ oĩa ſunt accõmodanda tpi. Tu velim interea modereris, ⁊ cõponas oĩa p ſingulari tua prudẽtia. Meũ animũ habes in manu Nec loqui apti⁹ q̇cqꝫ licet. Cũ licuerit, id qđ nõ lõge abeſſe potuerit, aperiaʒ tibi mentẽ meã. Es em̃ vnus cui credi⁹tur⁹ ſum oĩa. Uale ex Me. ka. Augu.

¶ Fran· Phi. Alberto zãcario, S.
¶ Periculoſum tempus eſſe oſtendit.

QUid tibi reſpondeam haud ſcio. Nec auſim afferre ſi quid etiam ſciam. In ſcylleo ęſtu nauigam⁹ Niſi deus aliquis oportune afflauerit vltimum naufragium patiemur. Uale ex Me. v. kalẽ. Augu.

¶ Fran. Phi. Joanni Aurіſpę S.
¶ Accuſatus ſuperbię excuſat ſe.

QUod ſuperbię me accuſas, q᷑ tibi reſponderaʒ nihil, quaſi ea ſint tẽpora, vt cuiquaʒ liceat loqui quod ſentit: Itaqꝫ malo abs te ſuper

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

bię accuſari q̄z ſtulticię. Non ſum em̄ vſqz adeo obtuſioribus ſenſibus, vt
quid me aut deceat aut dedeceat non intelligaz. Te igit̄ rogo, equo animo
feras ſilentium meum. Nam cum licuerit: te obtundā prolixitate oratio-
nis Uale ex Mediolano pridie kalendas Auguſtas

¶ Fran. Phi. Angelo actiolo equiti aurato, S.

¶ Arguit quendam nō obſeruare promiſſiones

NIhil eorꝫ in hāc diem video abs te cōfectū: q̄ mihi tū coram ātea,
tū poſtea ꝑ lr̄as, tā liberaliter recepiſti. Ac nō poſſum ſane nō admodum
mirari, quod ne rn̄des tu quidē, niſi fortaſſe velis me tuuz interp̄tari ſilen-
tium, quod nihil mihi receperis, neqz hic pn̄s, nec poſtea ſcribēs, ſed q ꝟ-
ba non tam feceris, q̄z dederis. Id ſi ita eſt vtar illo Terentiano, Par pari
referto, Uale ex Mediolano iiij. nonas auguſtas

¶ Fran. Phi. Petro medici Coſmi filio, S.

¶ Sanari vulnera ab eo petit, qui inflixit

PRecipuū tuū in me amorē ⁊ expꝰ ſępe ſuz, ⁊ pn̄s, ⁊ audiui abſens
Faciſqz ac feciſti ſꝑ pro officio gratiſſimi diſcipuli, ⁊ viri optimi, nā de tua
erga me volūtate, cū ab illis ꝑmultis, tū ex Angelo actiolo ſplēdidiſſimo
equite aurato et veſtrę familię ſtudioſiſſimo, egregie accepi. Reliquū ē, vt
Achill', qd̄ fabulant̄ iaculo vtami in ſcd̄o ictu. Qd̄ ſi fcm̄ cognoro, haud
patiar vlla me bn̄ficij iuriſqz magnitudine ſuꝑatuz iri. Uale ex Medio.
(nonis Augu.

¶ Fran. Phi. Lāpugnio birago, S.

¶ Laudat quendam grece literaturę ſtudioſum.

LAudo bonitatē ingenij tui, q̇ ętate iā dudūz ī grauelcēs, des opam
grecę literaturę, iſtis diſſimillimꝰ, q̇ lr̄atiſſimi haberi volūt: grecꝫ lr̄is igno
ratis oīno. At ſua ſe plurimū opiniōe fallūt. Nemo em̄, mea ſn̄ia, latinꝰ
ſit optimꝰ, vbi gręca prorſus eruditione careat. Prudēter igit̄ tibi ꝯſulu-
iſti. Quare quicq̇d a me poſtulas, id totū in tua eē ꝑtāte poſituz exiſtiato
Nā ⁊ libris tibi, ⁊ doctrina nunq̄z ſuz defuturꝰ. Uale ex ędibꝰ nr̄is Me.

¶ Fran. Phi. Alayſio Crotto Salutem

¶ Comparatio Hieronimi et Auguſtini

HIeronymi: q̄s petieras, Auguſtiniqz ep̄l'as ad te dedi commoda-
to. Quare vbi eas ꝓ tua volūtate lectitauerꝫ, cura ad me redeant. Quod
autē queris q̇d de vtroqz ſentiā, et quo ad doctrinā, ⁊ quoad eloquentiaz,
breuiter accipe. Oīm primū de rebus diuinis nō eſt meum iudicare, ſed
eccleſiaſticę dignitatis autoritatiſqz. Cęterꝫ puto vtrumqz vero, pulcherri
meqz diuinarꝫ rerꝫ oīm ſciam tenuiſſe. Sed quo ad reliquas omnes par-
tes philoſophię. Auguſtinus viſus eſt lōge acutior et peritior, tum etiam
ſubtilior Dialecticꝰ Auguſtinus fuit egregius, ⁊ idem phyſicus atqz ma-
thematicꝰ. Huic Hieronymus plurimuz preſtitit, dicēdi elegātia potiꝰ
q̄z doctrina: id quod ex vtriuſqz oratione licet intueri Grecam literaturaz

Hieronymus ꝑpulchre calluit, Auguſtinus min⁹ ꝑfecte Jlle hebraice q̄ꝫ habetur eruditus: ⁊ Auguſtinus illi⁹ lingue ignarus oīno. Uita horridus Hieronym⁹, Auguſtin⁹ aūt mitis, qđ ſi ex ijs duobus vn⁹ effici potuiſſet, nihil naꝛa abſoluti⁹ edidiſſet. Uale ex edibus nr̄is Mediolani

¶ Frā. Phi. Petro thomaſio, pħo, ac medico, S.

¶ Auguſtiam ſuam oſtendit.

NEqꝫ hic eſſe licet ſine ꝑiculo, nec alio ire ꝑmittiꝛ. Jtaqꝫ lupum teneo aurib⁹. Conſilium tn̄ tuuꝫ nō mō laudo, ſed etiā probo. Sed quid agam qn̄ hec ſunt tpa: Deus bn̄ vertat Uale Medi. kalē. Septē.

¶ Fran. Phi. Bernardo iuſtiniano, S.

¶ Loqui ſe ait per tabellarium

QUi tibi reddidit meas lr̄as, tāta mecū bn̄uolentia iunctus eſt, vt maiore nemo eē poſſit. Quicq̇d is tibi, noīe meo, dixerit, id ita exiſtimato, ac ſi a meip̄o coram audires. Uale ex Mediolano Jdib⁹ Sep.

¶ Fran. Phi. Nicolao varoni Salutem

¶ Conſilium petit

HEc negocia q̇bus fluctib⁹ agitētur: ſcio te nō latere. Quid autem mihi boni ꝓuatim ſperāduꝫ ſit, in tāta reꝝ oīm calamitate, et ipſe intelligo, ⁊ tu potes animaduertere. Jtaqꝫ ſi q̇d habes ꝯſilij, id vt doceas rogo. Nā mihi vix vllum relictum eſt, preſertim cum hinc abeundi facultas non detur. Uale ex Mediolano xij. kalendas Octobres

¶ Fran. Phi. Joanni Auriſpe, Sa.

¶ Conſuli ſibi iteꝝ petit propter pericula,

UIx narrari queat: quātis in malis tota hec ciuitas fluctuat. Nec reliquuꝫ eſt, qđ expectetur preter vltimū naufragiū, id qđ lōge abeſſe non poteſt. Bacchatur in oīa mucro. Nec humanis, nec diuinꝭ parcitur reb⁹ Scripſiſſem tibi plurib⁹, ſed neſcio, q̄ꝫ hec recte ſunt literis cōmiſſa. Tu ſi quid mihi cōſilij potes afferre recogita. Nā mihi nullum eſt relictuꝫ in tanta impunitatis licētia. Uale ex Mediolano Jdibus Octobribus

¶ Fran. Phi. Ambroſio iureconſulto, S.

¶ Dicit quoſdam vtiles donec vtilitas deceſſerit

QUoniā iāprideꝫ obduruit meus animus: ad eas erūnas oīs, quas affert incōſtātia mutabilitaſqꝫ fortūe, idcirco eq̇oreꝫ in illos me prebeo, q̇ nulla iniuria laceſſiti, ſe mihi preſtant importunos, atqꝫ infeſtos. Nam ſi iniurias ſingulas perſequi velim, mihi potius nocebo, q̄ꝫ alijs. Non omnes amici ſunt, qui vidētur. Qui cōmoda emolumentaqꝫ ſectātur, tādiu ſunt amici, quoad vtilitatis ratio coram floret. Si decedat vtilitas, que amicitia manere poteſt. Jdem poſſit de ijs iure dici, qui voluptatem ſibi propoſuerunt. Tamdiu eñ ſe amicos, inculcāt, donec perfruantur optatis. Quod ſi quid triſtius accidat, nuſquaꝫ ſunt. Non igiꝛ me ꝑturbant

que de hoīs leuitate ſignificaſti, eſt eñ ſimilis ſui. At ego ſequar meū vite inſtitutum. Equidem benefaciā ſp. Iniurias ſi propulſare non potero, aut contemnam, aut perferā. Uale ex Mediolano kalendis Junijs

¶ Fran. Phi. Joanni Amerino iurecōſulto, S.

¶ Laudat quendā q̄ morali phię operam dat

QUod ſcribis, dem opam, vt libros Ariſtotelis tibi cōparem, aut q̄ de republica: aut qui de re familiari nobis p̄cepta tradūt, faciā ꝛ ꝑpediē, ꝛ diligēter, mō librariū nactus fuero, cuiꝰ in his excribēdis opa vti poſſum id qḋ ſpero nobis minime defuturꝫ. Laudo autē pręſtātiam ingenij tui ſingularemq; ꝟtutem, qui quanq̄; es occupatiſſimus: nolis tñ pati eaꝝ te reꝝ exptē dici, q̄ ad bñ beateq; viuēdum p̄cipue conducunt. Nā ſi ſeſe moderari ꝛ inſtituē pulchꝝ eſt: quod moralis diſciplina facit, quanto ſit pulchrius et pręclarius idē pręſtare poſſe, tum de domo, tū de ciuitate vniuerſa, cuius fœlicitas oīm fœlicitatem complexa eſt: Accedit ad rē, qḋ haꝝ diſciplinaꝝ cognitio, eo eſt tibi magis neccāria, quo legū et iuris ciuilis ſapientia magis pręſtas. Nā quis audeat ſe iurecōſultū profiteri, his ignoratis fontibus, vnde leges omnes iuraq; manarunt. Faciā igitur q̄d iubes: et amice, et recte. Uale ex Mediolano kalendis Octobribus,

¶ Fran. Phi. Petro perleoni, Sa.

¶ Conſolatur amicum in diuerſa fortuna

ANimaduerti ex tuis, ad me lr̄is tibi fortunā: quā vocāt, aduerſari. At tu ſi me audis, aīo forti, magnoq; ſis. Et prudētia vtaris ꝛ patiētia. Spereſq; fore, vt p̄ſtanti ingētiq; virtuti nihil tādē: neq; ad dignitatē, nec emolumentū deeſſe poſſit. Itaq; vt ad Battū ait Corydō, apḋ Theocritū.

Fidere Batte decet, melius cras forſan habebis.

Sperandum eſt viuis, non eſt ſpes vlla ſepultis.

Nunc pluit, et clarus nunc Juppiter ęthere ſurgit.

Quare cōfide etiā tu ꝑpediē tibi meliꝰ fore. Quādiu viuimus, nos bona ſpe duci cōuenit. Nā poſt imbrem ſerenitas ſequi ſolet. Curabo, quod petis: quanq̄; res noſtrę ſunt hac tempeſtate, ob vim diuturni belli, anguſtiores. Uale ex Mediolano iij. nonas Octobres.

¶ Fran. Phi. Franciſco barbaro, S.

¶ Libros repetit,

VEllē eā mihi fortūam deꝰ optimꝰ maximꝰ tribuiſſꝫ, vt ꝛ mihi poſſe, ꝛ amicis ſp ḡtificari. Nō eñ libros meos abs te peterē. Sꝫ qm̄ illos carere nō poſſū rogo, vt reſtituē iā incipias. Uale. ex Me. iiij. nonas Oct.

¶ Fran. Phi. Jacobo caſſiano preſbytero, S.

Arguendo quendam libros ab eo repetit.

TAmdiu inani ſpe ductus abs te ſum, vt mihi ipſi ſuccenſeam. Cōmodarā Uictorino feltrēſi eruditiſſimo, et optimo viro Proclū in Pla

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

tonez, cũ Timeo locro: ⁊ Ariſtotelis dialectica, ⁊ cũ egregijs ꝯmentarijs
Alexãdri et Themiſtij. Cuiꝰ ꝓclus vtrã, aut hoſpitio: aut carcere, ſuꝫ pls
ne ignarus, niſi etiã ipe fortaſſis fuerit a te cõiectꝰ in vincula, ⁊ in ppetuas
tñbras. Dialectica ṽo apud te eſſe tua iãpridẽ ad me epl'a teſtis eſt. At ea
in ſex vſqꝫ menſes commodato petieras cum iam anni quatuor p̄terierint
Nec codicẽ mittis, nec quicq̄ꝫ ad eas lr̄as reſpõdes, quas dedi ad te, hac de
re, creberrimas. Itaqꝫ nõ mirari nõ poſſuꝫ. Occurritqꝫ mihi memorię te
idem olim de Euripidis tragoedijs, ⁊ mathematicis libris, quos idẽ Vi-
ctorinꝰ p te mihi reddẽdos iuſſerat, egiſſe. Itaqꝫ non poſſum nõ moueri.
Nã quãtum videre videor, tibi ſum ludo. Facies ãt ꝓ officio tuo, q̇ ⁊ ſacer
dos ſis tum Victorini diſcipulus, ⁊ mei ſtudioſus, ſi et mea ad me diale-
ctica dederis, ⁊ aliq̇d de proclo docueris. Volo enĩ oĩno meos apud me eẽ
libros, ne inanis ſemper dñs exiſtimer. Vale ex Medi. p̄die nonas octo.

¶ Frã. Phi. Bernardo iuſtiniano, S.

¶ Literas ab amico petit, et libros ſuos repetit

QVo magis quotidie tuas expecto literas, eo me magis mea fallit
ſpes. Miror qꝫ plurimũ, q̇d ſit in cauſa, vt tabellariꝰ vacuus ſp re
deat lr̄is tuis, cũ ab alijs amicis freq̄ẽtes reddat. Itaqꝫ p nr̄a ve-
tere bñuolentia abs te peto, vt hoc deſyderio me tãdem leues. Quod ſi fe-
ceris: habeo tibi non mediocres gr̄as. Pręterea me illa opuſcula, que tum
pater tuꝰ vir ille grauiſſimꝰ atqꝫ optimꝰ: tuꝫ etiã ipe tu viſenda accepiſti,
iſti nuncio ad me des velim, qui meã tibi grauiſſimã epl'am reddidit. Nã
cum eaꝝ reꝝ nullũ oĩno mihi exẽplum ſit: videor familiaribꝰ q̇buſdaꝫ non
eqꝫ, in ſe nunc liberalis, atqꝫ ãtea cõſueuerã. Vale ex. Me. p̄die idꝰ Oct.

¶ Fran. Phi. Blaſio exertẽſi equiti aurato, S.

¶ Iocatur in amicum ruri manentem

QVid tamdiu ruri tenearis, ignoro, p̄ſertim cũ neqꝫ ficus ruri, neqꝫ
vua nec pomoꝝ quicq̄ꝫ offenditur. Sed caſtaneę te fortaſſe dele-
ctãt, q̄ qm̃ ſpũs ſunt pleniſſimę, ne lateri tibi noceãt caue. Naꝫ ſi
ijs vtaris familiarius, ventris crepitum nunq̄ꝫ vites. Ego plãtas ficul-
neas indies expecto. Vale ex Me. iiij. kalen. Nouem.

¶ Fran. Phi. Ciccho calabro ducali ſecretario:

Pecunias ſibi ſolui petit

DIxiſti cũ hinc eſſes abiturus tandẽ ad triduuꝫ fore, vtq̄s iuſſerat
p̄nceps, pecunię mihi indubitato redderent̃. Quatriduũ iã aduenit, ⁊ de
pecunijs verbum nullum. Itaqꝫ te rogo ne iuſſa p̄ncipis fruſtra tuę fidei
mãdata videãtur, q̄ꝫ diligẽtiſſime cures Vale ex Me. Idibus Nouem.

¶ Frã. phi. Petro thomaſio pħo, ac medico, S.

¶ Literas repetit

DEſyderaui iã diu lr̃as tuas, rurſuſqꝫ deſydero. Itaqꝫ ſi me amas, id

ꝙ̄d eſt mihi chariꝰ luce, noli ꝯmittere, vt te vl' negligētię noīe, vel obliuio-
nis crimine accuſem. Uale ex Mediolano viij. Idus Nouembres

¶ Frā. Phi. Joāni Euāgeliſtę fratri heremitano, S.
¶ Stomochatur cuidam ſibi moleſto

NEc inferre cuiqꝫ ſuꝫ iniuriā vnqꝫ ſolitꝰ, nec ferre cōtumeliā. Itaqꝫ
monēdus viſus es, vt ceptis abſtineas, ne ⁊ ianis cogitatꝰ tuos: tacito cogi-
tatiōis conuitio, tādem accuſes, ⁊ mihi argumentū afferas iure vlciſcendi.
Quod ſi priſtinā amicitiā nr̄am volutare aīo volueris, nihil fruſtra tēta-
bis. Preterea nō te debet cepiſſe obliuio, ⁊ q̄ locutus: et q̄ molitꝰ fueris, in
ꝓncipē nr̄m, prime tyrānidis tēpeſtate. Hęc ſi efferātur in lucē, te puto,
peniteat totiꝰ conatus tui. Nec lōge fuerit arceſſendi teſtes. Nam et vici-
nia tua oīs, et tui ordinis ſocij, et ſodales itē cōmanduconeſqꝫ tui: conſtā-
tiſſima teſtimonia aduerſus te ferāt. Paucis te admonui. Tu ne mihi ſto-
machum moueas caue. Uale Medio. ex' ędibus nr̄is Idibus Nouem.

¶ Fran. Phi. Franciſco forobronuncianenſi, S.
¶ Traditum ſe queritur obliuioni.

QUod mihi abiēs ꝟbuꝫ nō feceris, feciſti tu quidem inhumane, id
qđ non tā moribus tuis, q̄ ſunt hūaniſſimi, dāduꝫ veli, ꝙ̄ liberalitate ca-
labri noſtri Cicchi q̄ diuꝫ vi nūmoꝝ te obruit: facit oblitū amicitię noſtrę.
Quare peto abs te, eum vt roges meo noīe, ne te nūmoſiorem efficiat, quo
in amicos ſis diligētior, addaſqꝫ ſe mihi gratiſſimā rem facturꝝ, ſi negociū
meum cōfecerit apud principē, idqꝫ et ꝙ̄ primū, et ex ſententia nr̄a. Quam
ipſam rem vt etiā tu quam diligentiſſime cures: maiorem in modum a te
contendo. Uale ex Mediolano vij. kalendas decembres.

¶ Fran. Phi. Ciccho calabro, ducali ſecretario, S.
Operam amici importune petit

REm meā vt apđ ꝓncipeꝫ cures, tāto ſtudio te rogo, vt maiore vix
aliud quicqꝫ poſſiꝫ. Nō ea mihi cōditio eſt: vt morā pati liceat, id qđ tibi
eſſe perſpicuuꝫ nō ſum neſciꝰ. Noui p̄terea occupatiōes tuas. Quo fit, vt
vel importuniorem me prębeā. Cedit em̄ nccitati pudor. Itaqꝫ veliꝫ: om-
nia ꝓ tua prudentia modereris. Uale ex Medio. vij. kalendas Decemb.

¶ Fran. Phi. Blondio flauio, S.
¶ Certior fieri petit de proſpero ſtatu amici.

PErcontāti q̄tidie ſępiſſime de te mihi, tādem eſt renunciatū, te Fer-
rariam cōceſſiſſe, ⁊ habere ꝓbelle. Quę res me quanta voluptate affecerit
cōſiderari abs te malo, ꝙ̄ dici a me, q̄ eo te amore complexus ſum, vt aliuꝫ
magis neminē. Qđ aūt in hāc diē nihil ad me ſcripſeris, nō mediocriter
ſuꝫ miratꝰ. Nō em̄ es neſciꝰ: ꝙ̄ mihi iucūdę eē debeāt tuę ſcđę res oēs, q̄s
eqꝫ mihi atqꝫ tibi ſecundas ſemꝑ iudicaui. Itaqꝫ tuę liberalitatis munus
erit, ſi me feceris quamprimuꝫ certiorē de omni ſtatu tuo, quem indies ab-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

ſimmortali deo magis magiſqꝫ fortunari: nō ſolū cupio, ſed etiā opto Ua
le et clariſſimo pħo Nicolao vario, ⁊ eloq̄ntiſſimo viro, Guarino Uero⸗
nenſi, ſalutem meo nomine plurimū dicito ex Medio. vij. kal'. Decemb.

¶ Frā. Phi. Ciccho calabro ducali ſecretario S.

¶ Grata fuiſſe ſcripta amici dicit

ME tuę pħumanę amiciſſimęqꝫ lr̄ę: non mō recrearunt, ſed etiaꝫ
mirifice refecerunt. Nec dubito, q̄ ſcṗſiſti, ex animi ſn̄ia eē a te ſcṗta: modo
quemadmodū ipſe benigne cupis: item etiam reliqua iuſſa principis exe⸗
quantur. Uale ex Mediolano vi. kalendas Decembres

¶ Frā. Phi. Petro Thomaſię pħo ac medico S.

¶ Suadet amico vt etiā in ſenio nō quieſcat a ſtudio

NOſti eā eſſe ſapientiū viroꝶ ſn̄iaꝫ: nihil accidē pernicioſiꝰ ſenectu⸗
ti, q̄ꝫ animi r̄laxatōem. Ea eñ ingenij vis, quā iuuentę furor excitabat, iaꝫ
ſpiritali ſanguis fomēto, veluti tepeſcēte, paulatim hebet, vbi diligentia et
perpetuo quodā ſtudio minꝰ acuatur. Itaqꝫ nō abſurde monent: q̄ p̄cipi⸗
unt eſſe in hm̄ōi ętate labores corpis minuendos, adaugendos auteꝫ ani⸗
mi. Quanq̄ꝫ haud ſcio, q̄ꝫ ocioſa vita cōducat corpori. Uidemꝰ certe apō
Homeꝶ Neſtorē, ⁊ animi, ⁊ corporis viribꝰ eque delectari. Ego autē pu
to in omni ętate mediocritatē eſſe ſeruādam: ⁊ ita agendū, vt nihil nimis,
nihil paꝶ. Intentionē remiſſione cēſeo cōdiendā. At relaxari qui velit, lā
guide cuiuſdā pecudis ſimillimū iudico. Quorſuꝫ hęc: iāpridem nihil ad
me ſcribis, vel q̄ꝫ plurimis literis prouocatus. Nihil eſſe in cauſa aliḋ opi⸗
nor q̄ꝫ ſenium. Quaē te rogo, vt ⁊ tui, ⁊ muſaꝶ iā incipias reminiſci. Mi
hiqꝫ aliq̄d rn̄dere ne vel ſenectutē in te accuſem, vl' obliuionē, vel negligen⸗
tiam. Uale ex Mediolano vi. kalendas Decembres

¶ Fran. Phi. Baptiſtę Schacę Barocio, S.

¶ Amicoꝶ oīa eſſe cōmunia. Carmina ſua repetit

QUod rebus meis vtaris familiariter, nequaq̄ꝫ tibi vitio do, ſed ꝙ
ita vtaris, vt mihi incōmodes, minime laudo. Tu mea oīa carmīa ita ha⸗
bes apud te, vt coꝶ mihi nulluꝫ eſſe reliquū exēpluꝫ velle videaris. Itaqꝫ
qđ ſuꝫ carminū opꝰ aggreſſus, fruſtra aggreſſus videar: ſi ita mihi te fami
liarem p̄ſtiteris, vt nō tua tibi ſolū, ſꝫ mea etiā eē tua volueris. Qđ ne tur
piter vſu veniat, facito, mea oīa carmīa ad me q̄ꝫ primum redeāt. Reliq̇ſti
eñ eoꝶ apud me nihil Uale Mediolani ex ędibus nr̄is vi. kal'. Decem.

¶ Frān. Phi. Baptiſtę Schace Barocio, S.

¶ Carmina iterum reddi poſtulat

QUantū videor intelligere mauis te Dauuꝫ haberi, q̄ꝫ Oedipoda,
q̇ tñ vterqꝫ dici poſſis. Carmina inquā mea mihi q̄ꝫp̄mum reddito. Qđ
ſi meę lr̄aꝶ notę fortaſſe te delectant, tuis etiā ego cōtentus ſum. Quod ſi
neqꝫ mea ad me dederis nec alia rōne ſatiſfeceris officio tuo, iure mihil, vel

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

caſtigād⁹, vl' apti⁹ monēdus videare. Va. Me. ex ędib⁹ nr̄is ꝑdie kalen.

¶ Fran. Phi. Andreę alamāno S.

¶ Lr̄as amici laudat eumq; ad virtutem hortatur.

Q Uo te magis indies ꝓſpicio: eo mihi hūanitas tua, ingeniūq; fecūditas, dilucidior fit, ꝛ clarior. Me tuę primę lrę: mirū in modū delectarunt, q̇ppe que nō min⁹ amoris plenę ſummi, erga me tui, q̄ʒ diſertiſſime viſę ſunt. Illud āt mihi moleſtum fuit, ꝙ hę peruenerit ad me, ꝗ tpis momēto vir integerrim⁹, religioſiſſim⁹ q; ſacerdos, frater Marian⁹, is q̇ tibi reddidit hanc epl'am, erat cōtinuo deceſſur⁹ ad vos. Itaq; non potui qd̓ voluiſſem, ad ea reſpōdere: que tū de ꝟtute, tū de fortuna locutus es. Sed r̄ndebo poſtea, cū q̇d ociȷ̄ nact⁹ fuero, ꝛ ſi hoc mihi vix vnq̄ʒ datur omnino Interim te moneo, atq; hortor, vt nihil exiſtimes hūanis in rebus vni ꝟtuti an̄ponendū. Hęc em̄ ſola viget: ſapit: eſtq; imortalis. Reliqua om̄ia et vana ſunt, et fragilia, planeq; caduca. Va. ex Me. iiij nonas Decemb.

¶ Fran. Phi. Sphortię ſecundo, S.

¶ Promiſſa confectum iri petit

P Eto abs te maiorē i modū, vt q̇d ꝛ mihi corā r̄cepiſti, ꝛ ex primis meis lr̄is audire potuiſti, id apd̓ p̄rem tuum ꝓſtantiſſimū, et munificentiſſimū ꝓncipē q̄ʒ primū, et q̄ʒ optime cōficias. Hac mihi re neq; gratius quicq̄ʒ, neq; magis ncc̄ariū ꝓſtare potes. Vale ex Med. ꝑdie Idus De.

¶ Fran. Phi. Sphortię ſecundo, S.

¶ Ad idem

P Etiȷ̄ abs te primis lr̄is, ſm ꝙ etiā nūc tertiū, ꝛ peto et te quoq;, ſi pateris rogo, vt rē meā apud ꝓncipem nr̄m munificentiſſimum, patrem tuū, vbi min⁹ cōfeceris, ita cōficias: vt mihi abiēs corā recepiſti. In hunc diē neq; tu r̄ndiſti quicq̄ʒ, nec ex alio ſum certior fact⁹, quid egeris: aut nō egeris. Itaq; aut reſponde q̄ʒ primū: aut equum mitte, quo vehar ad vos. Nā ſi ad vos venero, facile futurū ſuſpicor, ne vacuus Mediolanum repetam, ꝓſertim cum iā inſtet natalis Chriſtianus, qui principes ſolet ad beneficentiā exhortari. Vale ex Mediolano xv. kalendas Januarias

¶ Fran. Phi. Nicodemo tranchedino

¶ Officium petit amici.

Q Uod ꝛ ꝓnceps noſter frāciſc⁹ Sphortia, tibi abeunti iuſſerat, vt ipe ꝟbis plurib⁹ abs te petiȷ̄, ſi minus in hāc diē cōficere potuiſti, vt cōficias tādem cupio. Hac em̄ vna re, neq; grati⁹ mihi q̇cq̄ʒ pręſtaē q̇s, nec etiā iucūdius. At q̇ bn̄ficiū illd̓ q̇s nō libēter cōferat: qd̓ is in quē cōferam⁹, maximi ſit fcūrus, ꝛ eo tn̄ vſur⁹ non ſit. Sic em̄ cū ſum⁹ liberales: tū ex hmōi nr̄a liberalitate, neq; moleſtię neq; incōmodi quicq̄ʒ accipimus, Tenes, q̇d velim. Vale ex Mediolano xv. kalendas Januarias

¶ Fran. Phi. Farinoſo bononienſis S.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

¶ Petit vt ad ſe amicus veniat

SI cōmode fieri abs te pt, huc hodie venias peto. Sum eniz tecū quędā cōmentaturus. Quare velim ne differas, neq; cōmittas, vt te potius excuſandum cunctationis, q̄z laudandum properationis oſtē-das. Uale Mediolani ex ędibus nr̄is ka. Janua.

¶ fran. Phi. Joanni Mario filio S.

¶ Anxium ſe ait ſuper valetudine et abſentia filij

POſteaq̄z a nobis abijſti de te nihil acceperim⁹ Jtaq; nō poſſumus nō vereri, ne q̇d tibi, quod nolumus acciderit. Nā hoſpes ille ad quē di-uerteras nocte: cuius ꝓximo die hinc ꝓfectus es, Mediolanū mō veniēs renūciauit te cū eēs apud ſe hoſpitatus: viſum eē e ſtomacho laborāe, et de caupone queſtum, apud quē prādidiſſes. Quaē velim, me facias, de te, tu-iſq; cōſilijs, quamprimum certiorem. Nā ſi vales: q̇d iſtic tps inaniter te-ras, neſcio. Sin minus vales, danda eſt opera, ne tua negligentia ſis pe-iore conditione. Uale ex Mediolano v. Jdus Januarias

¶ Fran. Phi. Laurentio Syni filio: S.

¶ Silentium diuturnum accuſat

NOn poſſuz officium tuū nō accuſaē, q̄d tamdiu ſilentium egeris. Nec em̄ mei oblit⁹ eſſe debes, quē mirifice diligere cōſueuiſti. Nec etiam Pythagoreus fcūs es tā repēte: q̇ elocutionis ſtudio maxie oīm inſeruire didiceris. Nec te ſupbum fcm̄ eſſe puto, q̇ hūanitate ⁊ manſuetudine ne-mini cedas. Jtaq; niſi te iure accuſatū malis, facito ꝓpediē ītelligā, q̇d in cauſa fuerit, vt tāto ſilētio te dedideris. Uale ex Me. Jdibus Janua.

¶ fran. Phi. Auguſtino Datho S.

¶ Silentium carpit

NUlla rōne adduci poſſuz, q̇ credā ne mei eſſe amantiſſimū, a quo ſis pulcherrime inſtitutus Sed nō poſſuz nō mirari, q̄d nihil lr̄is obſtre-pas, q̇ quotidie cum apud vos agerē, me pulcherrimis tuis, ſuauiſſimiſq; epl̄is veluti laceſſeres· Nūc ꝟo totus es mutus, qui quo factus es lingua ſolutiore, eo te loquaciorem eſſe oportuit. Ua. ex Me. Jdibus Januarijs

¶ fran. Phi. franciſco patricio, S.

¶ Literas a diſcipulo petit

QUam de te Philelfus ſit bn̄ meritus, eloquētię et eruditiōis no-men, quod es ꝑ oēm Jtaliā, nō mediocre, neq; obſcuz adept⁹, facile decla-rat. Quo fit, vt nō neſci⁹ eſſe debeas, q̄ztuz te gratū eē oporteat. Q̄d ei ma-ius in quē bn̄ficiū cōferri pt, q̄z diſciplinę, ⁊ eloquentię, quibus rebus, nō mō cęteris oībus animātib⁹: ſed ipis quoq; preſtam⁹ hoībus, qui nihil ſu-pra hoīem ſapiūt. Deſydero igit̄ officium tuuz, his in rebus, quibus a no-bis, vel inſtitutus es, vł confirmatus: ne tacendi fortaſſe, q̄z loq̄ndi, artem profiteri malis. Uale ex Medi. Jdibus Januarijs

¶ Fran. Phi. Blaſio Axertenſi equiti aurato. S.

¶ Plantas ſibi mitti petit.

IAm ver eſt in limine. Itaqꝫ a te peto, vt quas hyeme plãtas illas ficulneas ad me dare, veluti peritioꝛ agricola noluiſti, nũc tãdẽꝫ dare icipias. Niſi fortaſſe, qđ noliꝫ, moleſte feras res vllas bonas fore tibi cõmunes cũ aliȷs. Nã ſi pluribꝰ rogari te cupias, nõ poſſuꝫ nõ vereri, ne lʼinuidię, lʼ obtrectatõis ſis accuſandꝰ, q̃s q̇dẽꝫ ꝑturbatões indignas arbitroꝛ magnitudie ai tui. Cupio itẽ plãtas prunoꝝ damaſcenoꝝ Ua. ex me. iiij. no. Fe.

¶ Fran. Phi. Ioanni Auriſpę S.

¶ Librum ſerio petit ſibi reddi

POllucem meum videre cupio. Nã eius mihi pñtia vehemẽter eſt opus. Quare ne iſtum patiaris apud te diutius hoſpitari: maiorẽ in modum, abs te peto. Uale ex Midiolano xij. kalendas Martias

¶ Fran. Phi. Laurentio vallę, S..

¶ Conſilium mutatum ab amico miratur

AUdio te reliquiſſe Alfonſuꝫ regẽ, ⁊ eẽ Romę. Nec dubito te nihil, pro tua prudentia feciſſe temere. Miroꝛ ãt: cuꝫ ab Alphõſo honorifice, ⁊ vt accepi, cõmode tractarerꝭ: q̃re Romę q̃ꝫ Neapoli, hͦ tpe, vitã agere malueris: pſertiꝫ cum nõ ſis neſciꝰ q̃s fluctꝰ nauigaturus ſis. Nõ eñ ocioſum te eẽ patianꝭ, q̇ viros bonos eruditoſqꝫ inſequi, vlʼ abſentis, cõſueuerunt. Tibi aũt vt oĩa ſcđa ſint, plurimũ opto. Ua. ex Me: xij. ka. Mar.

¶ Fran. phi. Franciſco Barbaro S.

¶ Hortatur amicum vt libros tãdem reddat

IAm pudet me repetere totiẽs libros, q̃s cuꝫ Cõſtantiopoli agereꝫ, ad te dedi. Uideo eñ ad id te nihil oĩno, in hanc diẽ, rñdere. Nec ſatis intelligo ſñiam animi tui Non eñ iccirco tacere te exiſtimo, qꝛ meos mihi libros nolis reſtituere. Noui eñ ⁊ grauitatem, ⁊ cõſtantiã tuã, noui fidẽ, noui integritatẽ. Ad hęc ea es altitudie animi: ea quã gręci megaloprepiã dicũt, nr̄i vero magnificentiã recte nominant, vt non modo que aliena ſunt, nolis, inuito dño, ſed etiaꝫ tua, q̃ꝫ magnificentiſſime, in alium conferas. pręſertim eum: quem tui eſſe obſeruãtiſſimuꝫ nõ ignores. Itaqꝫ te mi humaniſſime Barbare, rogo etiam, atqꝫ etiaꝫ, vt meos mihi libros, qui iam annos triginta hoſpitati apud te ſunt: contubernales efficias ⁊ id hac quidem lege, vt quẽ codicẽ ex oĩbus magis adamas, eum tibi perpetuum eſſe, atqꝫ tuum velim. Ua. ex Medio. xij. kalendas Martias

¶ Fran. Phi. Angelo reatino iurecõſulto, S.

¶ Pollicita maturari deſyderat.

QUod de meo negocio, cuꝫ Cicho Simoneta, ꝟba feceris, ẽ mihi gratiſſimum, ſed eo gratius futurum, ſi breui, et vt decet. qꝛ perhumaniter Cicchus eſt pollicitus, conficere ipſe perrexerit. Nullo enim modo recte

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

cõſultuz ẽ rebꝰ meis: tã diu tp̄s terẽ. Annꝰ eñ p̄terit, poſteaq̄ꝫ optimꝰ p̄n
ceps nr̄: huiꝰ florẽtiſſimę reipublicę ẽ potitꝰ q̄ quãq̄ꝫ munificẽtiſſimꝰ in
me eſt, ego tñ adhuc de ſtatu meo, incertꝰ ſum. Et res mea domeſtica eſt a
deo attenuata, diuturnitate belloꝝ, ꝛ victꝰ caritudine, vt ad tenuitatez ac
cedere nihil q̄at. Nec p̄ncipis gl'ę, nec laudi meę conducit eſſe Philelfum
aĩo egro q̄ꝺ tãdiu ſit neceſſe ẽ, quoad egere deſierit. Nã egeſtatem nimiam
muſę abominant, que letę eẽ non p̄nt. Uale ex Medi. viij. kalẽ. Mart.

¶ Fran. Phi. Ciccho Simonetę ducali ſecretario, S.

¶ Expediri petit quod in rem ſuam ſit.

EGo te plurimũ rogo, atq̄ꝫ oro, vt rẽ meã iã tãdem expedias. Nihil
ei prudẽti viro ſtultiꝰ dici puto q̄ꝫ ſibi, ac rebꝰ ſuis neſcire ꝯſulere. Nec eni
mihi ſp̄ pendendũ eſt. Ita eẽ vt ſuz: neq̄ꝫ p̄ncipi ꝯducit, nec mihi. Uale ex
Me. xij. kalẽ. Mar.

Frã. Phi. Jabobo Camerinati S.

Librum petit

ILlis M. Tullij Ciceronis orõnibus, quas a me cõmodato acce
piſti, vt iã cupio. Itaq̄ꝫ eas velim ꝑpediem, ad me des. Nã iã diu
tuo hoſpitio vſę ſunt. Quare facito domuz repetant. Uereor enim ne do
minum ſint oblitę. Q̄ꝺ ſi tardarint extrude Ua. ex Me. xij. kalẽ. Mar.

¶ Fran. Phi. Blondo flauio, ap̄lico ſecretario, S.

¶ Lrãs ſe nõduz accepiſſe dicit, deinde ſtatum ſuum ſc.

GAudeo q̄ꝺ ſcribis te meas ãnteuertiſſe lr̄as, ꝛ ſi tuę, quãtum vide
or intelligẽ, vtunt adhuc iceſſu teſtudineo. Nõduz eñ aduẽtarũt. Qua
re vide ne fides in fido illo nũcio deſyderãda ſit. Q̄ꝺ autẽ de ſtatu meo cer
tior fieri vis, hic me p̄nceps, ſingulari bñuolẽtia ẽ ꝯplexus: cumulatq̄ꝫ q̄ti
die maioribꝰ bñficijs. Hieronymꝰ gener reliquaq̄ꝫ familia nr̄a bñ hz. De
Strabone nihil eſt quod laboremꝰ. Amicꝰ enim ille eũ habẽ ſe pernegat.
Iſtic ẽ apꝺ Auriſpã eiuſmõi Strabo geographꝰ, et vt audiui apꝺ Gua
rinũ. Si quẽ habere potes ꝯmodato mitte ad me, ꝛ ad triduũ vſq̄ꝫ faciã,
q̄ꝺ cupis. Te nr̄o p̄ncipi q̄ꝫ diligẽtiſſime ꝯmendaui: q̄ tũ iucũdiſſime de
te audiuit, tũ rñdit p̄humaniter et benigne. Uellẽ quod ſcribis, vno eſſe
mꝰ atq̄ꝫ eodẽ loco, q̄ alter altero frui aſſidue poſſemꝰ. Nã cuz ſtudioꝝ et
moꝝ ſimilitudo, tũ conſilioꝝ cõmunicatio, ꝛ conuictus aſſiduuſq̄ꝫ vſus, a
micitiã maxime nõ tuetur ſolũ, ſed auget, ꝛ ſuauiorẽ efficit. Q̄ꝺ te tãtiſp̄
ad agriculturaz contuleris, dum ver adoleſcere incipiat laudo, modo pyrũ
iſtę quas inſeris et conſitiones vitium vberrimum fructum aliquez breui
ſint allaturę Cum Italiam tuam omni ex parte exornaris, fac videã. Ua
le ex Mediolano quarto kalendas Martias.

¶ Fran. Phi. Sphortię ſecundo, S.

¶ Dicit ſe nihil accepiſſe promiſſi.

POllicitus es non modo non petenti mihi, ſed ne cogitanti quidẽ,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

dē dono daturuꝫ neſcio q̇d. Itaq̨ nolim te falli opinione tua, vt ītelliges
nihil eē mihi redditū tuo noīe, nec itē alteri⁹ cuiuſpiā in hanc diē. Qua-
re facito ne vel obliuionis accuſaris, vel negligentię. Nā vtrumq̨ crimen
tua preclara indole eſt indignum Uale ex Me. v. Idus Martias

¶ Fran. Phi. Franciſco patricio, S.

¶ Amari ſe letatur, et redituꝝ ſe ſpōdet

EX lr̄is Xenophōtis filij liq̇do cognoui, q̇d minime dubitabaꝫ ſin-
gularem erga me tuā bn̄uolentiā. Letoꝛ āt vehementer, ꝙ vet⁹ illa
de te, mea nequaq̨ fefellit opinio. Itaq̨ vt ītelligas me vi amoꝛis nō vin
ci abs te: decreui omnino ad vos redire, modo equa id cōditione fieri a me
poſſit. Tuum igiꝉ munus fuerit, vt q̇d cœpiſti ſpōte, id etiā mea cauſa ꝑ-
ficias. Xenophō reliqua tecū cōmentabiꝉ. Ego p̄rem tuū grauiſſimum ⁊
optimū viꝝ bene valere opto. Uale ex Medio. ꝑdie kalen. Apꝛiles

¶ Fran. Phi. Antonio michaeli equiti aurato, S. P. D.

¶ Laudat amicum ꝙ ſe amat.

GAudeo eq̇dem plurimū, ꝙ nō ſolū in rei pecuniarię, ſꝫ in amicoꝝ
etiā hereditate ſuccedere īſtitueris, p̄ri tuo: clariſſimo, ac ſapiētiſſi
mo viro: q̇ cuꝫ mihi tāta familiaritas bn̄uolentiaq̨ fuit: vt maioꝛ
cuiq̨ eſſe poſſet, cū nemine. Nā filius Xenophō literis mihi ſignificauit,
quāto ſtudio ac fide opam das, vt me corā ꝑpetuo vti atq̨ frui poſſis: imi
tatuſq̨ humaniſſimi p̄ris ingeniū eq̨ me diligis, atq̨ ille cōſueuit. Itaq̨
gratias tibi habeo maximas. Ut autē intelligas me tibi in amoꝛe nulla ex
parte cedere. Xenophō filius, quā ego decreuerim ire in ſn̄iam tuā, tibi co-
ram exponet. Uale ex Mediolano pꝛidie kal'. Apꝛiles.

¶ Fran. Phi. Bernardo Iuſtiniano, Sa.

¶ Accuſat quendam rarę ſcriptionis

QUoties accipio tuas lr̄as, toties Leonardū meū, p̄rem tuum, vel
poti⁹ nr̄m clariſſimū, ⁊ p̄ſtanti ſapiētia, viꝝ videoꝛ corā aſpicē, cū-
dēq̨ mutuo et audire et alloq̇. Que q̇dem res cū ſummā mihi afferat vo-
luptatē, facile debes intelligere, q̨ mihi moleſtū ſit, cū etiā bis ⁊ iteꝝ īuita-
tus interdū nihil rn̄des. Ad reſurrectionē chꝛiſtianā id q̇d hoꝛtaris, te vi-
ſere inſtitui, mō id mihi facere liceat ꝑ ꝑncipē. Quare q̇d facto fuerit op⁹:
corā vna cōmentabimur. Uale ex Mediolano ꝑdie kalen. Apꝛiles

¶ Fran. Phi. Petro Thomaſio, pho, ac medico, S.

¶ Silentium accuſat, et literas petit.

IAm meſes ꝑpe duo p̄teriere, poſteaq̨ nullę mihi tuę lr̄ę ſunt red-
ditę. Itaq̨ ſuꝫ mirat⁹, et tuū et Bernardi Iuſtiniani ſilētiuꝫ. Si
mihi quicq̨ factur⁹ es, quod gaudeā maxime, cura, vt pꝛope diem lr̄as tu-
as q̨ longiſſimas lectitem. Uale ex Med. v. kalendas Ianuarias

¶ Fran. Phi. Xenophonti filio, S.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

¶ Salarium duplum petit vt redeat

Q Uod ſenẽſes redituz ad ſe meũ vehemẽter cupiũt: gaudeo. Dim
ꝑmum tibi videnduz eſt, quãti faciũt meuz reditum, vt intelligas
me nulla cõditione Senã repetituꝝ, niſi duplo maius mihi ſalarium co
conſtituerint, qđ antea pſtitiſſent. Uale ex Mediola. iiij. kal'. Januarii.

¶ Fran. Phi. Aenico daualo, equiti aurato, S.

¶ Diligere ſe ait amicum et ſemper dilectuꝝ
Etiam ſuum pollicetur aduentum.

Q Uantã mihi voluptatẽ attulerit, tua illa ꝑgrauis: diſertiſſimaqꝫ,
ep'la, quã nudiuſquart⁹ a te accepi, etſi debes alijs lr̃is meis intel-
lexiſſe, tñ qꝛ fit interdũ: vt lr̃ę nõ reddant: ideirco, eadẽ rurſum ab
me ſignificatũ iri exiſtimaui. Quãti ego ſp fecerim bñuolentiã tuã, iã to-
tos ãnos duodecim cognouiſti. Itaqꝫ amabã te, atqꝫ colebã plurimuz, ſo-
lo egregię ꝟtutis tuę interuẽtu. Aliud bñficij interceſſerat nihil. Nũc au-
tẽ cuz videam, quãta me benignitate pſeq̃ris, potes facile cõiectare, quãt⁹ cu-
mulus acceſſerit ad obſeruãtiam, erga te meã. Nihil ẽ pfecto quod magꝭ
cupiã q̃ꝫ id pſtare, vt q̃ꝫ dilucidiſſime pſpicias me vnũ eẽ, ſempqꝫ futurũ,
quo de vno ea tibi poſſis oĩa polliceri, q̃ de gratiſſimo et obſeruantiſſimo
homine expectari cõueniat. Aduẽtuz autẽ meuz ad Alfonſum regẽ ma-
turabo ſimul atqꝫ librarius ſatyraruz codicẽ, quẽ cepit, excripſerit. Tu me
interim et regi commenda, et tibi. Uale ex Medio. iij. kalen. Juni.

¶ Fran. Phi. Aenico dauało equiti aurato, S.

¶ Peſtilentiam ait incrudeſcere

C Epit Mediolani adeo peſtilẽtia incrudeſcere, vt nõ poſſuz mihi
nõ metuere. Itaqꝫ nihil ẽ, quod omittã ad parãduz iter ad te, mõ
librarius nõ me fallat, ad ſecundum vſqꝫ menſez, aut paulo ãpli-
us te videbo. Uale ex Mediolano iij. Idus Junias

¶ Fran. Phi. Mariano ſacerdoti: S.

¶ Certioꝛ fieri petit de commiſſis

q Uid in cã fuerit, vt poſteaq̃ꝫ hinc abijſti, nihil de his rñderis, q̃ tuę
fidei, ꝑ amicitia nr̃a mandarã, nõ ꝑus intelligã: q̃ꝫ ipẽ tu me feceris, tuis li-
teris certiorẽ. Quaẽ ſi me nunc q̃ꝫ diligis, vt antea cõſueuiſti, a te peto, ne
lõgius me teneas deſyderio tuaꝝ lr̃aꝝ. Uale ex Me. ꝑdie Idus Junias,

¶ Fran. Phi. Antonio panhormitę, S.

¶ Commendat amicum

S J qua in re Xenophõti filio fuerit op⁹ tua opa, ſcio te nihil eoꝛuz
ꝑtermiſſurũ oĩm, q̃ mea intereſſe cognoris. Quis cm̃ eſt cui q̃ꝫ tibi charioꝛ
eẽ debeã: Nã ego te nõ ſec⁹ diligo, amoqꝫ ex aio ac fratrẽ, id qđ tibi niſi ex
oĩ parte eſt cognitũ, q̇d eẽ cognitũ poſſit non intelligo Uale cũ pudiciſſi-
ma vxoꝛe tua, pulcherrimaqꝫ filiola, Ex Mediolano ꝑdie Idus Junias.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

¶ Fran. Phi. Alenico Daualo, equiti aurato, S.

¶ Loqui ſe ait, per eum, qui literas pertulit

XEnophō filius ad te veniet, ex quo mentem meaꝫ oēm inteliges. Quare q̇cquid tibi noīe meo expoſuerit, ita accipies, ac ſi me corā loquēteꝫ audires. Uerba em̄ filij patris ſunt oīa. Itaqꝫ me totum in Xenophonte apud te exiſtimato. Te autē rogo, vt idē in me ſis: qui fuiſti ſemꝑ, hoc eſt et facilis, ⁊ humanus, ⁊ quātum ad regem attinet perbenignus. Reliqua ex ipſo Xenophōte cognoſces. Uale ex Mediolano ꝓdie idus Juni.

¶ Fran. Phi. Franciſco Barbaro: S.

¶ Nihil quod ſcribat occurriſſe ait. Item de podagra

QUerenti mihi lr̄as ad te dare, quas lecturus libēter fores, nullū ſane cōſentaneū muſis occurrebat argumentuꝫ. Nā q̇d aliud Philelfus dign⁹ ſcribat ad Barbaꝝ, q̄ꝫ de hūanitatis ſtudijs. At hęc ſcꝫ apud nos ſordēt. De reb⁹ v̄o bellicis q̄s video q̄tidie impēdere ardētioris: nō eſt mei muneris q̇cq̄ꝫ obſtrepere. Qd̉ aūt acceperim te ex pedibus laborare, non poteſt mihi pro noſtra ſumma bn̄uolentia nō eſſe ꝑmoleſtū Es enim indignus, qui q̇cq̄ꝫ patiaris, qd̉ nolis, pręſertim cū ſis vita cōtinentiſſima, niſi fortaſſis iſte ſit morbus ab vſqꝫ maioribus tuis hereditarius. Nam podagra, vt Hippocratis ſententia ē, fit ex eo ſanguine, quē bilis ⁊ pituita corruperit, ⁊ id quidem in venis gracillimis, q̇bus corpus, vt perneccārijs, carere nullo pacto p̄t. At ip̄e tu nulli es bili obnoxius, q̇ vn⁹ oīm ſis moderatiſſimis morib⁹, ſed ne pituitę quidē, qui nulla ſis, nec ingenij, nec corporis craſſitudine. Quare cū iſtiuſmōi offenſio a parentib⁹ in te inſit: fer equo animo hereditatē. Uale ex Medi. ꝓdie Idus Junias

¶ Fran. Phi. Nicolao arcimboldo, ducali ſecretario, ac iureconſulto, Sa. P. D.

¶ Promittit ſe curaturꝫ omnia

SI tibi viro integerrimo, et eruditiſſimo hoī, ⁊ cū reꝝ meaꝝ oīꝫ tū meijpſius inp̄mis ſtudioſo gratificer oīa q̄ p̄ſtari a me q̄ant, ſiꝫ plane igratus. Faciā igit, qd̉ tātoꝑe efflagitas, ⁊ id quidē non libēter min⁹ q̄ꝫ diligēter. Cęteꝝ noſti occupatōes meas, q̇bus ſi voluntatē meā ꝯpaueris haud me cūctatōis accuſabis. Studebo tn̄ annitarqꝫ manib⁹ ac pedib⁹ vt aiūt vt diligentia oēm ſupet nccitateꝫ. Uale Me. ex ędib⁹ nr̄is Idibus Juni.

¶ Frā. Phi. Donato acciolo: S.

¶ Noīa libroꝝ venaliū deſyderat ſibi ſcribi

ACcepi eſſe apud vos quoſdā p̄ſcos, de arte grāmatica, libros, quorū veliꝫ noīa ad me ſcribas. Nā q̇bus hoc tp̄e in publicis ludis gręci vtunt libris, pleni ſt̄ ieptiaꝝ, ac plane tales, vt ad dediſcendū ſint, q̄ꝫ ad diſcēduꝫ lōge magis accōmodati. Tu fac, qd̉ peto, ac Uale ex Medio. Idib⁹ Ju.

¶ Frā. Phi. Catoni ſacco, eq̄ti aurato: ac iurecōſulto, S.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

¶ Arguit amicum auariuſculum,

AIunt te mi Cato factū auariuſculuꝫ, qd plurimū miror. Naꝫ cui ꝑcis pecunias tuas, q̇ liberos ne gigneres, vxorē Matuſalem tibi matrimonio iūxiſti: fratri ne? At ille eſt lōge te ſtultior, q̇ a tuo conſpectu non ſecus fugit, q̄ſi baſiliſcuꝫ intueret̄? Nū te podagra idcirco in auariciā agit, quod metuas fore, ne ſi leges docē et ius ciuile cogaris deſerē: ad pauperiem priſtinam redigare, quaſi tibi nō ꝓpterea iunxeris locupleteꝫ anuꝫ vxorē, qd nūmos liberis ꝓtuleris. Viue igit̄ vt cōſueſti, liberaliter, neqꝫ tibi pauperies metui ſit. Nullus em̄ vehemētior dolor vacat febre, q̄ vna te breui, niſi ſapias, oī exuet cura. Vale ex Me. Idibus Julijs

¶ Fran. Phi. Andreę alamanno, S..

¶ Commendatio yronica, ac ridicula

DEmetrius Scuropul⁹ iſtac iter facturus, in vrbē Romā, petijt a me, ſe tibi ꝑ lr̄as cōmendarē. Qd mihi tā facile eſt, q̄ꝫ facillimū. Nō intelligas eū eē Demetriū, q̇ cū ꝯuitate ac ſ̄ꝛo nihil habuerit cōe vnq̄ꝫ. Ex librario nō inepto, q̄ꝫtū ad formā lr̄aꝝ attinꝫ, vult videri ph̄us, id qd ex ornatu capitis: lōgioreqꝫ pallio, tibi facile fuerit iudicaē. Nā neqꝫ vitę inſtitutis, neqꝫ doctrina vlla ph̄i q̇cq̄ꝫ ſapit. Veꝝ lingua eſt, ⁊ celeri, ⁊ expedita, ⁊ ſuaui, vt gręcoꝝ nemī cedat. Voce q̄ꝫ, ⁊ clara, ⁊ ſonora. Rem oēm tenes. Ita tibi hoiem ꝯmēdo, vt illi adſis, ⁊ tecū habites. Va. ex Me. idib⁹ Ju.

¶ Frā. phi. Benedicto nurſino, ph̄o, ac medico ducali, S.

¶ Peſtilentiam ſe timere ait, et conſilium petit.

NOn eſſe poſſuꝫ ſine ꝑmḡna ſollicitudīe aī, ac moleſtia, ob hūc peſtilētię morbū, q̇ vniuerſa correpta ciuitas, in aſſiduis, innumerabilibuſq̄ꝫ funerib⁹, ⁊ dies ꝯſumit, ⁊ noctes. Neqꝫ ſatis ſcio, q̇d ꝯſilij capiā. Nā ſine liberꝭ vniuerſaqꝫ familia hic decedē, ⁊ inhūanum ſit ⁊ dedecoroſum oīno. Diuti⁹ ſ̄ꝛo verſari, īter tot, tātos, ieuitabiliū ſagittaꝝ iact⁹, eſt hois nō min⁹ diſſoluti, q̄ꝫ inſipiētis, planeqꝫ inſani. Pręterea, ⁊ quo ſim ꝓfectur⁹, ⁊ q̄ pacto: q̇ et pecunijs careā, ⁊ ab oī fortaſſis vrbe, metu contagiōis excludar Peto a te igit̄ mi Bn̄dicte: vt tuis me prudētiſſimis ꝯſilijs adiuues. Vale ex me. idi. Ju.

¶ Frā. Phi. Angelo reatio, iurecōſulto, S.

¶ Peſtilentiam incrudeſcere ait

ET ꝑnceps abeſt Mediolano, ⁊ peſtifer hic morb⁹ incrudeſcit indies, magꝭ atqꝫ magꝭ. Nec mihi integꝝ ē, maneā ne, an abeā. Ita ſuꝫ ⁊ aio ꝑturbato, ⁊ ꝯſilij egēs in tāta ꝑſertiꝫ reꝝ meaꝝ oīm difficultate: ⁊ inopia. Accedit itē ad malū, qd edicto ꝑncipis cautū audio, ne q̇s Mediolano decedens: in loca alia admittat̄, eius ditiōi ſubiecta. Rogo te maioreꝫ in modum, mihi faciunda, q̄ꝫ primum cōſulas. Vale ex Me. Idi. Juni.

¶ Fran. Phi. Ciccho Simonetę, S.

¶ Paupertatis incōmoda narrat et conſuli ſibi petit

DEus iĳs, vl' mortuis, ſit iratus: q̇ p̄mi auro ⁊ argēto p̄ciū ſtatuerūt Ut q̇ caret alterutro, inutilis, vt ita dixerī habeat. Qd' nūc mihi videor accidiſſe, q̄ꝫto v̄ſor in p̄iculo, atq; diſcrimie, īter hęc peſtilē-tię iacula, tute, vl' reticēte me: aīaduertis. Si mihi adeēnt pecunię, p̄mul tos haberē fautores, ⁊ ſalutis ⁊ dignitatis meę. Sꝫ q̄m ill' carco, p̄ter te v-nū: virꝝ optimū, ⁊ hoīem mihi amiciſſimū, cęteri oēs, aliĳ negligūt, aliĳ ꝯtē nunt. Nec tñ tibi p̄ſuadeas volo, me frāgi aio, aut aliud q̇cq; humili⁹, de me, ſapere. Quin eoꝝ poti⁹ miſereor, q̇ in hoīs figura vitaꝫ pecudis rep̄ñ-tāt. Veliꝫ tñ, p̄ nr̄a amicitia, mihi cōſules, q̄ ſit tua: de reb⁹ meis, ſnīa, Nā nec diuti⁹ mihi agē licꝫ Mediolani: p̄pter iualeſcentē, indies magis atq; magis incrudeſcentē peſtilētię vim, ⁊ efferatā rabiē, nec alio ſecedē indigē ti pecuniaꝝ. Lr̄ę eñ ducales nihil ōnino mihi p̄fuerūt: apud hos ediles, hoc ē p̄uentuū ducaliū mḡros, quos vocāt. Ni metuerem fore, vt offen-dā principis voluntatē, abirē extra hāc Galliā ciſalpinā, tutiores in locos Vale et principē hortare, vt meminerit mei. ex Medio. Idibus Juniĳs.

¶ Fran. Phi. Nicolao Cebę: S.

Cur breuis ſit, indicat.

REſpondi nudiuſterci⁹ tuis lr̄is. Itaq; in p̄ñtia breuitate ſuꝫ vſus p̄ſertim qd' Xenophō filius iſtuc iret, q̇ tecū, meo noīe, v̄ba factu-rus eēt. Venit eñ, vt Joānem Marium fratrem comitē Mediolanū, huic velim, mea illa cōuiuia ad me des. Va. ex Me. Idibus Juniĳs

¶ Fran. Phi. Petro Perleoni: S.

¶ Filium ad ſe redituꝝ ait

NUto audiuiſſe te: inſtituiſſe Joānēꝫ Mariū, filiū, ad vos redituꝫ facē. Quaē petĳ p̄ lr̄as, vt Xenophōta Genuā, q̄ iter factur⁹ ē, q̄ꝫ primuꝫ mitterē, q̄ ſe comitē Mediolanū, reliq̄ Xenophō ipē fili⁹: meis v̄bis, tibi coꝛā narrabit. Ego Arrhianū vehemēter cupio Va. ex Me. Idi. Juni.

¶ Frā. Phi. Petro thomaſio, pho, ac medico, S.

¶ Stomochatur ſe literas, ad ſe datas, nō accepiſſe

CUm cęteris in rebus me tuę p̄imę lr̄ę plurimū delectarūt, tū eo me nō mediocriter p̄turbarūt, qd' publicę fidei lr̄as ꝑcabas, iā ſupra ſecū-duin mēſeꝫ, miſſas ad me a Bernardo Juſtiniano, viro patricio, ⁊ mihi a-miciſſimo: Fatebor tibi ingenue, quę ante fuit opinio mea. Inſtituerā, vt ſcis, ad reſurrectionē chriſtianā ire ad vos. Itaq; me parauerain, quotidie lr̄as v̄ras auidiſſime expectans. Sed vbi aduenit cōſtituta dies, nec ego ex te, nec ex alio q̄ꝫ amicoruꝫ video q̇cq; ep̄laꝝ, cepi mecum vehemēter ſto-mochari, atq; iraſci mihimet, q̇ omnino fruſtra amarē. Itaq; decreueram nihil poſthac amplius ad vos ſcribere. Sicq; diſtuli cōpluſculum tp̄is: vt noſti, deinde cum refrixiſſet excandeſcentia, et amicitię vis rurſus conca-luiſſet, non potui me continere, quin aliquid tecuꝫ obſtreperēꝫ, Nunc re.

quã ſcribis, diligẽter cõſiderata: q̃d iudicatur⁹ ſim neſcio. Unũ ãt cupio, vt me facias q̃zprimũ certiorẽ, q̃ nã ille fuerit, cui Bernardus lr̃as, ad me, dedit. Reliquũz ẽ, vt alię parent publicę fidei literę, quibus tempus duorũ mẽſiũz ſit p̃fixum, atq̃z incipiat ad xvij. kalen. Sept. Ad id em̃ tẽporis inſtitui ꝓcul dubio vos viſere, id q̃d me tuto factuꝝ volo. At nolim, mihi obeſſe poſſit: quod tamdiu in his ſuz, quibus cuz tã dura bella geſſiſtis. Sum autem iturus ad Alfonſum regem. Quare diuerteram ex eo ad vos itinere. Uale ex Mediolano x. kalendas Junias

¶ Fran. Phi. Aenico daualo, S.

¶ Cõquerit ſe lr̃as nõ accepiſſe, et venturꝫ ſe ſpondet.

SUm certior fact⁹ a Gabriele mirabili, q̃ mõ iſtic Mediolanũ orator rediit: dediſſe te ſibi alias ad me lr̃as circiter kal'. Februarias, q̃s ego vidi nuſquã. Nec alię oĩno vllę: ex te, mihi redditę ſunt lr̃ę, p̃ter eas, quas ex puteolis ad xvij. ka. Maias ad me dediſti. Itaq̃z nihil tibi mirã duz ẽ, ſi nullum a me r̃nſum accepiſti. Nã q̃d ſcripſeris, ſcire nõ potui. Ad ꝓrias autẽ r̃ndi. Nunc autẽ habeo noui nihil. Satyraꝝ codex aſſidue excribit. Si prius nequiuero, ad Auguſtũ ſaltem iter omnino ad vos capiã. Añ id temporis nullo pacto licet. Uale ex Mediolano x. kalen. Junias

¶ Fran. Phi. Catoni ſacco iurecõſulto, ⁊ eq̃ti aurato, S.

¶ Laudat amicum

XEnophõ filius corã tibi exponet, q̃d fieri abs te velim. Tu autem facies, ſcio, q̃d ſp̃ cõſueuiſti, ⁊ amice, ⁊ recte. Ego ad Auguſtũ ſum ad Alfonſum regem iter facturus, ab eodẽ ſcz inuitatus. Reliqua ex ipſo Xenophonte cognoſces. Uale ex Me. iiij. kal'. Julias

¶ Fran. Phi. Aenico daualo: eq̃ti aurato, S.

¶ Literas petit.

QUod mõ x. ka. Julias ad te ſcripſi: hinc ad vos iter capiã: ad ꝓximũ ſextilem. Interea ĩ̃o tp̃is, Satyraꝝ codex, quez regi dono datur⁹ ſuz, luculentiſſime exaratur. Tu velim operam des, vt regię familiaritatis lr̃ę, quaꝝ comitati inter ꝓficiſcẽdum vtar, q̃zprimum eãt ad me. Audio iſtic eſſe Uenetoꝝ oratorẽ, cuius tu, hac in re, opera vti poteras, ea ſcz, vt iſtiuſmodi lr̃as ad egregiũ medicum, Petꝝ thomaſiũ, q̃ Uenetijs agit, ⁊ mihi eſt familiariſſimus, q̃z diligẽtiſſime ꝑferendas curet. Is em̃ ẽ a me iã commonefact⁹, vt eas lr̃as, cum p̃mum acceperit, mittat ad me. Tu me interea diuo Alphõſo, tibiq̃z cõmenda. Uale ex Mediolano p̃die kal'. Juli.

¶ Fran. Phi. Ciccho Simonetę, S.

¶ Conqueritur ſe pecunias non recepiſſe

TErnis literis meis eſſe debes certior factus, me neq̃z Papię, neq̃z Mediolani rem pecuniariã, quã decreuit p̃nceps cõſequi potuiſſe. Naz et Papienſes et Mediolanẽſes, ingr̃atus, nullas ſibi pecunias eſſe reſpõ=

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

derũt. Id aũt quãto mihi incõmodo ſit, vl' me ꝑticẽte ɔgnoſcis. Itaqꝫ tuę
erit hũanitatis, ita ad hos Mediolaneſes ſcribẽ, vt ĩtelligãt ſe ſua falli o-
piniõe ꝙ voluñt ſe plꝰ poſſe qꝫ ꝑncipẽ. Va. ex Me. ꝑdie kal'. Juli.

¶ Frã. Phi. Petro thomaſio, medico: S.

¶ Deſyderium videndi amicum inſinuat.

IAm quarto ad te ſcripſeram, poſteaqꝫ nullę mihi reddite ſunt lr̃ę
tuę. Postea ṽo nihil accidit, qđ tua intereſſe arbitrarer, ꝑter ĩcredibile de-
ſyderium meũ viſendi tui, quod indies magis: magiſqꝫ augeſcit. Hoc ãt
me leuare tui eſt officij. Vale ex Mediolano xv. kalendas Auguſtas

¶ Fran. Phi. Alenico daualo equiti aurato, S.

¶ Venturꝫ ſe dicit et literas regis expectat,

APpropinquat iã Auguſtus, qđ ad tp̃s me ad vos venturꝫ antea
ſcripſerã. Satyrarꝫ codex feſtinat ad calcem. Ego literas regias de quibꝰ
antea ad te ſcripſi, vehementer expecto. Vale ex Me. xv. kal'. Auguſtas.

¶ Fran. Phi. Petro perleoni, S.

¶ Excuſat ſe amicum, et ei negocium dat.

QVeſiui diligẽter: vt tibi, quẽ cupis, laboris ſociũ aliqua inuenirez,
Nemo hic ẽ in pñtia, ꝙ iſtiuſmõi ꝓuinciã velit. Nec tñ dubito fo-
re, vt cũ melius res hic habuerit nõ ſe aliq̃s offerat quẽ ad te mittã. Interĩ
cura, vt valeas cum ſpõſa, ⁊ ad me Arrhianũ hiſtoricũ q̃ꝫ primuꝫ des. Ad
hęc velĩ dicas Nicolao Cebę: hoĩ amiciſſimo, ṽbis meis, vt curet: ſi me a-
met, mea ad me cõuiuia propediẽ dare. Cupio eñ illa mecum ferre, in hoc
meo, ad Alfonſuꝫ regẽ, itinere. Si aliꝰ fidus nuncius nõ occurrerit ſaltẽ
tabellarius mercatorꝫ deeſſe non poſſit, cui quicq̃d nummorũ promiſerit,
ipſe libenter diſſoluã. Vale ex Mediolano v. kalendas Auguſtas

¶ Fran. Phi. Petro thomaſio, medico, S.

¶ Silentium latenter accuſat.

NOn poſſum nõ ſubdubitare factũ eſſe, vt tot quas ad te dedi lr̃as,
interceptę ſint, q̃ñquidez iã ſexto ſcp̄ſerim, poſteaqꝫ nulla mihi õ-
nino, vl' ꝑbreuis ep̃l'a tua tradita eſt. Deus interceptoribus malefaciat, ꝙ
me ꝑuant iucũdiſſimo fructu ſermonis tui, ꝙ mihi omni melle ẽ ſuauior.
Itaqꝫ veliꝫ cures: vt omni ratione atqꝫ arte fallentis fallas, ac me expleas
deſyderio literarꝫ tuarꝫ. Vale ex Mediolano vij. Idus Auguſtas.

¶ Fran. Phi. Petro thomaſio, medico, S.

¶ Officium petit amici.

AD vij. idus Auguſtas, cũ iã meas literas obſignaſſem, binę mihi
tuę reddite ſunt, q̃bꝰ diligẽtiſſime ꝑlectis, rñdi etiã tũc ibi, q̃ꝫtuꝫ opus fu-
it. Nũc aũt abs te peto, atqꝫ cõtendo, ac ſi pateris: etiã atqꝫ etiã te rogo, vt
oĩ cura et diligẽtia opam des, vt q̃ mea ſcis int'eſſe, q̃ꝫp̄mũ ɔficias: h̓ mihi
nec g̃tiꝰ facere potes nec neccãriuꝫ magis, Vale ex Med. xiij. kalẽ. Sep.

¶ Franciſcus Phi. Joanni Mario filio, S.
¶ Profecturum ſe dicit.

NE fruſtra ad nos eas, hoc die Mediolanum egredimur petituri
Cremonã, vbi tãdiu futuri ſumus, quoad hęc peſtilẽtialis morbi
ꝓcella conquieuerit. Uale ex Mediolano v. Idus Septembres.

¶ Fran. Phi. Joanni Mario, filio, S.
¶ Eiectum ſe ex vrbe dicit, ob peſtem

CUm heſterno veſpi Cremonaꝫ veniſſemꝰ, cẽmuſqꝫ excepti mini-
me inhumaniter hodie ex vrbe eiecti ſumus. In cauſa hoc fuit. Erat mihi
ſerua mercenaria ex familia nõ ignobili Aliprãda, noĩe Antonia, ⁊ ea q̇-
dem puella nõ inuerecunda. Hãc reliqueramꝰ in cymba vna, cum Ma-
ria nutrice tua, vt tãtiſper res nr̃as aſſeruarẽt, dum ędes cõducerẽmꝰ Nã
cum Xenophõte, ſororibuſqꝫ tuis: ac genero, apud honeſtũ cauponẽ inte-
rim diuerteramꝰ. Dũ poſt paratas ędes hodie cymbã repeto, quo ⁊ res, et
mulierculas agerẽ ad ędes, offendo Antoniã, ſubita peſtilentię vi correp-
tã, animã efflaſſe, poſitãqꝫ in ripa: ibidemqꝫ maximum hoĩm concurſum
ac tumultum. Non potui mihi nõ metuere, in tanta hominuꝫ barbaria,
ſed multo magis filiabus: quas vna cum genero in vrbe dimiſeraꝫ. Quid
multis? mihi in vrbẽ regrediẽdi poteſtas adempta eſt, reliquis itẽ noſtris
ex vrbe cõtinuo eiectis. Ruri nũc ſumus, quod in ſuburbio iacet, qua itur
in Mantuã. Uale ex Cremona pridie idus Septembres

¶ Fran. Phi. Leodryſio Cribello, S.
¶ Hortatur amicũ, vt res aſſeruet, ne furto ſurripiãtur

SI grato in me aĩo eẽ volueris, vt ⁊ eẽ debeas: ⁊ ipẽ te futurũ puto,
curabis oĩa q̄ iſtic decedẽs tuę fidei mãdaui, ⁊ amice, ⁊ diligẽter, inpmiſqꝫ,
ne q̇d mihi detrimẽti domi fiat. Nã te haud latet, quãtꝰ nũc furũ nũerus,
ppt abſentiã ciuiũ, Mediolani vbiqꝫ noctu, atqꝫ die iſidiet, vt nullę ędes
ſatꝫ, aut clauſę iſtis, aut munitę ſint, q̄re tuę fuerit curę, ac bñuolẽtię ḡ me
opam daẽ, ne q̇d nob ſurripiat abſentibꝰ. Ua. ex ſuburbano rure Cremo-

¶ Frã. phi. Mattheo piſaurẽſi ędili, S. (nẽſi Idi. ſept.
¶ Eiectionem ſuam narrat.

QUod ſcire cupis, q̄ me hũane, ⁊ liberaliter Cremonẽſes exceperit,
accipies paucis. Me aduenientẽ vniuerſa ciuitas, ⁊ vidit, ⁊ hono
rauit egregie. Sꝫ vbi accidit, vt mercenaria q̄dam mea ſerua, peſtilentiali
morbo correpta, vitã ſubito deſeruerit: tumultus ingens, in vrbe aduerſus
me exortꝰ eſt, quem plebeia inſania cõcitauerat. Nã qui viri nobiles, atqꝫ
boni, eã vrbẽ inhabitant, nihil hmõi nõ modo nõ fecerunt, ſed ne tentaue-
runt quidẽ. Sum cõtinuo cuꝫ vniuerſa familia vrbe excluſus, ⁊ nõ ſine
magno quidem vitę periculo. Uagabar in campo auxilij oĩs, atqꝫ opis ex-
pers. Nec q̇d conſilij caperẽ, ſatis mihi erat in promptu vſqꝫ adeo etiam

tā aīo ꝑturbato, in tā repētino inſanientiū hoīm motu. Tādem vbi pau-
lulū plebei⁹ ille furor ſedat⁹ eſt, ꝓſtantes q̄dam pauci, atq; boni ciues ꝓmo-
leſte me adierunt, meq; hortati ſūt, vt modice ferrē atq; eq̄ aīo: plebeiā illā
ſtulticiā, q̄ lōge magis ſibi quā mihi, bonis oībus ciuibus ꝓmoleſta extitiſſet,
breui aūt fore vt illud oīe erratū, haud ignobili diligentia, ſarciret: Me-
q; duxerūt in proximū quoddā ſuburbiū, vbi rus ē ac villa cuiuſdam ciuis
ꝑſechetę. Unde eiecto villico, mihi villa vna, cū rure, tradita ē, tātiſper i-
colēda, donec publica diligētia aliter meę ꝛ rei ꝛ dignitati ꝓuiſum fuerit.
Cęterꝝ in p̄ria incōmodius agē nihil poſſem. Nā oīa mihi deſunt, p̄ter cu-
lices, puliceſq;: ꝛ muſcas. Ua. ex Cremonēſi rure ſuburbano xvij. ka. oct.

Fran. Phi. Criſtoforo Marliano, S.

Amici pręſentiam petit.

HOdie cū tibi ꝑmū facultas oblata fuerit, fac ſi me amas, vt te vide-
am. Sūt ei q̄dam mihi tecū ꝯmentāda. Pręterea vacu⁹ ne oīno venias, atra-
mēti aliquātulū tecū affer. Nā atramētariū meū, eq̄ ſitit, atq; nos oīes.
Xenophō fili⁹ petit abs te, aliquātulum xenicis. Ua. ex ſuburbano rure x.
Kal'. Oct.

Fran. Phi. Jacobo camerinati, S.

Amicum vt ſe conueniat, orat.

CUpio quedā ꝯmētari tecū. Jtaq; rē mihi ꝑgratā factur⁹ es, ſi q̄d
ocij hodie nact⁹ fueris, huc te cōferes: q̄nquidem nos ad te ire barbaria iſta
nō ſinit. Arca illa nr̄a cū libris, ē etiā nūc ſub Joue. Ua. ex rure ſuburba-
no x. ka. Oc.

Frā. phi. Joāni iordani iurecōſulto, S.

Longum ſilentium accuſat et ſtatū ſuum indicat

PReterierunt āni iam triginta ꝛ amplius: poſteaq̄ nec verbo ꝝ a me,
nec literaꝝ aliq̄d accepiſti, nec ego itē abs te. Jdq; nō alterutrius volūtas
aut negligētia vlla fecit, ſꝫ lōgiſſima locoꝝ interualla. Nā cum tu adhuc
Patauij operam dares iuri ciuili, ego a Uenetis ſoluens in Thraciam na-
uigaui, q̄ gręca ſapiētia fact⁹ doctior, maiori, vl' vſui, vl' ornamento, latinę
linguę futur⁹ eēm. Qua vna re factū eſt, vt mutua ſcribendi viciſſitudine
priuati iam diu fuerimus. Nā poſt annum ſeptimum vbi in Jtaliā ꝛuer-
tiſſem, etſi eramus propinquiores: dū cū tpm quoq; difficultas nobis fu-
iſſet impedimēto vterq; ſiluim⁹. Nunc vero cum ꝓpiores facti eēm⁹, tē-
puſq; ipſum nos mutuo ad ſcribendum hortaret, anteuertere q̄ anteuerti
malim, q̄ intelligeres, nullo amoris officio, me poſſis abs te ſuperari. Sci-
re aūt cupio, q̄ belle valeas, et quāta me beneuolentia ꝓſequeris. Nā ego
te nō diligo ſolum, ſed ita amo, vt nihil ad cumulū addi queat. Ualeo āt
pulchre apud Cremonenſes vero ideo me recepi, quoniā Mediolani qua
ipſa in vrbe domicilium mihi ꝑpetuum cōſtitui, peſtilētia indies magis,
atq; magis inualeſcit, incrudeſcitq;. Reliquum eſt, vt quādiu in propin-
quo futuri ſum⁹, q̄ creberrimis inter nos lr̄is, quotidie aliquid commen

remur. Uale ex rure Cremonenſi ſuburbano x. kalen. Octobres

¶ Fran. Phi. Jacobo camerinati, S.
¶ Incommoda ſua narrat amico.

EXiſtimo tibi ab ingenuo adoleſcente Criſtoforo marliano, ea oīa,
v̄bis meis, renūciata, q̄ a me mane corā accepit. Nihil autē: aut temē, aut
min⁹ conſulto, locut⁹ ſum Ruſticor em̄, vt noſti, iā diē ſextūdecimum nō
ſolū incōmode, ſʒ in maxia rer oīm penuria. Quid mihi poſtridie ſit agē-
duʒ, aut vn̄ neccārijs reb⁹ ſubſeruiendū nō intelligo. Quare nō amicis ſo-
lū, ſed mihi etiā ipi iā moleſtiſſimus fieri incipio. Itaqʒ ſummope te rogo
vt q̄ tibi Chriſtofor⁹, noīe meo expoſuit, hoc ipo die ſino cōficias, quo q̄d
factur⁹ ſim intelligā. Hodie mihi philoſophica coena futura ē eaqʒ dioge-
nica· Poſtridie vero ne cum arida quidem Cerere mēſam mihi futuram
video. Uale ex rure ſuburbano Cremonę v. kal': Octobres

¶ Fran. phi. Manſueto attendulo abbati, S.
¶ Gratias agit de tritico promiſſo,

REnunciauit mihi heſterno veſperi: vir optim⁹ amātiſſimuſqʒ tui,
Jacob⁹ camerinas, inſtituiſſe te mihi dono datū iri tritici ſextarios deceʒ,
Quę quidē res vix dici q̄at, quantā mihi voluptatē attulerit, ⁊ id quideʒ
nō tam ipſo dono, q̄d ſane pulcherrimuʒ ē, q̄ʒ bonitate, ac liberalitate inge-
nij tui, q̇ nullo vnq̄ʒ ab me ꝓuocat⁹ officio, volueris me tibi, tā oportuno,
taʒ benigno, munere deuincire. Itaqʒ tibi habeo immortales gratias. Tu
autem tibi velim perſuadeas, cū me eſſe futurū q̄ʒ indies, q̇ in te amādo ceſ-
ſurus ſum nemini. Triticū aūt ipm, tum mihi p̄bendum curabis, cum in
vrbē venero. Nā ruri quo pacto ſum vict⁹, nō ſatis intelligo quanq̄ʒ ne ī
vrbe quidem fortaſſis eo mihi opus erit. Uerʒ hac de re breui faciā te certi-
orem. Uale ex Cremonenſi ſuburbano rure iiij. kalen. Octobres

¶ Fran. Phi. Nicodemo tranchedino
¶ Officij neglecti ſubaccuſat amicum

OUe tibi in Ethruriā abeūti: ꝓ bn̄uolētia nr̄a mandarā, nequaq̄ʒ
debes eē oblit⁹. Mirat⁹ āt ſuʒ, q̄ nihil poſtea rn̄deris, niſi tua fortaſſis ī vr-
bē Romā feſtinatior ꝓfectio fuerit impedimento, quo id Florētię cā mea
gerere cōmode nō potueris, q̄d tuis in cōmentarijs ānotaſti. Hoc ſi ita eſt
factum, veliʒ in reditu ne p̄termittas. Erit id mihi vehemētiſſime gratuʒ
Et ne tuas lr̄as fruſtra ad me des, ego hoc tp̄e ago Cremonę, actur⁹qʒ ſuʒ
fortaſſe, dū pſtilentia Mediolani deſierit deſeuire. Jacobum triulcum, di-
ſertiſſimuʒ iuriſconſultū, valere plīmū opto, in p̄miſqʒ Auriſpā meū virʒ
optimū et hoīem doctiſſimū Ua. ex rure Cremonēſi ſuburbano p̄die kal.
(Oct.

¶ Fran. Phi. Bartholomeo melo, S.
¶ Domum ſibi conduci petit q̄ʒ ocyſſime

OUoniā certę ſcio te, vl' rōne, vl' tp̄e, ea animi magnitudine, quā nō

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

mediocrem, ex obitu dilectiſſime ſororis tue, et nobiliſſimi viri cōceperas, magna ex pte liberatū, nō ſuz veritus vti officio tuo. Decreuerunt tui iſti publici ingratus nudiuſterti⁹ mihi iā licere vrbez ingredi, atqȝ p arbitrio meo incolē. Itaqȝ mihi ędes parādę ſunt. Hac in re tua mihi opa opus ē Cupio mihi domū cōduci in tps ſemeſtre, ⁊ āplaz ⁊ cōmodaz. Peto igit abs te, vt hāc pvinciā tuoꝝ alicui deferas, idqȝ q̄ꝫ primū. Non em̄ te latet quāto cū incōmodo ruri ſuz. Nunq̄ꝫ eq̄dez didici ruſticari, q̄ vel philoſophari, vl' aliq̄d liberali⁹ agere, ſp cōſueueri. Hoc erit mihi tā gratum q̄ꝫ qd̄ gratiſſimum. Uale ex Cremonenſi rure ſuburbano kalen. Octobribus

¶ Frā: Phi. Michaeli Rochę, grāmatico, S.

¶ Domum qualem cōduci velit Item nę quid ſit

Diligentiā tuā nō ſolū pbo: ſed etiā laudo. Facis em̄ ⁊ amice: et liberaliter. Domū mihi cōduci cupio, tuz āplam, tū etiā pulchrā. Quo i loco ſita ſit nō multifacio, mō, loc⁹ ſit honeſt⁹, ac muſis, vt ita dicā, accōmodatus. Qđ ſcire cupis Nai gręca dcō eſt, ⁊ diphthongō recipit ę, q̄ apud gręcos p ai ſcribit, ⁊ niſi diuidat eodem ſono, enunciat, quo apud latinos ae diphthongus, quā dicim⁹. Nā ſi diphthongus apud gręcos eſſe deſierit, eodē mō pfert, q̄ apud nos. ai. diuiſa, vn̄ Uergilius gręcos imitatus ait. Aulai in medio libabāt pocula Bacchi pro aulę. Nae igit per ę diphthōgon ſcpta fcat certe, ita ⁊ vehemēter, vl' etiā nimis, ſm quoſdaz. Hac aūt dcōne ita vtunt latini poetę pſerti comici, vt dicā, ſymbolū, ſtrageti, ⁊ alijs atqȝ alijs v̄bis plurib⁹. Et vt veniā ad rem tuā, mihi cōuenientiſſime dici videt, apud Terentium. Nę p vehemēter, aut nimis, quanq̄ꝫ nimietas a vehementia non admodum differt. Cuz em̄ inq̄t. Faciunt ne intelligendo, vt nihil intelligāt, q̄ſi qđ qui magis q̄ꝫ opus ſit, aliquid vel inquirunt: vl ſpeculātur, eoꝝ numero ſunt habendi, q̄ nihil intelligūt. Tu ſi ſecus putas, vtere iudicio tuo. Ego em̄ neminem mihi deum facere cōſtitui. Ita etiā tibi ſi ſapias faciundum exiſtimo. Uale ex rure ſuburbano Cremonę kalendis Octobribus

¶ Fran. Phi. Auguſtino Narinenſi, S.

¶ Reuerſuꝝ ſe dicit Papiam,

INſtitui cōſilium tuū ſeq̄. Naz qđ in me cōmonueris fore nr̄o p̄ncipi nō ingratū, ſi relictis Cremonēſibus Papiā q̄ꝫ primum, cuz vniuerſa familia: cōceſſero, puto nil temere te locutū Itaqȝ in craſtinum diem hinc ſoluā, quod eo facio libētius, ne qua per me accedat: vl' vtilitas, vl' voluptas ad tuos iſtos barbaros, quos deus optimus maximus radicitus perdat: idqȝ ppediē. Domū autē quā pararunt ſibi habeāt, vna cū peſtilētia atqȝ ignorātia. Uale ex rure ſuburbano Cremonę iiij. nonas Octobres

¶ Fran. Phi. Leodryſio Cribello, S.

¶ Certioꝝ fieri cupit de rebus ſuis domeſticis

AD vi. Idꝰ octobres veni Ticinū, vbi cōtinuus ſum futurꝰ, donec Mediolani clemētius coelū ſpirauerit. Audio q̄s domi, ad cuſtodiā, reliq̄ram mulierculas, ⁊ mr̄em, ⁊ filiam, e viuis exceſſiſſe. Nec de rebꝰ meis domeſticis poſteaq̄ꝫ deceſſi ex Mediolano, in hāc diem audiui quicq̄ꝫ. Nec poſſuꝫ nō dubitare, nec q̇d litigiȷ̄ ꝑ affines meos, aduerſus me ſit tentatuꝫ. Itaqꝫ te rogo, vt oīa, q̄ mea īntereſſe iudicaueris, q̄ꝫ diligentiſſime odoreris, et ad me cōfeſtiꝫ ſcribas. Uale ex Ticino, ꝓdie idꝰ Oct.

¶ Fran. Phi. Scene corti iureconſulto, S.

¶ Moneri quendam petit ne ſibi moleſtus ſit.

AMbroſius gentilis derthonēſis nccārius tuus, vt ip̄e ait: multis mihi in rebꝰ moleſtus ē. Nūc igit̄ veli moneas, ne ſit aduerſus me importunior. Nā mihi iā bilem mouet Uale ex Ticino v. idus Nouē.

¶ Fran. phi. Scenecorti, iurecōſulto, et eq̇ti aurato, S.

¶ Silentiū ſuū excuſat ⁊ ſtatū ſuum narrat atqꝫ ꝓpoſitum

NOlim mireris q̇d nullas ad te lr̄as dederiꝫ poſteaq̄ꝫ veni Papiā. Fui eī in hāc diem q̄ꝫ par eēt occupatior: ⁊ priuatiꝫ, ⁊ publice. Et quanq̄ꝫ nihil etiā nūc ſuꝫ nactꝰ ociȷ̄, volui tn̄ vt intelligeres, q̄ in ſtatu ſint res meę. Ego vt ſcis, iccirco Mediolanū liqui, q̄ me peſtilētiali ſtragi illi ſurriperē incolumitatiqꝫ ſeruarem. Itaqꝫ apud Cremonēſes me recepi, ſꝫ cuꝫ apud illos nullū neqꝫ muſis, neqꝫ ꝓbitati, locum re ip̄a cognoſſem, vidiſſemqꝫ nobilitati nihil oīno, ſed abiectę ſortis hoībus, oīa ꝑ libidine, licere intra q̄rtū et vigeſimū dieꝫ, ex q̄ eo loci cōceſſerā, inde ſolui ad Ticinēſes. Cunqꝫ Ticinū petiturꝰ, inter r̄migādūꝫ, remulco diuertiſſeꝫ in portū iſtū placentinū: ſum abs te hūaniſſime ſimul, honorificentiſſimeqꝫ ⁊ exceptus, ⁊ muneratus. Que res eo mihi iucūdior fuit, quo mora illa Cremonēſis moleſtior fuerat. Ticinum aūt vbi adueni, oī ſolicitudine ſum reliq̄ liberatꝰ, p̄ter eā: cuiꝰ cā me a Mediolanēſibꝰ auocarā. Nā: cū cętera hic mea ꝯmoda plīmuꝫ delectāt. Urbis amenitas, cōſuetudo ciuiū, ⁊ q̄ ad vrbanā vitā attinēt oīa, tuꝫ ip̄a diſciplinaꝝ et bonaꝝ artiū ſtudia, q̇bus omnibꝰ Cremona ē plane vacua. Sꝫ vnū ē, q̇d me aīo trāquillo eē nō ſinit. Peſtilētia eīm Ticinēſes laborāt hi etiā nō mediocriter. Quaē q̄ M. diolani diutiꝰ agere nō audebā. Ticini idē metuā neceſſe ē. Neqꝫ q̇d conſiliȷ̄ capiā neſcio. Nā quotidie nauigare ac mutare ſoluꝫ cōſtantis hois nequaq̄ꝫ ducit̄. Pręterea hm̄ōi hoies, non equo aīo ab ȷ̄s excipiunt̄, q̄ benignīꝰ celū incolētes bonę valetudinis rōem hn̄t. Itaqꝫ hic agē inſtitui, donec ſolo Mediolanēſi ſeſe numē clemētius pręſtiterit. Tenes rem meam omnem Tu fac vt valeas, et me ama. Ex Papia v. idus Octobres

¶ Fran. Phi. Petro thomaſio ph̄o ac medico, S.

¶ Reſponſum petit

QUod nudiuſquartus aliȷ̄s lr̄is tibi ſcripſi, Ticinuꝫ cōceſſi. Nul-

lus em̄ oportunioꝛ locus potuit offerri Mediolanēſis peſtilentię ſtragē effugere cupiēti. Nam nec licebat abire lōgius. Te igitur vehemēter rogo: vt ad ea mihi rn̄deas, q̄ ſepius in vniuerſum ſextilem, ex meis lr̄is accipere debuiſti. Id erit mihi gratiſſimū. Uale ex Papia xiiij. kal. Decemb.

¶ Fran. Phi. Ciccho calabro ducali ſecretario S.

¶ Cōqueritur ſibi promiſſa non ſeruari.

GRaue mihi et ꝑmoleſtū eſt ea p̄mi necitate, vt p̄ncipē nr̄m linq̄re omnino cogar. Quid ei fruſtra tā inutiliter diuti⁹ tp̄s teram: Uideo me nr̄o p̄ncipi eſſe chariſſimū, non tā meis meritis, q̄ȝ benignitate ſua. Quid em̄ mereri aliud ſtudeā, q̄ȝ ꝑ dilectiōe fidē, pietatēq̄ȝ referre. Ad apollinis cytharā muſę canūt. Qualis ſon⁹ talis etiaȝ cātus. Nihil mihi eoꝝ oīm obſeruabaṫ, q̄ vel gratiſſimus, vel munificētiſſimus princeps iuſſit. Itaq̄ȝ iam hinc incipio rebus meis cōſulere. Niſi breui cōſtituta pecunia reſponderit, me alioꝝ principum eri obſtringā apud quos poſt anni curriculum, cum primum ver aduenerit, me recipiā. Sic em̄ veluti ſpe promiſſioneq̄ȝ deluſus, neq̄ȝ p̄ncipis glię ſtudeo neq̄ȝ meę. Nā ęger anim⁹ ſtudioſis in rebus immortalitatēq̄ȝ molientibus, rcē agere nihil q̄at. Trāquillū eē ingenium letumq̄ȝ oportet, ſi q̇d aut egregiū, aut magni, ex ſeſe velit educē. Breui q̇d facto eſt opus, potes intelligere. Uale ex Papia v. ka. Decem.

¶ Frā. Phi. Nicolao varroni S. ¶ Excribi libꝝ petit

ETſi ad quartū decimū kalē. Decēb. ſcpſi ad te, quātuȝ ꝑ tp̄e opus fuerat, tn̄ q2 ſum neſcius, accepis ne, an min⁹ accepis lr̄as meas, volui rurſus eadē tecū agere. Pliniū de naturali hiſtoria vehementer cupio. Audio hūc eſſe apud vos diligēter emendatum. Si iſtiuſmodi exempli facultas mihi futura ſit, idq̄ȝ Ferrarię curabo q̄ȝ primum excribi. Nec em̄ dubito ſtudioſuȝ iſtic librariū inueniri, qui huiuſmōi ſit munere functur⁹ Itaq̄ȝ tui vel officij vel humanitatis fuerit, vt me facias propediem certiorem, q̇d hac de re poſſim ſperare. Uale ex Papia idibus Decembribus.

¶ Frā. Phi. Scenecorti iurecōſulto et equiti aurato, S.

¶ Accuſat quendam perfidię

PRocuratoꝛ tu⁹ eoꝝ, q̄ abiēs iuſſeras, egit oīno nihil. Quotidie nouā ſpem affert, q̄tidie ꝟba dat. Qui qm̄ quā de re fidē mihi corā ſcēq̄ȝ recepit, fallē ſepius nō dubitat, te amice moneo, vt vl'a gerēdis negocijs eum auoces, vt vl' grauitate tua nō īdignū p̄ſtet, q̄ȝ primū cures. Ua. ex Ticio (xiiij. ka. Ja.

¶ Fran. Phi. Nicolao varoni, S.

¶ Rn̄det lr̄is amici eumq̄ȝ laudat bn̄uolentię

QUas ad q̄ntū id⁹ octobres ſuauiſſimas, ad me lr̄as dederas, q̄rtodecimo kalen. Januarias mihi reddite ſunt Papię. Nō em̄ me Cremōę offendere potuerūt. Nā id loci multo an̄ iccirco reliq̄raȝ, qm̄ nullū eēt, apd̄ Cremonēſes muſis hoſpitiū, ꝛ ſum p̄terea cōmonefact⁹ me rē factuꝝ meo

ꝑncipi gratā,ſi Papię tātiſper agere mallē:dū Mediolani peſtilētia fu-
reret. Atq; fuit tua mihi ep̄la ꝑiucūda q̇ppe q̄ euȝ te oñderet,quē ſp amiciſſimū eē̄m expt⁹. Itaq; nō poſſuȝ nō lętari,qđ te ītelligebā amori meo,
nulla ex ꝑte cedē. Nec enī moleſte latur⁹ ſim,ꝙ te amando ſuꝑatū iri nullo pacto patiaris. Uir plane ꝓbus es, q̇ tāti ꝟtutem officiūq; facias,vt ea
re nolis viro etiaȝ amiciſſimo ſuꝑari. At ipe q̄q; mi Nicolae oēm ſim adverſus te pugnaȝ,certamēve,initurus mūeris pulcherrimi huius gratia.
Eo enī te magis amo q̄ȝ amer abs te,q̄ magis meritis tuis amād⁹ es. Qđ
aūt polliceris opaȝ tuā ſicut vl' ornamēto l' vſui florētiſſim⁹ ꝑnceps tuus
vel poti⁹ nr̄ mihi futur⁹ ſit nō audio inuit⁹. Sed q̄m ipe ꝑpulchre noſti,
q̇d mihi ꝯductū ſit,l'ad dignitatē,vl'ad rē,nihil eſt,qđ te magis admonendū putē. Uale et cōi ꝑncipi me cōmenda. Ex Ticino xiii. ka. Janu.

Frā. Phi. Joāni paleologo Marchiōi mōtiſferrati Sa.

Gratias agit pro beneficiis

AD priſtinā meā erga te obſeruātiam: tātum nūc cumulū addidiſti, voluntaria tua,atq; alacri benignitate, vt in te obſeruādo nemī
iſtoꝝ oim ſuȝ ceſſurus,q̄s magis ītimos:⁊ domeſticos habes, inprimuſq;
chariores. Nā tametſi quicq̄d bñficii in quēpiaȝ confertur, plurimi fieri
oportet:illud tn̄ longe pluris mea ſnia,qđ nullo vacat officio,et oīs,vt ita
dixerim,nūeros complectit̄. Dediſti tu q̇dem hoi obſeruantiſſimo tui nominis,et glorię,et id quidē tempeſtiue,⁊ libenter,et large. Preſtitiſtiq; ne
hic diutius inutiliter tēpus tererē. At nihil prorſus eſt abs te ꝑtermiſſuȝ,
quod meis:vel emolumentis,vl' honoribus,cōductuꝝ opinareris. Itaq;
tibi grās ago,q̄ȝ poſſum maximas. Te rogo oroq;,vt nullam rem eſſe putes,neq; paruā,neq; magnā,quā nō ſim tua cauſa ſtrennue diligēterq; fideliſſimeq; et cōſtantiſſime obiturus. Uale ex Ticino vi. ka. Janua.

Fran. Phi. Blaſio axeretо equiti aurato: S.

Commendat quendam apud amicum

QUę nobis ſunt,ea vt noſti,nobilitata iāpridē ⁊ ab oib⁹ decātata lege amicitię:cōia eē oportet. Quo fit,vt pati noluerī hunc iſtū, a q̄ meas literas accepiſti,amicū eē mihi ſoli q̇n eēt etiā tibi. Idq; ipe q̄q; vehemēter
optat. Et ē ꝑfecto,tāta hūanitate,tāta ꝟtute vir,vt nō mō reiiciend⁹ non
ſit:ſed admittēd⁹ poti⁹ et libenter ſane atq; honorifice admittēdus. Reliqua enī ex eius p̄ntia cōſuetudineq; cognoſces. Uale ex Papia vi. ka. Ja.

Fran. Phi. Jacobo camerinati. Sa.

Iniuriam factam ſibi narrat.

QUoties mecū repeto Cremonenſem illam ruſticitateȝ,toties riſu
magis,atq; magis moueor. Nām qua ſtulta ratione Cremonenſes ducebant,vt quem tanto videbantur opere deſyderare,eum ruri veluti relegarent: Nonne tibi relegatus videbar,cum illinc abire nō liceret: At metu

peſtilẽtię id egerũt: ne q̇ mediolano venerã, illiuſmõi morbi gen⁹ mecũ af-
ferrẽ. At longe maius Cremonę q̃ȝ Mediolani peſtilẽtiali morbo labo-
bat. Pręterea q̇d deliq̃rat mea ſupellex illa, ⁊ arca cũ libris: ac pecunia: quã
in Padi ripa furib⁹ ac latronib⁹ expoſitã eẽ voluerũt: cũ nemi baiulo ptã
tem darẽt ea in re ſubſeruiendi mihi. Itaqȝ abeãt in rẽ malaȝ Cremoneſes
tui: ⁊ tu itẽ cũ iſtis, ſi dignos putas, q̇b⁹ ignoſcã Ua. ex Papia vi. ka. Ja.

¶ Fran. Phi. Nicodemo trãchedino, S.

¶ Accuſat amicum obliuionis

VIdeo te tã diu meminiſſe Philelfi tui duȝ pñs es, ⁊ corã quẽ dili
gis, intueris. At ſi plane q̇d amicitię mun⁹ poſtulet teneres etiaȝ
cuȝ abes, me tecũ eẽ, ⁊ pernoctare, et colloqui cenſeres: id q̇d min⁹
apud te fieri, eo magis miror. Uale ex Papia p̄die kalen. Januarias

¶ Fran. Phi. Nicodemo tranchedino, S.

¶ Officium laudat amici.

ETſi arbitror ex Columbano te factuȝ iri certiorẽ, q̃ȝ mihi moleſtuȝ
ſimul incõmoduȝqȝ fuerit quod meę illę pecuniolę tardius ad me
ierint, te tñ ea de re cõmonenduȝ putaui, vt intelligas etiã, meis lr̃is nihil
te potuiſſe, hoc tpe, mihi grati⁹ facere q̃ȝ q̇d admodũ tempeſtiue: et iucun-
diſſima ſimul ep̄la, et diſſolutõe alieni ęris adfueris. Itaqȝ habeo tibi gra
tias, q̄ nõ ſis paſſus diutius mihi incõmodari vel cum aliquo labore tuo.
Ficoſuȝ aũt illuȝ dij deęqȝ oẽs ꝑdant, q̇ auaritię ſuę ſorditatiſqȝ maluerit,
quã vel amicitię, vel officij meminiſſe: Uale ex Me: p̄die ka. Januarias.

¶ Fran. Phi. Materniano braſche.

¶ Officium petit amici

QUod hortat⁹ es, fecimus Puto oĩa nobis ſcd̃a fore, ſi rẽ capeſſere
volueris: ea diligentia: qua ſemper ꝯſueuiſti. Id quod vt facias te
plurimũ rogo. Uale Mediolani ex ędibus nr̃is pridie kalen. Janua.

¶ Fran. Phi. Nicolao fragoſo Genuẽſium p̄fecto, Sa.

¶ Opem filio petit redituro

EXiſtio ꝓpediẽ fore, vt fili⁹ mihi dilectiſſim⁹ Joãnes Mari⁹ Me-
diolanũ rediturus, faciat iſtac iter, quẽ etſi certo ſcio, abs te oĩa mea cã exo-
ratuȝ, tñ volui intelligeres nihil te mihi grati⁹ facẽ poſſe q̃ȝ ſi dederis ope
rã, vt et tuto et q̃ȝ facillime et q̃ȝ p̄muȝ ad nos eat Uale ex Me. Idi. Ja.

¶ Fran. Phi. Nicolao varoni, S.

¶ Certior fieri de ſtatu amici petit

IAm diu de te nihil audio. Itaqȝ nõ poſſum nõ timere, ne q̇d tibi
q̇d noli, acciderit, Quaẽ ſi me ames, leua me hac oĩ ſollecitudine Hoc mi-
hi vix facere gratius hoc tpe q̇cq̃ȝ potes. Uale ex Me. xv. ka. Februarias

¶ Fran. Phi. Petro perleoni S.

¶ Commendat amicum amico

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

L Aurētiū nr̄m velī, cā mea, diligas, eiqꝫ q̇buſcūqꝫ rebus poteris faueas, nō verbo ſolū, ſed multo etiā magis opa. Hoc erit mihi ad modum gratū. Uale ex Mediolano xvi. kalen. Februarias.

¶ Fran. Phi. Joanni Auriſpę, S.

¶ Cōmendaticia epiſtola

Q Que mihi amicꝰ eſt, q̇ tibi meas reddidit lr̄as, atqꝫ tibi q̇ eas ſcp̄ſit, Jtaqꝫ hunc etiā mea cā in amicitiam volo admittas, ⁊ quibus erit opus, ſtudijs oībus ꝓſequaris. Uale ex Mediolano xi. ka. Januarias.

¶ Fran. Phi. Bladaſſari riſino, S.

¶ Commodari exemplar petit, vt excribatur

A Ccuı ſius Piſanꝰ, cognomēto bonus, cū eſſet ab me rogatꝰ vt duodecī illas Plauti comedias q̄ ꝓrimis ānis ſunt in Jtaliā aduectę e Germania, mihiqꝫ excriberet earūqꝫ exēplar a te peteret rn̄dit, ꝑtī ꝑhuaſiter: ꝑtim diffidēter, q̇ppe q̇ diceret ſe mihi ꝑlibēter gratificaturū: ſed te nemini eiuſdē exēplar crediturū. Jtaqꝫ facito, ſi me amas, vt qd̄ de te bonꝰ Accurſius dubitarit, mendaciū dixiſſe videat. Sic em̄ etiā intelligemꝰ: q̄ꝫ, ipe de ſeſe verus eē velit. Uale cū tuberibꝰ tuis ex Medio. xi. kalen. Februarias

¶ Fran. Phi. Matthię triuiano S.

¶ Jnuari petit ſe literis alterius

S J me amas, ſicuti certe facis, velim q̄ꝫp̄muz adeas Cicchuz noſtrū, eumqꝫ roges meo nomīe, vt literas tales det, ad hos ducales rei pecuniarię mg̃ros, quales maxīe oportet. Nā hi, vt ſunt homīes ſtrenui, nummos ſꝑ cudunt, excudūt aūt nunq̄ꝫ Malubriana xo grauitas ne tādiu ſit grauis cupio. Nā comitē Lodouicū ſcio eſſe mei permemorem: ſed puellaris ludicri multo magis, cui ꝓfecto ſi pedibus caueret, lōge minorem operaz impēderet Uale ex Mediolano xi. kalendas Februarias

¶ Frā. Phi. Lodouico Gonzagę ꝓ̇ncipi Mātuano S.

¶ Conqueritur de tarditate officij.

P Roximis diebꝰ lr̄as ad te dedi, q̇bꝰ intelligē haud obſcure potuiſti, q̄ꝫ mihi rē gratā, eādēqꝫ admodū neceſſariā, facturꝰ eſſes, ſi q̄ꝫprimum ad id, qd̄ petierā, te hūanū, vt ſoles ſemꝑ benignūqꝫ preſtitiſſes. Nūc āt qd̄ ſcriberē, noui nihil acciderat, niſi vt te rogarē: orarē obſecrarē, id ꝓ animi tui magnitudine efficeres, ne me cunctādo ābiguum, ex certo redderes Nā ⁊ſi tua erga me delectatiōe mihi certiꝰ eſſe vix quicq̄ꝫ pt̄. Uereor tn̄: ne q̄nqꝫ dilectio cū difficultate certamē ineat. Sꝫ quo donū difficilius ē, eo charꝰ et laudabilius duci ſolet Jtaqꝫ ſic difficultatē iſtā, ſi quā tādem, nō tuo, ſed fortūę, vitio apud te eſt, bn̄ficentia atqꝫ induſtria ſuꝑabilis, nihil apud me glorioſius, nihil magis obſeruādum colendū, p̄dicandum te munificentiſſimo principe futurū eſt. Uale ex Medio. xi. kalendas Feb.

¶ Fran Phi. Lodouico Caſellę. S.

¶ Gratias agit ei qui filium ſuum tractauit bene

n Arrauit mihi Mari⁹ filius q̄nta ſe mō hūanitate Ferrarię excepis vtq; nihil p̄termiſeris, q̄d ſibi cōductu⁊ exiſtiaſſes. Habeo tibi gr̄as, ꝙ oī in re bn̄uolētiſſimū tuū erga me aīm, aſſidue declares. Uellē aliquā mihi occaſiōe⁊ offerri, q̄ tua cū dignitate et cōmodo meū in te amore⁊ liq̄de cog/noſceres. Intelligeres ꝓfecto nemie⁊ eē, cui chariorſis q̄; mihi. Quā q̄dē⁊ rē qm̄ tibi ꝑſpicuā eē arbitror. Reliquū ē, vt me dilige amareq; ꝑſeueres. Id aūt cumulatiſſiē te p̄ſtitiſſe iudicabo, cū opa⁊ dederis, ne fruſtra ad tu/u⁊ p̄ſtantiſſimū, ⁊ ingēti aīo: ꝓncipē ſcp̄ſiſſe videar. Ua. ex Me. xi. ka. fe.

¶ Fran. Phi. Angelo actiolo equiti aurato, S.

¶ Hortatur amicum, vt non obliuiſcat̄ commiſſo⁊

Et quid ego cū hinc eēs abitur⁹ abs te petieri, ⁊ q̄; mihi ꝑlibēter ipſe corā receperis te factu⁊, q̄d petierā, tū ego memoriter memini, tū ip̄e oblitus eſſe nō debes. Na⁊ qui vnus oīm officioſiſſim⁹ eſſe in amicos ſoles, q̄ fieri q̄at, vt mei nō memieris, quē ſciā tibi eē chariſſimū: Quā q̄dem mea de te opinionē vt re p̄n̄ti cōfirmes, tui eſſe vel officij vel humanitatis Mihi certe rem feceris adeo gratā vt aliud hoc tp̄e gratius nihil poſſis. Uale ex Mediolano x. kalendas Februarias

¶ Fran. Phi. Xenophonti filio, S.

¶ Librum petit vt ſuum emendet

Facito q̄; primū adeas, meo noīe, Cardinalē Nicenu⁊ Beſſarionē atq; ab eo petas: mihi vt cōmodet, in mēſe⁊ vnū Sextum Empericum ex peripatetica diſciplina ph̄m, ⁊ acutum: et eruditū. Nā is etiam mihi eſt, ſed pluribus in locis, vt ita loquar feneſtrat⁹. Itaq; ex ei⁹ codice, ſi melior fuerit, cupio meum emēdare. Sin fortaſſe deterior ſuus, emendatior redibit ad dn̄m. Q̄d ſi ſuum codicē peregrinari fortaſſe noluerit, meum iſtuc ſi ita maluerit: ꝓpedie⁊ mittā: mō ip̄e hmōi emendādi ꝓuinciā cuipiā delegauerit. Uale ex Mediolano x. kalendas Februarias.

¶ Fran. Phi. Xenophonti filio: S.

¶ Hortatur filium vt preſuli obſequatur

Quod Turci Cōſtantinopoli⁊ premunt obſidione, fero ꝑmoleſte. Reliq̄ v̄o q̄ ſcp̄ſiſti oīa delectarūt ip̄rimiſq; ꝙ p̄ſuli tuo char⁹ iucundiuſq; ſis. Incūbe mi fili ⁊ te ad iſti⁹ innocentiſſimi et ſapientiſſimi viri cōtinen/tiſſimos modeſtiſſimoſq; mores accinge atq; cōpone. Hac vna re nec mi/hi facere gratius q̄cq̄; potes nec tibi laudabilius. Uale ex Me. x. ka. Feb.

¶ Fran. Phi. Xenophonti filio. S.

¶ Hortatur filium de libris inquirendis

Ad x. kalendas Sextiles, ſimul cu⁊ meis lr̄is, ad pōtificē Mātu/anum ſcp̄ſi etiā tibi, q̄ntū p id tp̄is, tua intereſſe, nr̄aq; videbat̄. Nūc aūt q̄d volo: paucis accipe. Diodori ſiculi q̄ vniuerſa⁊ hiſtoriā nō grecā ⁊ lati

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

nā ſolum, ſed etiā barbaraꝫ grece ſcripſit, mihi ſunt ab initio ſui opis libri
q̄nqꝫ. Audio in Italia his plures ee̅, q̄s Chriſtoforus gratian⁹ Choronē
ſis ep̄s: q̇ a Turcis mō occiſus ē aduexit ex grecia. Uolo rē diligentiſſime
odoreris, an ij Romę reperiantur, qđ ſi ita ſit, fac me q̄ꝫprimum certiorē,
an iſtic librari⁹ grecus ſit vllus, q̇ id opis exſcribēduꝫ aſſumet. Tu interī
opam dabis, ne te muſę deſtituāt, q̄d facile cōſequeris, ſi literarię malueris
q̄ꝫ pecuniarię rei hr̄e rōnem. Uale ex Mediolano p̄die kal. Sextiles

Fran. Phi. Xenophōti filio S.

Arguit filium q̄ iuſſa non perfecerit

QUod pridie ka. Auguſtas cū ad te lr̄as dedi, ſcribēſū oblit⁹, ē mi
hi nup renunciatū, qđ carmē ad baptiſtā Albertū, ā̄no ſupiori ex Cremo-
na ſcp̄ſeraꝫ, id ei redditū non fuiſſe. Qđ verꝫ ne, an falſum ſit neſcio. Tu q̇
Romę nūc agis: poteris intelligere q̇d in re ſit. Ego carmē ipum dedi ad
te, vt ſi min⁹ ſit redditū q̄ꝫprimū iſti reddēduꝫ cures. Ad hęc me veli faci
as certiorē, q̄ de Diodoro ſiculo iuſſerā, p̄terea ſi q̇d de re Conſtantinopoli
tana eſt auditū, q̇dqꝫ iſtic patriarches aut egerit, aut actur⁹: apud pōtifi-
cem maximum ſperatur. Tu ne tibi deſis, q̄ꝫ diligentiſſime prouideto: hoc
eſt, ne muſaꝝ hoſpitio aſperneris. Uale ex Med. v. idus Sextiles

Fran. Phi. Baptiſtę Alberto, S.

Donat amicum carmine quodam

DEderā ad te, ā̄no ſupiori ka. octobri. ex Cremona carmē non tam
voluptatis capiūdę, q̄ꝫ veluti renouādę veteris amicitię gr̄a, ſed id
cū tibi nō eſſe redditū accepiſſeꝫ, iccirco iterꝝ dāduꝫ iudicaui, vt ⁊ tibi aīus
meus fieret exploratior, ⁊ ipe ne fruſtra quicquam, vl' lucubraſſe: vl' luſiſſe
poſſeꝫ exiſtiāri. Nā eq̄ v̄ſu, vt noſti, atqꝫ pſa delectari ↄſueui. Nec alienū
cenſeo ab officio meo, vt quoſcunqꝫ honeſt⁹ mihi amor coniunxerit, eoſdeꝫ
honeſt⁹ quoqꝫ memorię labor, monumētis lrāꝝ mecuꝫ ꝑpetuo conſeruet.
Quare cū abſoluto iā v̄ſib⁹ decē millibus ſatyraꝝ ope me ad Lyricos mo
dulos retuliſſem, imp̄mis etiā tu, q̇ ab omni ſatyra tanq̄ꝫ abhorrueras, oc-
curriſti, quē inter familiariſſimoꝝ cōmemoratiōem nulla obliuio abolue-
rit. Itaqꝫ id carminis iterꝝ ad te dedi. Tu veliꝫ tuum des ad me Momū,
quem audio, ſi adhuc eū abſolueris Ua. ex Me. v. idus Auguſtas

Fran. Phi. Frāciſco ſcalamōti eq̇ti aurato, S.

Memorem ſe dicit Accuſat ſilentium amici

UEreret p̄fecto, ne tu me vl' obliuiōis, vl' negligētię accuſares, q̄ iā
tot ā̄nos nullas ad te lr̄as dederiꝫ. Sed eo te puto, in me ee̅ eq̇oreꝫ, q̄ iā p̄-
dem cognoris: eo me ee̅ ingenio, vt neqꝫ hoīem amiciſſimū obliuiſci queaꝫ
nec vllā ꝑpe modū virtutē offerri patiar, qua magis delecter, q̄ꝫ diligentia
⁊ officio. Dedi ad te lr̄as bis: ⁊ iterum, poſteaq̄ꝫ tu nihil reſponderas. De-
diqꝫ ad te libros de exilio, q̇ vbi, poſt non parum temporis, ad me reuertiſ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

ſent renūciarunt nequaq̄ꝫ te offendiſſe, q̇ppe q̇ abeſſes Anconę in Dalma
ciā. Mirat⁹ aūt, ſuꝫ, vbi r̄diſti Ancona, nihi loīno ſcṕſiſſe mihi. Itaqꝫ ti
bi cauēduꝫ ē, ne aut negligētię accuſeris: aut obliuiōis. Ceteꝝ dāda ē opa
vt qd̓ tp̄is ītercepit negligētia: r̄ficiat diligētia: h̓ eſt vt q̄ꝫ ſepiſſime ad me
ſcribas: id qd̓ me tecū obſeruatuꝝ bona fide polliceor Va. ex Me. no. ſep.

¶ Fran. Phi. Petro perleoni, S.

¶ Quanti liber emi poteſt

FAmiliares Ciceronis epl'as, q̄s petebas, venales inuenimus. Eas
ſi habere cupis: ducatos decē mittas oportꝫ. Id em̄ p̄cij oīno ſe velle d̓t li
brari⁹ Melchior. Nec ali⁹ hmōi codex apud aliū quenq̄ꝫ venalis reperiꝛ
Codex ꝟo hic epl'aꝝ et pulcher ē, et nouus, ⁊ ſatis emēdate ſcriptus. Reꝫ
paucis tenes. Tu qd̓ fieri velis f̄cato l̄ris Va. ex Me. vi. idus Septem.

¶ Frā. Phi. Andreę alamāno priori populi Florētinę, S.

Gratulaꝛ amico dignitatē aſſecuto cui ⁊ muneri dat libros

GRatulor tuę p̄n̄ti, expectatęqꝫ dignitati. Nunq̄ꝫ ei ſuꝫ veritus te
añ diē, vt ita dixeri, ad iſtū honoris gradū p̄uentuꝝ. Naꝫ vt ita crederem
tua ꝟtus: friſqꝫ prudētia, mihi p̱ſuaſerat. Nō em̄ cū ijs ſentio q̇ prudētiā
iuuētuti ſubtrahūt, quaſi peculiari quodā iure ea ſenectuti ſit dada. Sed
neqꝫ indoct⁹ ſenex hn̄dus ſit prudēs, neqꝫ doctus adoleſcēs imprudens.
Nā multo plura reꝝ humanaꝝ exempla, atqꝫ documēta, tradere nobis q̄-
at lectio diligēs ⁊ multiplex eruditio. q̄ꝫ lōgiſſima etiā hoīs vnius annoſi-
tas. Quare cū et ingenio te acerrimo eē p̱ſpicerē ⁊ diligētia fri tāta prete-
rea doctrina: q̄nta ęqualiū tuoꝝ nimieꝫ, facile ītelligebā ꝓpediē fore, vt in
altiſſimū dignitatis graduꝫ tua te reſp. tolleret. Qd̓ igitur prudentia au-
ctoritateqꝫ apud tuos florētiſſimos ciues, ęque vales atqꝫ eloq̄ntia ⁊ diſci
plina nō poſſuꝫ tibi nō admodū gratulari. De⁹ fortunet tuos cogitatus,
efficiatqꝫ, vt ingētibus tuis p̄clariſqꝫ ꝟtutib⁹ hoīm exiſtiatio gratitudoqꝫ
rn̄deat. Ego aūt ne meę literę oīno vacuę ad te irēt, has duobus ſum mu-
nuſculis comitatus, quorū ſi te p̄mis floribus delectatum videro: mox q̊qꝫ
maturi fructus cōſecuturi ſunt. Vale ex Me. kalendas Octobres

¶ Fran. Phi. Nicolao Varoni S.

¶ Officium petit

GUiniforto Bergomēſi, diſertiſſiō iurecōſulto l̄ras ad te dedi, no-
nis Septēbribus, q̇bus nō obſcure debes intellexiſſe, quibus in rebus tua
mihi, ⁊ opa ⁊ ope ē vehemēter opus. Quare maiorē in modū, abs te peto
cōtendoqꝫ ſi q̇d es vnq̄ꝫ mihi gratificat⁹ ꝙ oīm maxie ſim facturus effice:
ne videar fruſtra tuū officium poſtulaſſe Va. ex Med. p̄die kal'. Octob.

¶ Fran. Phi. Xenophonti filio, Sa.

¶ Rn̄ſum a filio petit ⁊ ſua ſcripta mittit amicis legenda.

POſteaqꝫ l̄ras q̄s mēſe Junio dediſti ad me, cū p̄muꝫ a Philippi-

cis balneis Romã rediſſes: alias abs te nullas accepi, cũ plereq; interim
meę ad te ierunt. Itaq; nõ poſſũ nõ mirari. Uereorq; ſum ne quid ti-
bi qđ nolim ex iſta ęſtiui aeris intẽperie acciderit. Nõ enĩ adeo eſt iter int-
cluſum, vt nemo oĩno iſtinc ad nos veniat. Quaꝛe fac ſi potes, ⁊ me q̃ꝑpri-
muꝫ leues hac animi ſollicitudine, ad eaq; ſingulatim reſpondeas: quęq;
nõ vnis lr̃is tibi ſcpſeram. Et qm̃ ſcaſti nõnullos eſſe Romę, q̇ cuperent
hoꝝ aliquid legere, q̃ ab me in pñtia ſcribunt, duoꝝ opeꝝ veluti frontiſpi-
cia, tum Sphortiados, tum de vita et rebus geſtis Franciſci Sphortię:
cũ hiſce literis ad te dedi. Tu fac, vt quicq̇d ocij nactus fueris, conſumas
in literis, atq; diſciplina. Nos hic oẽs valem⁹ recte, veniſſem Romã ſi fa-
cultas a principe fcã eſſet. Uale ex Me. vij. idus Octobres

¶ Fran. Phi. Bartolomeo meltio, S.

¶ De literis reddendis officium petit amici.

MIhi pater tuus vir optim⁹ ⁊ mei amãtiſſim⁹, hoc die rñunciauit
cũ iã lr̃as ad Xenophõta filiũ obſignarã, te ſibi ſcripſiſſe Mãtu
anũ pontificẽ abeſſe ab vrbe, et cũ eo Xenophõta quoq;, quare quas meas
fidei tuę lr̃as cõmiſerã, eas te reddẽ neq̇uiſſe: eẽq; apud te. Feciſti tu q̇dem
recte, ꝙ bona fide lr̃as apud te veluti depoſitas, tueri maluerꝭ, q̃q; vẽto ꝯmẽ
dare. Itaq; cũ his tuis alias quoq; ad filiũ ad me datas, tã diu eſſe apđ te
volo, quoad ille Romã reuerterit. Qui ſi diutius diſtulerit reditũ ſuũ, et
priores et poſteriores lr̃as ſoluas: volo, ⁊ q̃ arcana ſunt: ea ne efferas in re-
liquis ꝓ vicem filij geras. Uale ex Mediolano vij. idus Octobres.

¶ Fran. Phi. Jacobo camerinati S.

¶ Gratias agit ꝙ amicus ſibi morem geſſit

ET ſi tuuꝫ munuſculũ mihi fuerat ꝑgratuꝫ, q̇ppe qđ ab amiciſſimo
erga me, aio factũ intelligebã, ml'to tñ, et grati⁹ fuit, ⁊ optatius, q̇d
ſecũdis literis tuis: me feciſti certiorẽ, epl'as q̇bus nõ ęquo animo
carebã, inſperato tibi reptas eſſe Nã earuꝫ amiſſio, eo erat mihi moleſtior
qm̃ nullo altero abundabã exẽplo Tãtas igit̃ habeo tibi grãs, vt maiores
habẽ, h̃ tpe: nullas queã Teq; etiã atq; etiã rogo, vt iſtas ad me fido alicui
nuncio q̃ꝑprimũ des. Qđ ſi ali⁹ nemo ꝓus oblat⁹ fuerit, eas aut Antonio
trecho, viro hũaniſſiõ, ab q̃ ad Mattheũ piſaurẽſeꝫ, mei amãtiſſimũ mit-
tant, aut viro inclito Rainaldo fulginati, cõfeſtiꝫ vt tradas veli. Uale et
ſi q̃ in re mea tibi opa opus ẽ, me vtere arbitratu tuo Ex Medi. vij. idus
(Octo.

¶ Frã. phi. Alenico daualo equiti aurato, S.

¶ Egre fert cunctationem ſuã de Satyris ſuis ſcri-
bit et laudat librum ſatyrarum

DEus malefaciat huic ꝓcellę, calamitatiq; belloꝝ, q̇bus meuꝫ ad te
iter intercludit, nec vti licꝫ ꝑfectõe libera. Uix dici q̇at: mi Dauale: q̃q; mo
leſte tulerim, ac ferã iam anni quatuor cunctationem meam eundi ad vos

cum multaꝝ rerum, tum ſatyraꝝ cā: q̇ppe qui vehemēter doleā tot, ſn eo opere lucubrationes mihi fruſtra ſuſceptas. Sꝫ vtcunqꝫ res hꝫ, eundum eſt tandē, id qḋ ad Martiū eſt reiectum. Satyraꝝ codex, q̇ decadas decem: denis ſatyris, ſingillatim diſtributas, ac ꝟſuum decem millia cōplectit̃, eſtqꝫ pulcherrimus cū literaꝝ notis: tum minijs, et oꝑculis, q̇ ſi minꝰ intus, ſaltē in cute te nō poterit nō delectare, quanqꝫ puto nō mente minꝰ q̄ꝫ oꝛone letabere. Uale ex Medio. idibus Octobribus

¶ Fran. Phi. Nicolao Arcimboldo, S.

¶ Certiorem facit amicum de rebus ſuis

QUarto idꝰ Nouēbres ad Caluiſianū veni in caſtra Sphortiana vbi ſum ꝑhumaniter ⁊ honorifice exceptꝰ a principe. Nec dubito me oīa ex ſnīa nr̄a, cōfectuꝝ. Id ſcm̄ cum fuerit, te reddā qꝫ primū certiorē Uale ex caſtris ducalibus apud Caluiſianū pridie idus Nouembres.

¶ Fran. Phi. Mattheo pilaurenſi, S.

¶ Succeſſus ſuos narrat et officiū petit in familiā ſuam

SUm oia a munificētiſſimo ꝓncipe nr̄o aſſecutꝰ, q̄ volui. Qḋ eo ē mihi iucūdiꝰ, q̊ me video maxia ex ꝑte, liberatū faſtidioſi iſtiꝰ lōgi moroſitate: atqꝫ ineptitudie. Tibi āt plīmū debere fateor, q mihi ⁊ re ſępe ⁊ ꝟbo ſꝑ ſatiſfeciſti. Reliquū ē, vt ſi q̄ pecuniola meę familię, an̄ meū reditū, opꝰ fuerit: iſti ne deſis. Et q̇cq̇d dederis, adde ratiūculę nr̄ę Ua. ex Bāmara nonis Decem.

¶ Frā. Phi. Xenophōti filio: S.

Arguit filiū fugitiuū ⁊ de ſacerdotio ꝯſiliū dat ⁊ inconſtātię filiū arguit

HAcepi binas lr̄as tuas eodē die, cum ꝓmū ex caſtris ducalibꝰ, Mediolanū ad vij. kalē. Janua. reuertiſſeꝫ. Haꝝ tu alteras ad me dederas x. ka. Sept. Alteras ꝟo vi. Idꝰ Intellexi q̄ ſcripſiſti oīa. Et quātuꝫ videre videor, peregrinatōis tuę ſatietas iā te cepit Qḋ ſi an̄ abitionem tuā Ciceronē in officijs audire voluiſſes, aut non abijſſes: pręſertiꝫ clā patre, aut tā ſubito domū nō repeteres, cū nōdum in deliberando: neqꝫ tꝑis nec etiā diligētię ſatis adhibere potueris· Nihil tibi erat in cā, quāobrē in Romanā curiā te recipes, q̇ppe qui domi haberes vnde et melior quotidie, ⁊ doctior fieres. Qḋ ſi prudētię potius q̄ꝫ ſapiētię, ſtudio ducebaris, hoc ē, pecunia magis, q̄ꝫ ꝟtute, atqꝫ diſciplina, licebat tibi apḋ munificentiſſimum nr̄m ꝓncipē pecunioſiſſimum breui effici vbi malles negocio q̄ꝫ ocio te offerre. At fuerunt, q̇ te induxerit Itaqꝫ ignoſcēduꝫ eſt adoleſcentię tuę. Poſthac cōſules tibi fortaſſe melius. In p̄ntia, tu, vt ſcribis cupis initiari. Si te religiōis amor id monet, nō improbo mō̄ etiam atqꝫ etiā, cogites q̇d tibi ſtatuēduꝫ ſit, q̇d ſequēduꝫ, quā incedēdum viā Nā ſi putas te in ecclīa fore claꝝ, ſine ijs artibꝰ, q̄ apḋ ſacerdotes hn̄tur in ꝑcio vehemēter erras. Nā cuꝫ alia ꝑmulta diſcēda ſunt, tū ius pōtificū in ꝓmis, oīſqꝫ diuīę rōis cognitio tenēda, q̄ theologia dicit̃. Sin iccirco iſtiuſmōi

deſyderiū te corripuit:vt ſine labore vitā iucundā ducas, q̄ꝫ tuū ſum inſti-
tutū ꝓbaturus,potes facile ex meis moribus cōiectare, Quae ſi me audis
ꝑmū oim teipm̄ collige,tecū habita. Meditare iteꝝ atqꝫ iteꝝ:quā vitā vi
uere decreueris. Seu tu ſecularē,quā vocāt,elegeris,ſiue eccleſiaſticā,vtrā
malueris ꝓbo,ſi mō ſit cū laude. Qđ ſi oino ad nos fortaſſe redire inſtitu-
eris:tibi ędes paterne nunq̄ꝫ excludent. Uale ex Me.nonis Janua.

¶ Frā. Phi. Jacobo camerinati S.

¶ Ad amicū de negocijs illi⁹ excuſat amicos et iubet amicū bn̄ ſperare

Noliꝫ tibi ꝑſuadeas res tuas ab me negligi, qđ min⁹ q̄ꝫ ꝑmum tibi
ꝑcari,qđ mihi Cicch⁹ Angeluſqꝫ rn̄derit, Hi qđ petis, diligenter
curāt puto oīno ꝑpediē ex ſnia tibi cōſultum iri. Confeciſſentqꝫ
qđ tua cauſa cœperāt niſi occupatōes ꝑncipis,q̄ ſunt fere immenſę,ob plu
res ꝑclaras legatōes q̄ vno pene tpe cōuenerūt,adituꝫ his tātiſꝑ interclu-
ſiſſent,duꝫ his liberet harũ pn̄tia ac ſollicitudine. Differri tn̄ res tua diu
nō pt. A me nullū erga te officiū aut ſtudiū negliget Tu interī eſto bono
aīo. Nō eīn quātum intelligo tua te fallit ſpes. Ua.ex Me.x.kalē.Feb.

¶ Frā. Phi. Renato regi S. ¶ Accuſat tabellarioꝝ incuriaꝫ.

Ternas lr̄as ad te dedi,āno ſupiori,ijs de reb⁹,q̄ tua maxie itererāt
Jtaqꝫ nō poterā nō mirari,ꝙ nihil rn̄deres ꝑſertim cū te hūaniſſi-
mum faciliumūqꝫ eſſe iā pridē,vno oim eq̄ cōſenſu ſmoneqꝫ audie
rā. Sed Joānes coſſa vir clariſſim⁹,idēqꝫ grauiſſim⁹, qui mō:et tuus et
chriſtianiſſimi Frācoꝝ regis legat⁹ in Jtaliā veit,liberauit me omi dubita
tiōe,q̄ppe q̄ corā affirmaret nullas tibi oino redditas eē lr̄as meas. Deus
malefaciat hoim l'negligētię l'ꝑfidię, q̄ ⁊ me honeſtiſſimo officio, et te nō
mediocri:vt opinor,vl' vtilitate,vl' voluptate fraudauerit. Quib⁹ literas
ad te dedi, Frāci fuerūt oēs,quoꝝ vni Malurtice cognomentum eſt, hoī
bellicis artib⁹ ſtudenti et tui vt aiebat obſeruātiſſimo Sed quoniam quę
ſcripſerā nō accepiſti:ea in pn̄tia tibi corā exponet idē Joannes coſſa,cui⁹
fides et diligētia tibi ſole clarior eē debet. Uale ex Me.vi.ka. Februarias.

¶ Fran. Phi. Guilielmo vrſino frācię cācellario. S.

¶ Excuſat ſe ꝙ morem non geſſit amico

Cum vir clariſſim⁹ Joānes Coſſa regi⁹ legat⁹,a Florētinis reditu
rus in Frāciaꝫ. Mediolano iter faceret:a me petijt: tuo noie,libros de exi
lio,q̄s ſuperiorib⁹ annis elucubrarā. Hos ego ad te ideo in pn̄tia, dare nō
potui:qm̄ nō eſſet tātū tp̄is datum, vt excribi poſſent. Jtaqꝫ nō potui nō
ferre permoleſte,ꝙ tibi tāto,⁊ tāta dignitate viro,minus ſtatim gratifica-
ri quiuerim:preſertim ea in re,que mihi non minus iucunda eſſet, q̄ꝫ futu
ra honorifica. Nā et te iā pridem,cū ob florētiſſimi tui gn̄is ſplēdorē, tum
ob illuſtrē eruditionom tuā,ſingularēqꝫ ſapientiaꝫ,mirifica beneuolentia
obſeruo,⁊ ignarus certe nō ſum:quātum ſit meo nomini,ac laudi,tua au-

ctoritatis incrementū allatura, vbi ſcṗta mea tuo grauiſſimo teſtionio cō-
firmaris. Nec eñ debeo dubitaē mea tibi voluptati fore, q̇ et hūaniſſim⁹
ſis, liberaliſſimaqꝫ natura: ⁊ a me tātopere diligaris, vt nihil ad amoris cu-
mulū poſſit accedē. Dabo āt opaꝫ, vt ꝑpediē morē gerā volūtati tuę. Nā
tū libros de exilio, q̄s petis, tū alia pleraqꝫ ex his, q̄ a meo ingenio ſtudioqꝫ
manarūt, curabo excribi ea plane, q̄cūqꝫ futura tibi iucūdiora exiſtimabo

¶ Frā. phi. Jacobo bicheto S. (Ua. ex Me. vi. k. Fe.

¶ Mendacij quendā arguit et librum repetit.

NIſi te iampᵈdem plurimū diligerē, ſtomacharer fortaſſe cuꝫ videā
codicē meuꝫ eē apud te tādiu vl' inuitū. Nā ꝙ dixeris puero meo euꝫ ti-
bi nō eſſe, haud itelligo, q̄ ſit aī tui ſnīa. Nō eñ puto id dicē te ꝙ meū co-
dicē nequaq̄ꝫ habuerꝭ. Nā ⁊ habuiſti ⁊ euꝫ alijs cōmodaſti, ꝙ ſi illuꝫ for-
taſſis amiſeris, tibi amiſſuꝫ volo nō mihi, q̄ꝫq̄ꝫ opior amiſſuꝫ tibi eū nō eē.
Itaqꝫ rogo te, vt huic meo puero meū illum codicem ad me des: ne me co-
gas aliunde remedium poſcere. Uale Me. ex ędibus nr̄is iij. no. Feb.

¶ Frā. Phi. Jacobo bicheto, S.

¶ Libros ſibi reſtituendos ſerio curat.

QUātuꝫ videre videor, ita negocioſus es, vt nihil tibi ocij relinquat,
ad inquirenduꝫ, inter infinitā librorꝫ tuorꝫ copiā codicē illum meum quo
duę orōnes Lyſię, a nobis traductę, altera funebris de laudib⁹ Atheniēſi-
um, altera iudicialis cōtra Eratoſthenē adulterꝫ, ⁊ Ariſtotelis Rhetorica
ad Alexādrꝫ regeꝫ, nr̄a itē traductio, cōtinēt. Non eñ adduci poſſum, vt
credā, aut te alieni mutui oblitū, aut q̇d officij tui fideiqꝫ ſit, nolle pręſtare
Nā codiceꝫ illuꝫ tibi cōmodaui, tp̄e illi⁹ optimi Philippi ducis, quē ea
lege petijſti: vt excribi curares, non vt nunq̄ꝫ reſtitueres. At qui repetiui
abs te illuꝫ, ꝑ id tp̄is, interdū, cū diceres nōduꝫ excriptū eſſe, cū ego tñ au-
dirē ſec⁹ eſſe. Tuā cunctatiōem idcirco ferebā patiēter, q̄ putare, q̄ eſſent
excripta, ea fortaſſe nōduꝫ eſſe abs te ſatis emēdata. At nunc, q̄ preteriere
iā āni cōplures, nihil alienū ab amicitię iure me facturꝫ exiſtimaui, aut exi-
ſtimo, ſi te fecero certiorē, me oīno inſtituiſſe, mea mihi q̄ꝫprimum vendi-
care. Uale ex ędibus noſtris Mediolani ij. nonas Februarias.

¶ fran. Phi. Guilielmo vrſino Frācię cācellario, S.

¶ Donat amicum libris ſuis

DEderaꝫ alteras ad te lr̄as vi. kalen. Februarias, q̄ ipſe die Joānes
coſſa, vir oīni laude ornat⁹, hunc in Frāciaꝫ profectur⁹ putabat. Sed cuꝫ
poſtea retardat⁹ a meo ꝑ̇ncipe: dies aliq̄t, ꝑter ſpē Mediolani ageret, reuer-
tit ad me codex q̇daꝫ me⁹, qui annos nōnullos ꝑegre abfuerat. Hui⁹ ergo
reditum, vl' tua cauſa perhumaniter et libenter excepi, q̄ꝫq̄ꝫ tam diuturnę
eius abſentię non mediocriter ſuccenſueram, quippe qui me inuito abfu-
iſſet. Uerum ea lege is reuerſus, apud me in gratiam redijt, vt confeſtim

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

alpes trāſcēderet, et te viſur⁹: ⁊ Franciā, atq; iſtā quidē, vt hoſpes, te vero vt ꝑpetuū dñm. Itaq; dono a me accipe tria nō vulgaria, aut cōtemnēda opa Lyſię oratoris duo, hoc ē orōnes duas, alteraz funebrem de laudibus Atheniēſium, iudicialē alterā aduerſus Eratoſthenē adulterꝫ. Tertium autem opus Rhetorica Ariſtotelis: phi eloqntiſſimi: ad Alexādrum regem. Hec em̄ oia e gręco in latinū traduxi, cuz eēm ꝑpe modū adoleſcēs, phiam Florētię oratoriāq; docens, que quanq; exiſtimo per ſe tibi fore iucundiſſima, ſpero tñ ꝑpediē alia queq; oa ad te dare. q̄ longe ſis maiore cum voluptate lectitaturus. Uale et chriſtianiſſimo regi Karolo q; diligentiſſime commenda ex Mediolano xiiij ka. Martias

¶ Fran. Phi. Alberto Zancario. S.

¶ Gratulatur amico de probo filio

NIhil mihi iucundius tuis lr̄is hoc tp̄e potuiſſet cōtingere. Nā ⁊ de tua, tuorūq; oim, bona valetudine certior fact⁹ ſim: id qd̓ vehementer optabā. Et Enochum nr̄m in iuuenē frugi, ꝓbumq; euaſiſſe ex te p̄re intellexi. Quāq; em̄, ab ip̄a vſq; pueritia, bonā de ſe ſpem pollicebatur Enoch⁹, non poterā tñ nō ſubuereri, ob iniquitatez tp̄m, ſec⁹ accidē poſſe q; vellemus. Itaq; immortali deo immortales habeo grās: ꝙ te patre grauiſſimo, optimoq; viro, dignum ſe preſtiterit. Qd̓ aūt cupit bonis artib⁹ etiā a nobis inſtitui, rē nunciat nō ingratā. Et vt breui rñdeam, ad Aprilem te videbo, ac tuo meoq; deſyderio cumulatiſſime ſatiſfaciaz. Pręterea qm̄ de his: q̄ in pn̄tia ad me ſcribunt, abs te mentio facta eſt, dedi ad te particulā quandā, ex ſecundo Sphortiados nr̄o libro: et pręfationē hiſtorię Sphortianę. Uale ex Mediolano x. kalendas Martias

¶ Fran. Phi. Aenico Daualo equiti aurato, S.

¶ Cunctationis cauſam narrat

QUid in cā fuerit, vt tādiu diſtulerim aduentū meum, accipies ex Joanne Antonio Gotthalano, viro nobili: ac tui nois amātiſſimo. Spero tñ fore, vt anͣ veris exitū te videam. Tu me interea tp̄is ama, vt ſoles, et Alfonſo regi q; diligentiſſime cōmenda. Ua. ex Me. vi. ka. Martias

¶ Fran. Phi. Petro thomaſio pho ac medico S.

¶ Libros repetit.

SEcundū librꝫ de exilio, q̄ de infamia inſcribitur, velim huic iſti tabellario: q̄ meas tibi lr̄as reddidit ad me des, deſydero etiā tertiuz, in quo de paupertate diſſeruimus, qui ſi ipſe quoq; apud te ē: dato itez eidem ad me tabellario. Sin minus eſt apud te: quere a Bernardo meo Juſtiniano. Plura ad te nunc ſcribere nō potui, propter occupatōes meas. Propediem agā tecum pluribus. Uale ex Me. nonis Mart.

¶ Fran. Phi. Jacobo camerinati. S.

¶ Operam petit amici in rem ſuam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Q Uantā diligentiā adhibueriȝ in rem tuā, potes ex Ciccho Ange-
loq; cognoſcere. Idē vt mihi in hoc tp̄e officium p̄ſtes, vehement̄
cupio. Facin q; op̄a ⁊ ſtudio tuo, vt Cicch⁹ qđ intereſt rei meę pe-
cuniarię apud hos ediles: q̄ȝ primuȝ lr̄is tuis, abſoluat. Verꝫ bono ſint a-
tramento ſcriptę: vt aiunt. Et fide op⁹ ē, ⁊ celeritate. Cām Cicchus ex me
corā intellexit. Codicē epl'aꝝ cum primum abſoluero, dabo ad te libenter.
Xenophō tot⁹ ē tuus, ⁊ pr̄ nō min⁹ Va. ex Medio. xij. kalend. Apriles

¶ Fran. Phi. Lodouico Gonzagę p̄ncipi Mātuano S.
¶ Gratias agit.

N On equidē ſum oblit⁹, q̄ȝ mihi nup̄ in agro Brixiano bn̄uolētiā
on̄disti, et quāta me, nō hūanitate ſolū, ſȝ benignitate etiā p̄ſępe exceperis
Itaq; eo tp̄e intellexi p̄magnā mihi in te ſpē, ⁊ poſitā eſſe, ⁊ ꝯſtitutā. In-
deq; factū eſt, vt ita te obſerueȝ ac venerer, vt me abs te putē dignū exiſtia-
ri: in q̄ nullū bn̄ficium tuū ſit intermoriturū. Que mea me de te opinio-
ne falſum habeat, eſt magnitudinis ⁊ munificentię tuę. Quid autē abs te
velim: Ethruſco ſermone intelliges. Eſt celeritate nō minus opus q̄ȝ bn̄-
ficentia. Vale ex Mediolano iiij. nonas Apriles

¶ Fran. Phi. Nicolao ſtrozę equiti aurato, S.
¶ Excuſat ſe q̄ diſtulerit officium ſuum

P Vtas fortaſſe, vl' obliuiōe, vl' negligētia fcm̄ eē, vt qđ ab me iſtinc
ſoluēti petieras, nōdum ad te ierit. Sed neutri p̄fcō hmōi viciorꝫ ē locus
apđ me vll⁹. Nā et memoria valeo plimū, ⁊ ſum vn⁹ oīm diligētiſſim⁹,
p̄ſertim in ijs reb⁹, q̄ amicorꝫ interſunt Qđ autē vehemēter, et diligā te: et
amem: tū ea facit familiaritas ac neceſſitudo, q̄ mihi eſt iā multis annis cuȝ
vniuerſa Strozarꝫ familia, tum ip̄e tu, q̇ de me p̄uatim es bn̄ p̄meritus.
Sed duo fuerūt in cā, vt in hāc diē minus ſim, vt volebā: tibi gratificat⁹
Nā ⁊ librario carui: ⁊ q̇dem p̄ officio meo p̄ſtare me p̄ncipi meo oportuit
qđ ita me impediuit, vt nihil oīno ocij mihi cōceſſuȝ fuerit. Sed q̄ ſerius
p̄ſtiti, eo cumulati⁹ ꝑpediem ad te ibit. Tu me interea tp̄is vt amare non
ceſſes: te etiā atq; etiā rogo, id quod ita intelligā te feciſſe, ſi me nobiliſſimo
iſti principi quotidie magis feceris chariorē. Grauiſſimum et humaniſſi-
mum virꝫ, Lodouicū Caſellā, bene valere opto. Vale ⁊ diſertiſſimo Tito
meo ſalutē plurimā, v̄bis meis nunciato Ex Med. p̄die kalē. Apriles

¶ Fran. Phi. Nicolao varoni: S.
¶ Silentij cauſam reddit et operā ſuā ſpondet

Q Vod nihil ad te ſcp̄ſerim, poſt meā a vob̄ abitioneȝ honeſtę que-
dā occupatōes meę cām p̄ſtiterūt. Itaq; rogo te: mihi vt ignoſcas, tibiq;
p̄ſuadeas me vnū eſſe q̇ tāto te amoē ꝯplector vt alium magis neminem.
Itaq; ſi quid a me ē, qđ tibi iucundū eſſe poſſit, id ita cē tuum exiſtimato,
vt meū magis eſſe non poſſit. Cōi principi me, q̄ȝ diligētiſſime, ⁊ p̄ſepiſſi

me cōmenda. Prꝑſtantiſſimum viꝝ eloquentiſſimumqꝫ Caſellā ſaluere plurimum opto. Uale ex Mediolano pridie kalendas Apriles

¶ Fran. Phi. Lodouico Caſellę, S.

¶ Obſequium ſuum offert amico

CUm Antoniꝰ Tricinꝰ Ferrariā peteret indignum me facturum exiſtimabā, ſi is meis vacuus lr̄is ad vos iſſet Quid āt aliud ad te ſcriberem, q̄ꝫ vnū illđ, et libenter apud oēs, ꝛ cōtinenter p̄dico, me tibi cū ꝓpter maximas tuas mirabileſqꝫ v̄tutes, tū ꝓpter ſingularē tuā erga me hūanitatē ac bn̄ficentiā debere plurimū. Itaqꝫ tibi velī certo pſuadeas me vnū eſſe: perpetuoqꝫ futuꝝ, q̄ nihil, neqꝫ magnū, neqꝫ paruum recuſaturus ſim tua cā. Quare abs te peto, atqꝫ cōtendo, vt oībus in rebus officio operaqꝫ mea nō vtaris ſolū, ſed etiā, ſi opus fuerit, vt ita dixerim abutaris Uale et cōi p̄ncipi me, vt ſoles chariſſimū redde. ex Mediolano xvi. kal. Maias.

¶ Fran. Phi. Petro perleoni S.

¶ Literas ſuas conqueritur interceptas.

CUm primū Cādidꝰ Bōtemptꝰ, eq̄s auratꝰ, in p̄ncipis tui noīe veniſſet Mediolanū, et ex eo certioꝛ fcūseſſem, de oīmi ſtatu tuo, id quod minꝰ cumulate, ex lr̄is tuis, quas filio Zenophōti, ad me dederas, ante cognoꝛam, mirabili gaudio ſum affectus, ꝛ tibi, per meas literas, vt par erat, cōgratulatus. Deiñ cū dies compluſculi pꝛęteriſſent, didici ex eodem Cādido literas meas omneis: ꝛ quas ad te, ꝛ quas ad p̄ncipem tuum dederā, eē intereundum a tabellario interceptas ſurreptas ue. Itaqꝫ ꝛ ad Sigiſmundū principem eadē rurſus ſcp̄ſi, que antea et tecuꝫ idcirco egi breuiꝰ, q̄m per tabellarium nō licuit vti prolixitate. Quare ea dumtaxat audies grece, que apud principē tibi tuum, verbis meis, et dicenda ſunt, et curanda. Uale ex Mediolano xvi. kalendas Maias.

¶ Fran. Phi. Jacobo camerinati S.

¶ Locum et tempus pręfinit cōueniendi amici

NIſi vehemēter amē amoꝛē tuuꝫ ingratꝰ ſim. Que ſplendidiſſimi equitis aurati Joānis tholētinatis ſcriba, tuo noīe mihi coꝛaꝫ expoſuit, libentiſſime audiui. Quid autē, aut ſentiā, aut veliꝫ: tecū vna Cremonę ad paucos vſqꝫ dies cōmentaboꝛ ac ſtudeā. Nā ad kalendas maias hinc capiam iter, ad vrbem Romā negocij mei gratia, et id quidem ex p̄ncipis noſtri ſententia, Quod autem queri viſus es: q̄d nihil ad te ſcribam nō iure id facis. Naꝫ ꝓximis diebus lr̄as ad te dedi. Tu vero Endymionis ſomnium doꝛmitas, respondes om̄ino nihil. Sꝫ idcirco ignoſco tibi ꝙ ita ranarum Cremonenſiuꝫ clamoꝛibus obtunderis, vt apud te eſſe nō poſſis. Uale ex Mediolano xiiij. kalendas Maias

¶ Fran. Phi. Alexandro Sphoꝛtię, S.

¶ Admonet quendam, vt ſibi inſeruiat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

ET ſi primis lr̄is debes ſatis intellexiſſe, q̄ꝫ mihi opꝰ ſit opa tua, nec ꝓpterea ſuꝫ ignarꝰ, cū ꝑ tua aī magnitudine, tū ꝑ mea ǵ te obſeruātia, te mihi libēter gratificaturꝫ, tn̄ qꝛ noui maxias tuas, ac ꝑpe infinitas occupatōes, rurſum viſus es admonēdus. Ego Romā ſuꝫ propedieꝫ cōceſſurus. Nec oīa mihi adſunt, q̇bus eſt opus ad id itineris. Nec mihi tam meę q̄ꝫ Sphortianę dignitatis rō eſt hn̄da. Reliqua tu ꝑ tua prudentia potes cōſyderare. Uale ex Mediolano xiiij kalen. Maias.

¶ Fran. Phi. Alexandro Sphortię, S.

¶ Gratias agit et promiſſa petit impleri.

PErhumaniter mihi nudiusnonꝰ: ꝓbenigneqꝫ reſpōdiſti. Itaqꝫ tibi non poſſuꝫ ingenteis gr̄as non habere. Dicis tu aūt ⁊ facis oīa, ꝑ magnitudine animi tui, nobilitateqꝫ naturę. Reliquum ē, vt ꝙ tua illa graui ſuauiſſimaqꝫ epl'a, mihi tam liberaliter recepiſti, ad quatriduuꝫ vſqꝫ te facturꝫ, id olim effectum reddas Nam hoc mihi pręſtare gratius, hoc tēpore nihil potes. Uale ex Mediolano iiij. kalendas Maias

¶ Fran. Phi. Nicodemo tranchedino, S.

¶ Hortatur amicum, vt compleat promiſſa

QUanqꝫ nō erā neſcius te memorē fore, et q̇d mihi corā recepiſſes, ⁊ q̇d te facere oporteret, tn̄ cū mecum aīo volutarē: q̄ꝫ eſſes occupatiſſimus: rurſus viſus es admonendꝰ. Duo ſunt, q̄ tu mea cā ſis facturus, alterꝫ Florentię ore auribuſqꝫ tuis, et Romę alterꝫ ꝑ lr̄as. Hęc vt q̄ꝫ primū ⁊ diligēter cures te etiā atqꝫ etiā rogo. Ua. ex Medi. ꝓdie kal'. Martias

¶ Fran. Phi. Alexandro Sphortię, S.

¶ Gratificatur amico pro munere.

QUem roſei coloris pannum dono miſiſti mihi, libentiſſime accepi. Sūqꝫ tua munificentia nō mediocriter delectatꝰ: ⁊ ne id q̇dēꝫ minus animi tui, q̄ꝫ doni magnitudie. Nō em̄ quod munerat', ſꝫ munerantis animus maxime liberalitatē, benignitatēqꝫ declarat et facit. Nā quod ꝟbo extenuaris, qd̕ eſt apud me āpliſſimū: ſatis id ſuperqꝫ oſn̄dit, ⁊ me tibi eē chariſſimum, ⁊ te nihil pluris ducere q̄ꝫ ꝟtutēꝫ. Gratulor igit' fœlicitati tuę, qui vt es animo excelſo, ſplendidiſſimoqꝫ ingenio, nihil abiectum, nihil humile, neqꝫ loquaris, nec ſentias. Reliquuꝫ eſt, vt tibi ꝑſuadeas tua apud me beneficia oīa: fide bona, eaqꝫ non ingrata eſſe depoſita. Uale ex Mediolano iiij nonas Maias.

¶ Fran. Phi. Nicolao Arcimboldo iurecōſulto, S.

¶ Operam petit amici

NEquaqꝫ ſuꝫ neſcius mea tibi oīa maximę curę eſſe. Quo fit, vt vl' tibi fortaſſe videar rem meam admodum negligere qui nulluꝫ faciam tecuꝫ verbum, cuius mihi opera vehementiſſime opus ſit. Quod ne accidere iure poſſit, peto abs te, vt ꝙ vna de mea profectione cōmentati ſu-

mus, q̄ꝫ primū q̄ntuꝫ in te fuerit cōfectum reddas. Hoc erit mihi tā gra
tum q̄ꝫ neceſſarium. Uale Mediolani ex ędibus nr̄is Idibus Maijs

¶ Fran. Phi. Alberto Zancario, S.

¶ Grās agit amicis laudātibus Reſpondet
promittitqꝫ aduentum ſuum

ACcepi lr̄as tuas ad me et cum his eas binas, quas duo diſertiſſimi
Nicolai, ꝛ Perottus, ꝛ vulpes ad te dederāt. Habeo: ꝛ tibi Nico
lao ingētes grās, ꝙ tā amice de me ſentis. Nā quid dixerā ꝟe, cum et ipſe
lōge humilius de me ſentiā: ꝛ amorē vnde manat amicitia tecū finxit anti
quitas: In p̄ntia tecū pluribꝰ agere impedior. Ad paucos vſqꝫ dies lon-
gior ſum futurꝰ, et id q̇deꝫ nō ꝑ lr̄as, ſꝫ p̄ns ipſe et corā. Uale ꝛ vtriqꝫ Ni
colao ſalutem plurimā dicito ꝟbis meis Ex Medio. xiiij. ka. Julias

¶ Fran. Phi. Galeatio epiſcopo Mātuano, S.

¶ Pecuniam ſibi commodari petit

NIſi vna oīm voce predicationeqꝫ cognitū mihi eēt te aīo vigē in-
gēti, et ꝑbenigno ſubdubitarem, fortaſſe bn̄ficij quippiā, abs te pe
tere: a quo nihil antea ꝓmeruerim, ſed cū ſis tali, tātaqꝫ virtute, vt hūana
oīa infra te ducas, intelligaſqꝫ nihil eē magis homī ꝓprium bn̄facere, vel
ignotis, q̇ppe q̇ ſe ſimillimum eiꝰ velit ad cuiꝰ eſt imaginē, ſimilitudinēqꝫ
creatꝰ, maiore cū fiducia tuas en pulſo fores, quas mihi facile aꝑtuꝫ iri nō
dubitē. Deſpōdi mō filiā viro bono, ꝛ nobili, cui dotis carituudine tradere,
nondum potui. Nā, vt noſti, virtus et diuitię ſimul eſſe non poſſunt Te
igitur, ꝑ tuis maximis innumerabilibuſqꝫ virtutibꝰ, maiorem in modū,
rogo, atqꝫ oro, vt ducatos centū mihi cōmodes, ea ꝯditione, vt intra annū
eos tibi omino bona fide, redditurus ſim. Quod ſi prius, vt ſpero, potero
nihil diſſimulabo. Scio te id qđ ſummę tuę ē laudis nunq̄ꝫ pecunijs a-
būdare, etſi redditꝰ habes āpliſſimos, tū ex eccleſia, tuꝫ etiā ex patrimonio
Nā quicq̇d ſupereſt a rebus neccārijs, id omne: vel ꝑ liberalitatis: vl' ꝑ pi
etatis officio in eos tribuis, quos dignos cēſeas, in q̇s bn̄ficium cōferatur
Tuę igitur humanitatis fuerit, vt ita in me pius, liberaliſue ſis vt intelli-
gas nullum apud me officium tuum intermoriturꝫ. Nō enim ſolum ad
conſtitutum tꝑs tuum ad te mutuum redibit. Sed cuꝫ vſura etiā lr̄aria
redibit. Huius autē rei gratia hunc meuꝫ adoleſcentē, ad te, fidū nunciuꝫ
miſi, cui velim ad me des quod petitur. Uale ex Med. x. ka. Julias

¶ Fran. phi. Georgio trabeſondę, S.

¶ Dicit ſe quandam cum ſummo in grām rediſſe

QUod iſtinc abiēs tibi ſum pollicitꝰ, vbi p̄muꝫ in vrbē veni, ꝛ ſum
mi pōtificis Nicolai q̇nti, adeūdi mihi data ē facultas, quo tꝑe adhuc ex
pedibus nō mediocriter laborabat, ita egi cām tuam, vt eius animuꝫ iam
pridem alienatum, vt noſti ad te cōuerterim, vt reditum ad ſe tuum, non

ſolū admittat ſed etiam deſyderare videat. Itaq̄ȝ moneo te atq̄ȝ hortor ne differas aduentum tuū, ſed velis ac remis vt aiunt ſecundis flatib⁹ te cō mittas Nā omnia tibi in portu, oīa tranquilla futura ſunt. Uale ⁊ maie ſtati regię me cōmenda. Ex vrbe Roma v. kalendas Decembres

¶ Fran. Phi. Nicolao Arcimboldo iureconſulto, atq̄ȝ ſenatori ducali

¶ Equuleus laudat equum

HAſce ad telr̄as dedi, ex Tholētino vn̄ poſt octiduū arripiā ad vos iter: tū eq̄ſtris inſignib⁹, ⁊ poetica laurea ornat⁹, tū ſecretari⁹ aplic⁹ Equu le⁹ tu⁹, ſi tāta eēt corp̄is magnitudine: q̄nta aī, ne bucephalo q̄dem cederet Mirꝫ ē q̄ȝ ſe obſeq̄ntē p̄ſtat. Ua. meq̄ȝ vt facis ama ex Tholētino Idib⁹ Septēb.

¶ Fran. Phi. Ciccho Calabro, S.

¶ Reſponſum petit

MIror q̄ nihil ad ea rn̄deris, q̄ p̄rimis diebus tibi, de re mea: ſcaui Nonduꝫ fortaſſis a p̄ncipe didiciſti, q̄d cupimus. Itaq̄ȝ rogo te, vt tādeꝫ rn̄deas: meq̄ȝ de oī ei⁹ ſn̄ia facias certiorē. Uale ex Me. ix kalen. Nouēb.

¶ Fran. Phi. Alberto Zancario, S.

¶ Excuſat ſe de ſilentio.

NOlim tibi p̄ſuadeas quenq̄ȝ eē, ex amicis oībus te mihi chariorē. Id eñ cum moleſtiſſimi tui mores, tuꝫ plurima ⁊ maxima, bn̄fi cia citro, vltroq̄ȝ mutua pietate collata iā p̄ridē facile p̄ſtiterunt. Q̄d antē nihil in hāc diē poſt abitōem iſtinc meaꝫ ad te ſcripſerim, illud ſcilicet fuit in cauſa, q̄d fruſtra id facere nolebā. Nōdum eñ princeps meus in vrbeꝫ rediȷ̄t ex caſtris. Neq̄ȝ eo abſente habeo quicq̄ȝ quod tibi ſim ſcptur⁹. Tu interim bona ſpe eſto. Nō eñ fallā quam de me indubitatam habet opi nionem. Uale ex Mediolano xij. kalendas Januarias.

¶ Fran. Phi. Nicolao varoni S.

¶ Commendat quendam

QUi tibi reddidit has lr̄as: vir eſt ⁊ bonus et nō indoctus, mihiq̄ȝ multos iam annos perfamiliaris, quem vt et diligas et commen datum habeas rogo. Uala ex Mediolano x. kalendas Februarias.

¶ Fran. Phi. Nicolao quinto ſummo Pontifici, S. P. D.

¶ Dicit ſe preagere mandata, et gratum ſe oſtendit

STephanuꝫ Caciā nouaricēſem iuriſcōſultū: ⁊ Taurinatē archidi aconū, tuę ſctitatis cubiculariū, in his q̄ mihi expoſuit tuo noīe ſumma cū obſeruātia ⁊ libentiſſime audiui. Nec diligēter min⁹ q̄ȝ fideliter geſſi om nia geroq̄ȝ aſſidue que tū literis tuis tū eius nūcio tibi grata fore cognoui. Habeo autem beatitudini tuę grās immortales, q̄ fidei meę, pietatiq̄ȝ er ga te ita fidis, vt debes. Quid enim pro te facturus non ſim, cuius ſingu

tarē ſuꝫ iāpridē bn̄uolentiā, et p̄cipuā mō benignitatē in me expertus: Tā
tum me tibi debere intelligo, vt ne vitā q̇dem ipam in mea magis q̄ꝫ ī tua
ptāte poſitā eſſe velim. Itaqꝫ impare ſit tuum: ꝑ voluntate oīa, parere āt
meum, cum om̄i integritate, veneratione: ⁊ induſtria. Uale pater beatiſſi-
me ex Mediolano iiij. kalendas Martias

¶ Fran. phi. Petro. Nucenato S.
¶ Miratur ſibi nihil eſſe reſponſum

ANtonio Lytte Mediolanēſi preſbytero: literas ad te dedi: iiij idꝰ
Nouēbres Eratqꝫ cū iis ſapphicuꝫ adonycumqꝫ carmē, ad ſcitatem dn̄i
nr̄i lōgiuſculū. Sū āt miratꝰ, ꝙ nihil in hāc diē mihi rn̄deris Nec potui
nō dubitare ne lr̄ę tibi meę redditę fortaſſe nō eēnt. Noui em̄ agilitateꝫ,
noui humanitatē, noui liberalitatē animi tui: Itaqꝫ nō ſine cā id accidiſſe
arbitror. Sed cū hac de re, tū de aliis nōnullis, Xenophō filius tibi corā
exponet. Tu velim me, vt facis, ames. Tibiqꝫ pſuadeas eū eē me, qui tibi
oīm maxime noſtri ordinis, ſim affectus Cōuiuia Mediolanēſia eidem
Xenophonti filio ad te dedi. Uale ex Mediolano iiij. kalen: Martias

¶ Fran. Phi. Petro perleoni, S.
¶ Infidum quendam eſſe dicit

BInis aliis lr̄is tibi ſcaui Ioānem Caiuꝫ neqꝫ feciſſe, neqꝫ facturū
ſane quicq̄ꝫ de re tua. Seqꝫ dicit tibi debere nihil, qm̄ ꝑ te aliis ſatiſfecerit.
At illi quos is p̄dicat, factum id ꝑnegāt. Itaqꝫ ſi me audis, tute Medi-
lanū concede. Nā ſi ſecus feceris, nihil feceris: ędeſqꝫ negligētia tua qua-
dam amiſeris. Tu reꝫ paucis tenes· Reliqua ex Xenophonte filio coram
accipies. Uale cum pudiciſſima vxore tua meqꝫ tuo illuſtri principi com-
menda ex Mediolano iiij. kalendas Martias

¶ Fran. Phi. Petro barbaro cardinali veneto. S:
¶ Gratum ſe eſſe dicit

XEnophōti filio, Romā veniēti, idcirco lr̄as ad te dedi, vt intellige-
res me tāti facere bn̄uolentiam tuā, quam mihi nuper cuꝫ iſtic eſſem, cer-
tiſſimis documentis corā declaraſti, vt oīa de te mihi ſperare poſſe videar.
Id āt eo facio, et maiore cuꝫ fiducia, ⁊ libentius, qm̄ noui nullū, apud me
vnq̄ꝫ intermorituꝝ bn̄ficium tuū. Nā eſt apō me antiquius nihil grati-
tudine, atqꝫ pietate. Reliqua tu ex Xenophonte cognoſces. Uale p̄r am-
pliſſime ex Mediolano iiij. kalendas Martias

¶ Fran. Phi. Dominico cardinali firmiano. S.
¶ Excuſat ſe preclare ꝙ amicum non ſalutauerit

NOn poſſuꝫ nō accuſare erratū meuꝫ, qḋ cū nuper fuiſſem Romę
ad te minus ſalutatū ierim, cui me iāpridem norim eſſe chariſſimū. No-
lim tamen exiſtimes id: vl' negligentia mea, vl' ꝙ tui oblitus fuerim, acci-
diſſe. Sed dum cupio in te adeundo, minꝰ ineptus exiſtimari, fui in offi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

cio ſeruãdo minus erga te officioſus. Volebã em̄ pro amplitudine tua, et ꝓ decore adire te, ⁊ eos cõferre ſermões, q̇ et auditione tua, et oratione mea nõ indigni iudicarent. Quare dum ſtudeo ea expedire negocia, quę mihi erant apud ſummum pontificem, pluſqꝫ in his ꝙ̄ putarem temporis con ſumo, tãdem coactꝰ ſum, non te añ adire ꝙ̄ abire. Itaqꝫ in ip̄a abitiõe mea ex vrbe Roma, inter equitandum accedo ad ipſas ędes dignationis tuę. Is qui tricliniȷ̇ preeſt officio reſpondet in cubiculo te eſſe diuino intentuꝫ miniſterio. Nec licere ſibi interea temporis adire te. Quid multis: Treis horas expecto, cum ne ipſe quidem oſtiarius amplius quicq̄ꝫ reſpõdet mihi. Quãobrem dum video miruꝫ ſeruari ſilentium, et ipſe abunde ſollicitarer a comitãtibꝰ, ne aut importunior aut ineptior dici poſſeꝫ, abiui equidẽ ſubtriſtior, quod viſere te nequiuerim: quem mirifica obſeruantia proſeqꝛ. Tenes ecce rem oẽm. Tuę fuerit, vl' clementię mihi ignoſcere, vel iuſticię, oſtiarium caſtigare: qui vt eſt genere germanus, neqꝫ humanitatem ſapiat nec hoı̃m habeat diſcrimen. Reliqua ex Xenophõte filio cognoſces. Vale pater humaniſſime ex Mediolano iiij. kalendas Maias

¶ Fran. Phi. Joanni Auriſpę, S.

¶ Laudat amicum

QUãti ego te ſꝑ feceriꝫ ac facio nemo eſt q̇ id melius ſciat, ꝙ̄ tu. Id certe exploratiſſimum habeo me tibi eſſe chariſſimũ, fide autẽ in amicos et prudẽtia tãta vales, quãta ſcio maiore neminẽ. Itaqꝫ nihil eſt quod de te ſperare nõ auſiꝫ. Quibꝰ autẽ in rebꝰ tuã mihi et opam et diligentiã p̄ſtes velim. Xenophõ filius tibi corã oñdet Vale ex Me. iiij. kalend. Mart.

¶ Frã. Phi. Alenico Daualo equiti aurato, S.

¶ Literas petit de ſtatu amici

CUm ad xi. kalendas Septembres ex caſtris regiȷ̇s abiȷ̇ſſeꝫ, repetiturus Mediolanũ: nihil mihi moleſtiꝰ fuit: ꝙ̄ ꝙ te (qm̄ heſterno veſpi Neapolim reuertiſſe ferebaris) eo die videre, cõplectiqꝫ nequiueriꝫ Itaqꝫ abiens mecuꝫ tulerim incredibile deſyderiuꝫ tui, quẽ, et abſentẽ abſens intueor: ⁊ cõplector, ⁊ alloquor. Cupio ãt maioreꝫ in modum, ꝑ tuas lr̄as itelligere, ⁊ q̇d agas, ⁊ ꝙ̄ tibi charus ſim. Sed hoꝝ alterũ ꝑſpicuum mihi eſt: Nõ em̄ nõ poſſuꝫ amari abs te, quẽ tãtopere ip̄e colã. Alteꝝ bñ ſpero Nã q̇ vir magnꝰ es, ⁊ rebus ornatus omnibus, ⁊ bñ agere, ac rebus vti ſecundiſſimis, dubitare certe nõ debeo. Gratiſſimuꝫ tñ mihi facturus ſis: ſi q̄ de te mihi in ſpe ſunt poſita, ea tu literis tuis, vl' confirmabis vl' augebis Vale decus meum et me Alphonſo regi cõmenda, et vt ſoles, chariſſimũ effice Ex Mediolano iiij kalendas Martias.

¶ Fran. Phi. Nicolao Cebę, S.

¶ Interrogat de nauigio.

INcipienti iam mihi expectãe lr̄as tuas aliud occurrit in mentem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Cupio em̄ ex te intelligere, vlla ne a vobis ſit, aut in Thraciā, aut in chios nauis traiectura, q̄ iſtinc ſoluat an̄ kalen. Maias. Et hoc et q̄ proximis literis ad te ſcripſi ne negligas rogo. Va ex Medio. iiij. Idus. Martias.

¶ Fran. Phi. Alberto Zancario, S.

¶ Excuſatoria epiſtola

DEus malefaciat factiōibus, ſuſpitionibuſqꝫ quibꝰ fit, vt tuę męqꝫ voluntati mos geri nō poſſit. Petierā a p̄ncipe meo, qđ te velle intelligebā. Is mihi liberaliſſime rn̄derat, vt ſpōdiaqꝫ mea cā factuꝝ ſe affirmarat Deinde cū rei cōficiundę ſtudeo, aīaduerto hūc refrigeſcere. Qđ ego moleſte ferēs cunctatōis cām q̄ro. Tādem mihi rn̄det ſe, et mea ⁊ tua cā, velle oīa, vereri tn̄ ne iſtic aliqui hmōi bn̄ficij genus indigne patiantur. Itaqꝫ ſibi, et hoīm habendum eſſe et tpm rōnem. Reliqua tu, pro tua prudētia coniectā. Unumqꝫ tibi perſuade nihil apud me eſſe antiquius beniuolentia noſtra. Uale ex Mediolano v. nonas Martias

¶ Frap. Phi. Bernardo Juſtiano, S.

¶ Excuſat amicum non ſcribentem ⁊ tn̄cum vacabit vt ſcribat orat, certiorqꝫ fieri petit de ſtatu amici

NIhil eſt mihi bn̄uolentia tua certius, Quid em̄ nō ames, quē vir maximꝰ et clariſſimꝰ, pater tuꝰ Leonardꝰ, ⁊ dilexit vnice, ⁊ ſummis bn̄ficijs affecerit: Itaqꝫ nō mō non miror, ſi qn̄ meis lr̄is inuitatꝰ nihil rn̄deris, licet ignoſco potius occupatiōibus tuis quibus fit, vt neqꝫ amicis poſſis, nec ipſi tibi omnino ſatiſfacere. Uerꝫ ſi q̄d ocij quādoqꝫ nanctus fueris, rem mihi facias gratiſſimā, ſi ⁊ de te, ⁊ de rebus tuis, me reddideris certiorē in p̄miſqꝫ nunquid in naufragio Bizātino iacturę quippiā paſſus ſis. Nō em̄ poſſuꝫ vereri, ne quid inde tibi ⁊ detrimenti acciderit, ob tuas pecunias, quas habebas Cōſtantinopoli in mercatura occupatas Ad hęc rogo te vt opuſcula illa mea, quę abs te meo noīe: eloquentiſſimꝰ medicus Petrus thomaſius petijt, huic iſti tabellario, aut eidem cōmuni amico ad me des. Uale ex Medio. pridie kalendas Apriles

¶ Fran. Phi. Jacobo cuſano iuriſperito, S.

¶ Laceſſentem ſe monet vt deſinat.

AS, tu mi in me Jacobe quotidie, q̄ꝫ par eſt: importunior. Id qđ ne poſt hac facias te nō ſolū moneo: ſed etiā hortor, ac rogo. Nā quanqꝫ magno aīo viri ē iniuriā cōtemnere: cōtumeliam tamen ferre nemo, ſi ſanꝰ ſit, debet. Stultus eſt em̄, qui ⁊ alioꝝ, ⁊ ſuę dignitatis rationem non habet. Duo ſunt clauſtra naturę linguę obiecta: ⁊ dentes, et labra, q̇bus admonemur eſſe nihil effutiendū, ſed aſſeruanter oīa, prudēterqꝫ dicenda. Neqꝫ ī teſtimonijs mentiri nos oportet, nā ſic ſumus in deum impij, neqꝫ in defendendo oppugnandove, aut periuros, aut peruicaces, id quod faciunt ij omnes, qui ſimplicis animę ſceleratiſſimā ſectam fouent. Tu me ſatis in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

telligis. Si iuſticiā ꝟitatēqꝫ tueris, nullā mihi facis iniuriā. Sin ſecus facies, tibi ipſi noces. Utcunqꝫ res habet: cōpeſce linguā et me laceſſere maledictis noli, neqꝫ irrita tela, obtuſaqꝫ cōieceris, retoqueant̄ in te lōge acutiora. Tibi lingua ē vt videre videor, ad inuehendum apta. At philelpho tuo, ⁊ lingua ē, ⁊ arundo lōge q̄ꝫ tibi diuturnior. Itaqꝫ ſanius tibi cōſulas ſi me pħo vti malis, q̄ꝫ vel oratore, vel ſatyro, vt cōſueuiſti. Uale Mediolani ex ędibus noſtris viij. Idus Apriles.

¶ Fran. Phi. Nicolao Cebę Salutem

¶ Laborare amicū ex crure dolet, lr̄as ⁊ ſuas illi nō redditas

Gabriel vir religioſus: idēqꝫ diſert⁹, q̇ mō iſtinc Mediolanuʒ petijt, fecit me certiorē te neſcio quō ex crure laborare: mirari ꝑterea ꝙ nihil tibi ad ea rn̄deriʒ, q̄ de re vxoria ad me ſcripſeras. Utrūqꝫ ſane dolui, ⁊ ꝙ tibi crus moleſtiam attulerit, ⁊ ꝙ binę meę lr̄ę tibi redditę minus fuerunt. Nā haꝝ ego alteras publico mercatoꝝ tabellario, alteras Leonardo ſcribę vr̄i ꝓncipis ad te dederā. Ne igit̄ eadē ſępi⁹ repetā, illaꝝ literaꝝ exempla cum his vna ad te miſi. Tu vale: et crus q̄ꝫ diligentiſſime cura. Ad hęc ſi q̇d habes de turcis, ad me ꝑſcribe. ex Mediola. iiij. Idus Maias.

¶ Fran Phi. Joāni Marchioni Mōtiſferrati S.

¶ Cauſam ſilentij reddit.

Si nihil iā diu ad te ſcr̄pſi, puto iccirco te nō mirari, ꝙ noris id mihi facere nō licuiſſe, ob tēpeſtates, ꝓcellaſqꝫ belloꝝ. Nā ego te, et amo: ⁊ obſeruo, nō ſolū ꝙ de me ſis meritus optime, ſed qꝛ dignus es, quem boni viri ac docti om̄es, ⁊ colāt, ⁊ venerent̄. Itaqꝫ ſi q̇d in me ē: qđ tibi ſit gratuʒ, id iure peculij tuuʒ cenſe. Ego aūt abs te aliud nihil peto, niſi vt me ames vt ſoles. Preterea maiorem in modum rogo te, vt meos illos de exilio libros, Xenophōti filio, ad me, des. Uale ex Mediolano Idib⁹ Maijs.

¶ Fran. Phi. Leonardo Collioni S.

¶ Literas petit

Quę mihi Salomon Iudęus, noīe tuo, expoſuit, audiui. Miratus aūt ſum, ꝙ nullas ad me lr̄as dederis, fac igitur abs te ipſo audiaʒ, quę per internuncium loqueris. Tu me ſatis ſuperqꝫ intelligis. Uale ex Mediolano vij. kalendas Iunias,

¶ Fran. Phi. Ciccho calabro, S.

¶ Oſtendit ſe velle rebus ſuis proſpicere.

Non me latet, ꝙ abs te, nō ſoluʒ diligor, ſed etiā amor. Nec cupio plus te velle mea cauſa q̄ꝫ poſſis. Id te rogo dūtaxat, vt qđ habes ſcr̄ptū, id principi hodie, mō liceat: legas. Nā diutius tempus terere iam nulli viui mihi eſſe poteſt. Itaqꝫ inſtitui om̄ino ꝓſpicere rebus meis. Tibi ꝟo amico bn̄fico, et optimo, me tātum debere ꝓfiteor, quantum alteri nemini. Uale Mediolani ex ędibus noſtris vi. Idus Iulias

¶ Fran. Phi. Nicodemo tranſchedino, S.
¶ Excuſat occupationes amici.

Accuſarem ego te ꝑfecto, vel obliuionis, vel negligentię, niſi tuꝰ mihi amor iampridem ꝑſpectus eēt. Quo fit: vt iſtiuſmōi oēm, de re mea cunctationem, dem occupationibus tuis, quibꝰ q̄m iam magna ex ꝑte ſolutus es, te rogo, vt qđ mihi corā libenterq; recepiſti, non inuitus effi cias. Uale ex Mediolano Idibus Auguſtis

¶ Fran. Phi. Criſtoforo Marliano, S.
¶ Pelliri a principe veſtem ſuam petit

Uideor licere mihi, tanq̄ pro meo quodā peculiari iure, vti, ⁊ opera ⁊ officio tuo, in om̄i re mea. Quid enim diſcipuli nō debeāt pceptoribꝰ, ꝑſerti in ijs, q̄bus ſe norunt eſſe chariſſiōs. Qđ te nō lateat, illuſtris ꝑnceps, Alexāder Sphortia, vir plane omni virtute maximꝰ, mihi dono dedit, āno ſupiori: pānuz roſei coloris: q̄ pro dignitate ſua: muſarq; indu erer. Is in hāc mihi diē ſeruatus ē integer. Nā añ nō fuit vſui. Nūc formarē in veſtimētuz, qđ ſi minus pellitū fuerit, videaꝛ ineptius. Pelliri autē ab alio, q̄z ab Alexandro, cuius eſt donum, haud quaq; decere arbitror: Itaq; iſti dicito, meis verbis, vt ſuę munificētię, et nō ingratę muſaꝝ voluntati, ꝑ tpe anni cōſulat. Uale ⁊ reſponde ex Medio. xvi. ka. Septē.

¶ Fran. Phi. Bernardo Juſtiniano, S.
¶ Debitorem quendā dicit eſſe ſoluendo

Nec tu mihi tuos cogitatꝰ, ꝑrimis lr̄is declaraſti: nec ego, ex me illos potui cōiectare. Sz q̄m a familiari quodā nunc reſciui: viruz illū, de q̄ antea ad me ſcpſeras, debere tibi pecuniaz, te iteꝝ aliter admonendiz putaui eū eſſe ſoluēdo, nō difficile, quātuz tibi debuerit. Habet enim bona, q̄ ſtabilia vocanꝛ, ꝑmulta. Uiuitq; et victitat lautiſſime. Itaq; tibi nō eſſe lōgius differendiz cēſeo, veni Mediolanū. Nā oīa tibi ſecūda futura ſunt, cuz ob alias pleraſq; rōnes, tū q: humaniſſimus hic ꝑnceps nr̄, ⁊ videbit te libentiſſime, ⁊ tuuz ius oē ſuum ius eſſe exiſtimabit. Preterea qđ tibi ante ſignificaui, ſi minus abūdas equis, hi mihi ſex ſunt quos tibi quoq; volo eſſe cōmunes. Uale ex Mediolano x. kalen. Septembres

¶ Fran. Phi. Bartholomeo Bucinio S.
¶ Nec ſimulandum, nec diſſimulādum eē: Laudatq; amicum q ſe totum patefecit et pollicet officium ſuum

Quod te mihi totū oñdis, et amice facis: ⁊ recte. Nā cū in viro bono, tū vl' in ꝑmis in amicitia, nec ſimulatū quicq̄z, nec diſſimulatuz eſſe oportet. Itaq; videmꝰ ab Ariſtotele dari Socrati vitio: q̄ cum eēt ſuę tempeſtatis oīm, apud Athenięſes doctiſſimus, ⁊ inter alienos diceret, ⁊ apđ ſuos, ſe vnum id ſcire, q: nihil ſciret, aliud vero nihil. Decz ꝑfecto quenq;, vt mea fert opinio, ſe talē omnibus illuſtrare qualis ſit, vt fucata ⁊ cōfecta

mulier grata eſſe non poteſt, ita etiam illa, q̄ coloris bonitatē, venuſtatēq̃
occultat in vitio eſſe cōſueuit. Q̄ď ſi oī in re cōſyderādū ē, eo magis in a-
micitia, q̄ eſſe certo, nullo pacto queat, niſi oī ex parte pateat: pſpicuaq̃ ſit.
Egiſti igiť ꝓ officio ꝙ te ꝓximis lr̄is nō ſolū in cute, vt aiūt, ſ3 intꝰ q̄3 ita
mihi te cognitum reddideris, vt ea quę oculis cernuntur· Delectat me ſa-
ne ingeniū tuū, delectat oratio, placet eruditio: ꝑiucunda eſt humanitas
Quod me vero ita laudis, ita obſerues, ita exuberantem quādam dilecti-
onis erga me tuę amoriſq̃ abūdantiā pre ſe fert. Et quanq̄ nō iſta mihi ē,
de me opinio, quā tibi eſſe animaduerto non tn̄ moleſte tuli, ita abs te ſen-
tiri, quo ſis in me amando alacrior Ego autē illūd tibi vnū polliceor, oīa
me tua cauſa preſtituꝝ, que tibi, vel commodo, vel iucunditati fore cogno-
ro. Nō enim potes mihi nō eſſe chariſſimus, qui ⁊ doctus ſis, ⁊ diſertus,
et bonus, meiq̃ amātiſſimus. Vale ex Mediolano kalendis Septem.

¶ Fran. Phi. Petro nucetano, S.

¶ Amico grās agit pro bn̄ficio ⁊ libros illi mittit

ME indies magis atq̃ magis tibi obſtrigis: plurimis tuis, ac ma-
ximis bn̄ficijs. Itaq̃ me tantum tibi debere fateor, quātum ab me diſſol-
ui poſſe deſperē. Q̄ď autē voluntate poſſū, id certe ita libenter facio, vt
vix aliud quicq̄ magis. Quare cū aīaduerteri te, mea literaria, ⁊ ingenij
monumēta delectare cōſueſſe, duos codices ad te dedi, quos a filio Xeno-
phonte corā accipies: ab eodēq̃ intelliges, quibus in rebus, tuo officio vti
velim. Tu ſi q̄d eſt, quod mea opa tibi preſtari poſſit, id totum in tua eſſe
poteſtate poſitum exiſtimato. Vale ex Medio. nonis Nouemb:

¶ Fran. Phi. Nicolao quinto ſummo pontifici, S.

¶ Petit quippiam a ſummo pontifice

QUid in cā fuerit: ꝙ ſeriꝰ ad tuā btitudinē, vl' ſcpſerim, vl' miſerī, e
filio Xenophōte, corā accipies. Simulq̃ cognoſces, ⁊ que mea mēs ſit: ⁊
quid cōſilij ceperim. Tuę aūt manſuetudinis, benignitatiſq̃ fuerit, id p̄-
ſtare: quod a me fidentius fortaſſe q̄ par ſit, veꝝ bn̄uolentiſſimo in te ani-
mo, pientiſſimoq̃ petitur. Vale pater btiſſime ex Med. nonis Nouem.

¶ Fran. Phi. Dominico Cardinali firmano, S.

¶ Operam petit Cardinalis.

EO maiore cū fiducia: tuis bn̄ficijs: vſurus aduenio, q̄ te iā plures
ānos bn̄ficentiſſimo vſus ſum. Nā vel a Bononienſi vſq̃ legatōe: tantā
mihi bn̄uolentiā tuā oñdiſti, vt nihil eē arbitrer, nec magnū, nec paruum
q̄ď mea cauſa facturꝰ nō ſis, pſertī cū eū me eē cognoris, apud quē nullū
ſit intermorituꝝ officium. Nā quā referre parē grām nequeā: eam habere
q̄ maximā et velim, et ſoleā. Quid aūt abs te cupiā. Xenophō filius tibi
corā tempeſtiue declarabit. Vale pr̄ btiſſime ex Medi. nonis Nouemb.

¶ Fran. Phi. Mattheo Joanni, S.

¶ Gratum ſe oſtendit.

CUm mitterē Xenophōta filiū, ad Alphōſuz regē, tu mihi vnus, vel in ꝑmis occurrebas, cuiꝰ mihi recordatio iucundiſſima ſit. Nō enim obliuiſci poſſum, ꝙ mihi ſingularē bñuolentiā ꝑſtitiſti, cū anno ſuperiore, in regijs caſtris, tua, ⁊ opa, et officio vſus ſuz. Itaq̄ꝫ niſi te vehemē ter diligā, ingratꝰ ſim, q̇ haberi grauiſſimꝰ nō cupio ſoluz, ſed etiaz ſtudeo. Uellem admodū libenter, aliq̄ mihi offerreť occaſio tibi gratię referende, quā tñ ita habeo, vt maior haberi cuiquaz haud queat. Quare tuum ſit, ⁊ me, ⁊ meis rebus oībus: nō ſecus vti ꝙ tuis. Qđ ſi feceris: magna me affi cies voluptate. Nā ego tua vti opera, ⁊ ſtudio nunꝙ deſiſtā. Cętera autē ex Zenophonte corā accipies. Uale ex Mediolano nonis Nouembribꝰ

¶ Fran. Phi. Petro nucetano aplico ſecretario, S.

¶ Literas mittit filio reddendas

ATſi Xenophōti filio: hinc abeūti: mādaui oīa diligēter q̄ ab eo fieri vellē, tñ non rem ab re duxi, vt rez lr̄is admoneret. Itaq̄ꝫ rogo te, cū primum iſtuc ꝑuenerit, eumq̄ꝫ videris (nā cōtinuo te adibit) lr̄as hiſce introcluſas eidē reddēdas cures. Reliqua tu coram ex eo accipies. Uale et me ſanctiſſimo dn̄o noſtro commenda. Ex Medio. iij idus Nouembres,

¶ Fran. Phi. Blaſio Axeretenſi, S.

¶ Hortatur amicum ad viciſſitudinem literaꝝ

NEſcio ſane, vter noſtꝝ magis ſit accuſandꝰ, ego ne, q̇ iādiu nihil ad te lr̄aꝝ dederim, an tu, q̇ ne noſtri q̇dem memineris. Nā ego de te, tuaq̄ꝫ ſalute q̄ſiui ſępenūero, vl' ex tuis, qđ tibi nunciatū eſſe nō ſum neſciꝰ. At nemo iſtic venit, ex q̄ potueriz intelligere, an de me vnꝙ nr̄aq̄ꝫ amicitia, mētionē feceris. Uez iccirco ignoſco tibi, qđ acceperiz te totū eſſe amori deditum, quē ne cęcū eſſe patiaris te plurimū rogo. Sed vtcunq̄ꝫ res hꝫ: poſteaq̄ꝫ ipe glaciē fregi, vt aiunt, tui officij fuerit, vt itineri te accingas, ⁊ mutuis lr̄is vna ſimꝰ, vnaq̄ꝫ aſſidue colloquamur, mutuiſq̄ꝫ inter nos officijs cōtendamꝰ, q̇bus eq̄ꝫ vincē atq̄ꝫ vici, ꝑpulchꝝ ē. Ua. ex Me. ka. Janua.

¶ Fran. Phi. Nicolao didoni medico, S.

¶ Codicem Alberti magni petit

ACcepi a nōnullis tibi eē illud Alberti magni opus, qđ de angelis inſcribiť. Id q̄m laudari videor, a viris doctis, ⁊ ſapiētibꝰ, vidē plurimuz cupio. Nec ſuz veritꝰ abs te peté, vt huic meo deſyderio ipe opituleris, vel venu, vel cōmodato. Nā ſi qua in re tibi opus eſſet officio meo, nihil a me fruſtra peteres. Propediē Xenophō filius Neapoli, ad nos rediēs, iſtac iter facturus eſt, cui velim vt iſtiuſmōi codicē ad me des, vel literas, quibꝰ intelligā; quid facto ſit opus. Ua. ex Me. iij Idus Febru.

¶ Fran. Phi. Inico Daualo S.

¶ Filij cauſas expediri rogat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

SIt ne adhuc Neapoli Xenophō filiꝰ, an minꝰ ſit nihil habeo certi Illud mihi plane certiꝰ, oī re certiſſima me tibi eſſe chariſſimuȝ, ⁊ ne id quidē iiuria. Nō em̄ es neſciꝰ, quātus eſt: erga te, amor meus, q̄ fides, q̄ obſeruātia. Itaqȝ mea oia tibi maxime cure ee certo ſcio. Qđ ſi forte acciderit, vt nōduȝ Xenophō Neapoli abierit, ob occupatiōes vel tuas, vl' regias, cura obſecro, ne diutius tēpus terat. Vereor em̄ fore, vt iter minus ſit tutum habiturus, ſi longiorem moraȝ apud vos egerit. Nā comes Jacobus peruſinus propedieȝ, in Flaminiā, Picenūqȝ ꝓfecturus: cum exercitu, perhibetur. Preterea quid ego facturus ſim, neſcio, niſi rem omnem meam, ex filio añ cognoro. Reliqua tu, pro tua prudentia, nō difficile conſyderare queas. Vale ex Mediolano vij. kalen. Martias

¶ Fran. Phi. Nicodemo tranchedino, S.

¶ Reddi petit filio literas, vt ꝓperet domum

POſteaquaȝ hinc abieras, mihi reddite ſunt lr̄e, a Xenophōte filio Itaqȝ mihi viſū ē, vt is mentē meā q̄ primuȝ ſentiat. Nā ſi ſecus fiat, diuturniorē morā, cum Neapolitanis videt' eſſe facturus. Itaqȝ mihi facies rē ꝑgrataȝ, ſi opam dederis: vt meas haſce lrās propediem filius accipiat. Vtere diligētia, ⁊ fide ea, q̄ ſoles, in philelfū tuū. Preterea q̄ Florētie: abs te, curatū iri volebā, vt perficias rogo. Vale ex Medio. p̄. kal. Martias

¶ Fran. Phi. Alberto Zācario, S.

¶ Recte ſe conſuluiſſe dicit

REſpondi ꝓmis diebus ad ea, q̄ mihi ſcripſeras, ex publico decreto. Tibiqȝ diligēter aperui ſniam aī mei: in quā ipam ſi a vob' q̄ȝ itū fuerit habebūt oia recte. Reliquū ē, ne differas, ſed q̄ primū ad me lrās des, qbꝰ fiā certior de re om̄i, quā nr̄a intereſſe iudicabis. Va. ex Me. p̄d. idꝰ Juli.

¶ Fran. Phi. Guilielmo vrſino Frācie cācellario, S.

¶ Deſyderat lrās amici et libros illi mittit

EXiſtimo fieri aut nunciorū negligētia, aut etiā fortaſſis occupatōibus tuis, vt lr̄e tue vel mihi nō reddātur, vel non eāt ad me. Nam me tibi humaniſſimo viro eſſe chariſſimum nō ſum neſcius. Ceterum veliȝ ſcias in eadē me eſſe ſententia, quā antea ad te ſcripſi. Qua de re eruditiſſimꝰ phus, ac medicus, Thomas Caronēſis, tecum ꝟba faciet. Ad hec dedi ad te, Joanni coſſe, viro nobiliſſimo, opus meum ſatyricum, ſatis emēdatuȝ, etſi minus eleganti codice perſcriptum. Malui tamen aliquid ad te dare q̄ȝ pati, vt vir, vtriqȝ noſtrū amiciſſimus, monumētis meis omnino vacuus ad te iret. Nam aliud quicq̄ȝ per id temporis nihil erat in manu Vale ex Mediolano xiiij. ka. Auguſtas.

¶ Fran. Phi. Joanni Mario filio. S.

¶ Hortatur filium ad bonas artes.

PLacuit carmē tuum, placuit ep̄la, queqȝ ſcꝓſiſti, oia me plurimuȝ

delectarũt. Quib⁹ autẽ honorib⁹ te florẽtiſſimus. Sabaudię dux ornaꝛ
rit, illis te facito dignũ pręſtes. Quod ita maxime ꝓſequeris ſi cũ doctriꝛ
nã tum nõ minus diligentiã ingenij bonitati adhibueris. Uidere eniꝫ in
te filiũ videor: qđ Stoicis placet, nõ ingenij minus, q̃ꝫ corporis vim quã
dam, a patre emanaſſe. Sed ea vis oĩs audiendo, legendo, meditãdo, doꝛ
cendo: diſſerendo, ſcribendo excitatur, alit̃, augeſcit. Itaqꝫ noliꝫ induſtria
diligentiaqꝫ minus q̃ꝫ cęteris, vel naturę vel diſciplinę pręſtantius fret⁹
eſſe, perpolituſqꝫ iudiceris: Reliqua oĩa, q̃ petijſti per literas, curabo tẽꝛ
peſtiue. Nam ad ea cõtinuo pręſtanda tp̃s mihi nõ fuit. Sed cũ Xenoꝛ
phon filius iſtuc ierit, id qđ propediem eſt futuꝝ, morẽ geram tuo deſydeꝛ
rio. Amicus tuus, vl' noſter potius, vir nobilis Ariſminus noſtro officio
vti noluit. Uale cum vxore, et filijs, ex Mediolano iij. nonas Auguſtas

¶ Fran. Phi. Lucano Genuenſi iureconſulto, S.

¶ Gratificatur amico duplici rõne

ACcepi ex lr̃is Joãnis Marij filij, cũ eximiã tuã erga ſe multis in
rebus benignitatẽ, tum ſingularẽ beniuolentiaꝫ erga me. Quo q̇dem duꝛ
plici liberalitatis genere facile admoneor, vt te nõ diligã ſolum, ſed etiam
maiorẽ in modũ amẽ. Quod eo facio libẽtius, q̃ eum te viꝝ eſſe intelligo,
qui et ciuili ſapientia et bonaꝝ artium diſciplina ingentiqꝫ ꝟtute talis tãꝛ
tuſqꝫ ſis, vt a probatiſſimis oĩbus optimiſqꝫ viris iure obſeruãdus colenꝛ
duſqꝫ iudiceris. Itaqꝫ non modo quod in me amãdo, in filioqꝫ mihi dileꝛ
ctiſſimo amplificando: officioſiſſimum te pręſtiteris, atqꝫ preſtes, es mihi
inter amiciſſimos habendus: ſed etiã quod is ſis queꝫ vel nullo prouocati
bñficio boni ⁊ docti omnes debeãt oĩ beniuolentia proſequi. Habe igiꝛ
tur me in tuis, meqꝫ vtere, pro voluntate tua. Nunquã te tua de me fallet
opinio. Uale ex Mediolano xiiij. kalendas Septembres

¶ Fran. Phi. Auguſtino Datho, S.

¶ Cauſam cur non reſcripſerit narrat. Dein de lauꝛ
dat amicum de eloquentia

NOlim tibi perſuadeas vlla mea, vel negligentia: vel tui obliuione,
factũ eſſe, quo min⁹ ad tuas vnas ſupiores literas tibi reſpõderim,
Nã vt ſcire lõgo iã vſu potuiſti, nec me oĩ etiã in re diligentior eſt q̇ſquã:
nec tui obliuiſci queã, ab quo me norim nõ ſec⁹ amari obſeruariqꝫ, q̃ꝫ ſi eẽs
filius. Sed meę mihi occupationes huic dulci, pioqꝫ officio fuerũt impe
dimẽto, quibus ipſis, etſi ne nunc quidem ſiꝫ vacuus, malui tamẽ vl' pauꝛ
cis ad te reſpondere, quam pręſtare: diuturniore ſilentio, vt iure videri poſꝛ
ſem obiurgandus abs te. Delectauerunt me vehemẽter tuę literę, quippe
quę teſtes locupletiſſime ſunt, non minus preſtãtiſſimi tui ingenij, q̃ꝫ ſum
mę erga me pietatis. Placet eruditio, placet orationis nitor: imp̃miſqꝫ tua
modeſtia, ⁊ hũanitas. Perge igit̃ vt coepiſti, q̃ tũ bñuolentia tua, te indies

magis magiſqꝫ diligamꝰ, tuꝫ ꝓſtinę nrę doctrinę fructꝰ, ex tuis diſertiſſi‑
mis monumētis, q̄tidie capiamꝰ vberiores. Va. ex Me. iiij. idꝰ Septē.

¶ Frā. Phi. Bartholomeo Scalę, S.
¶ Negocium nondum perfectum dicit.

SCripſi ad te breuiꝰ, q̄ꝫ ⁊ ipſe velles et mihi opꝰ eēt. Sed nō multo
poſt, cū q̇d plus ocij nactꝰ fuero, tibi ſimꝉ mihiqꝫ faciā ſatis, de re vero mea
qd̄ ſcire cupis, totū eſt in expectatiōe. Amicꝰ em̄ ille, qui eo loci ipſe profe‑
ctus eſt. Nōdum redijt Mediolanū. Aiūt tn̄ ad triduū reditu. Cū pri
mū reuerterit oīa cognoſces Tu iteꝝ vale, ⁊ nos ama, ex Me. iiij. no. oct.

¶ Fran. Phi. Stephano cornelio regio ſecretario, S.
¶ Libros abſolutos eſſe docet. Epiſtolas alijs traden‑
das mittit ac futuri tpis qualitatem inquirit

LIbelli tui iāpridē ſunt abſoluti. Itaqꝫ eos habebis, cum voles Ve
rum ne diutius differas moneo. Librariꝰ em̄ leuiuſculus eſt: planeqꝫ mo‑
roſus. Cum hiſce ternas literas ad te dedi: quaꝝ vnę Ioanni Coxę redden
dę ſunt, id q̄ꝫ primum, alterę Guilielmo Frācię cācellario: tertię Thomę
gręco, Karoli regis medico. Nihil eſ mihi facturꝰ, hoc tpe gratius, q̄ꝫ ſi
opam dederis, vt hę om̄es lr̄ę, et q̄ꝫ celerrime, et q̄ꝫ diligentiſſime reddant
Si quid autē epiſtolaꝝ ad me dederis, cui cōmendes, etiā atqꝫ etiam co‑
gita. Nolo em̄ res meas diuulgari, hoc preſertim tempore, quod nō omi‑
no caret ſuſpitione. Scire ex te cupio: quid factuꝝ putes, bellum ne an pa
cem. Hoc vero iccirco a me queritur, quoniam inſtitui in Hiſpaniā breui
proficiſci ad apoſtoli Iacobi templum, voti ſoluendi gratia. Vale ex Me
diolano Idibus Nouembribus.

¶ Fran. Phi. Guilielmo vrſino Frācię cācellario, S.
¶ Opera ſua mittit amico, a quo et literas pe‑
tit, et fauorem in tabellarium

CUm Manuel Iacobus, noſtri huius ꝑncipis noīe, ad Chriſtia‑
niſſimuꝫ regē Karolū iter faceret, idoneꝰ nunciꝰ viſus eſt, cui meos libros
de exilio darē: ad te: dono. Nam iamp̄dem ſum ex multis certior factꝰ, te
affici hoꝝ deſyderio. Eſt etiā cum his, ⁊ longior quędā ad regeꝫ aduerſus
infideles epiſtola, ⁊ carmē quoddā iteꝫ lōgiuſculū. Si tibi moreꝫ geſſero,
res erit mihi ꝑgrata. Abs te autē duo ſunt, que petā, vnū vt tu literas ad
me des, et quidem talis, qualis maxime repeto. Alteꝝ vt Manuelem hūc
quātuꝫ ſcilicet ad expeditionē eiꝰ attinet, ita tractes, vt intelligat ſibi meas
cōmendationes fuiſſe nō inutiles. Va. ex Me. x. kalen. Decembres

¶ Fran. Phi. Thomę coroneo, pħo medicoqꝫ, S.
¶ Lr̄as ſibi non eſſe redditas dicit.

NIcolaus Trachaniotes, ⁊ Alexander cananus, a vobis in Italiā
redeuntes cuꝫ Mediolanū mei viſendi gratia diuertiſſent, me tuo nomi‑

ne monuerunt dadiſſe te lrās ad me: quibus fierē omni de re certior, quā
mea intereſſe putauiſſe. Itaq; volui ne eſſes neſcius nullas mihi redditas
eſſe tuas lr̄as. Quare ſi me amas, quod certe facis, facito vt intelligam q̇d
tibi agendum ſit. Uale ex Mediolano kalendis Januarijs

Fran. Phi. Joanni andreę abbati, S.

Oñdit amico q̇d ſperādum q̇d ve vetandum ſit:

ETſi nudiuſquartus lr̄as dedi ad te, alteras de re tua, tm̄ q; interdū
nuncij ſunt, vl' negligētes, vel tardiores, repetā paucis, quę an̄ ſcri-
pſerā. Negociū tuū apud ꝑncipē, ⁊ forti, et firma, et tota acie ſum aggreſ-
ſus. Putoq; nobis ex ſnia nr̄a ſucceſſuꝝ. Tu autē iſtic cura, vt itē literę
apoſtolicę eāt ad principē, et alię quoq; a Jacobo nrō Calcaterra diſertiſ-
ſimo iurecōſulto, ⁊ cum ijſce etiam tuę, ſubmiſſę: perhumanę, ac ſupplices
Quas oēs mihi primo reddi volo, ne ſi forte alij fuerīpt reddite, aut nihil
referatur ad ꝑncipem, aut ſecus q̄ʒ opus ſit. Dabiſq; opam ne collati bn̄fi
cij literę emanēt, in cōpetitorē tuū. Hęc ſi feceris, te oī ſollicitudine mole-
ſtiaq; ſoluā. Rē paucis tenes. Uigila ſi Nicodemꝰ trāchedinꝰ iſtuc ad-
uenerit, eum velim, nomini meo, horteris, ne literaꝝ mearuꝫ, quas cupio a
ſummo pontifice confirmari, obliuiſcatur. Tuq; ſi opus fuerit, remadiu-
ua. Uale ex Mediolano pridie idus Februarias

Fran. Phi. Petro perleoni, Sa.

Promittit officium ſuum

FAciam quod petis, et libenter, et cito. Neq; erunt vllę tantę meę
occupationes, quibus officio impediar. Tu interea tp̄is bono ſis animo ⁊
Uale ex Mediolano xi. ka. Martias

Fran. Phi. Gregorio Typhernio, S.

Promittit pluribus verbis officium ſuum

COmmendatio tua, de Laurentio veneto, erit mihi loco alieni con
flati ęris: Nam non aliter ei, omnibus in rebus, ſum adfuturus, ac ſi eſſet
filius. Quod nō ſolum tua cauſa ſum facturus, id quod maximum habꝫ
apud me pōdus, veꝝ etiam mea, q̇ maximo ſim abs te dono affectꝰ cū eum
mihi commendaris, q̇ dignus eſt, vt et diligatur, et ametur ab omnibus.
Itaq; noli de me quicq̄ʒ dubitare. Nam nihil eſt quod malim q̄ʒ tibi mo
rem gerere. Uale ex Mediolano xi. kalen. Martias.

Fran. Phi. Aenico Daualo: S.

Gratum eſſe dicit de beneficijs acceptis.

DE voluntate Alfonſi regis erga me, et de ſtudio diligentiaq; tua,
nō coniecturis, et argumentis firmiſſimis ſolū, ſed multis etiaꝫ beneficijs
iampridem cetior factus ſum. Itaq; tibi velim: indubitato perſuadeas, ni-
hil eſſe apud me antiquius gratitudine. Et ne longiuſ ſim tecuꝫ, q̄ʒ par ē,
ꝓpediem vt ſpero, obſequar voluntati, cōſilioq; tuo. Uale et maieſtati

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

regi ꝙ diligentiſſime cõmenda. Ex Me. xi. kalen. Martias.

¶ Fran. Phi. Antonio beccharię. S.

¶ Arguit quendam furti et librum repetit.

MOnui te antea ſemel: ⁊ iterꝝ ꝑ lr̃as, vt Plutarchi palella, q̃ hic abiens tecū aſportaſti, me inſcio, mihi curares reddēda deniq;. Tu ṽo neq; das codicē, neq; literas. Itaq; nō poſſum fidez boni viri nō deſyderare in te. Nō em̄ facis vt te decz. Quid em̄ aliud fuit aſportare clā illiuſm oī meum codicē, me non mō inuito, ſed poti⁹ tuę abitōis inſcio, q̄z vl' rapere: vel furari? Quo eniz dbꝛo alio verbo vti, cum nihil omnino rn̄des? Itaq; te etiā atq; etiā hortoꝛ, ac moneo, ne mihi moueas bilem. Sed cura, vt me⁹ codex, q̄zprimum, ad me redeat. Uale ex Medio. x. kalendas Martias

¶ Fran. Phi. Augustino Datho, S.

¶ Silentium accuſat

MIroꝛ q̇d in cā ſit, ꝙ ſępe meis lr̄is ꝓuocat⁹, nihil oīno in hāc diē rn̄deris, cuz nō tacēdi a nobis, ſed dicēdi artez didiceris. Nec em̄ puto te vſq; adeo occupatiōibus obꝛutū, vt nihil oīno tibi ocij detur ad officium. Quid abs te veliz, ⁊ q̇d te deceat, nō es neſci⁹. Ua. ex Me. xi. ka. Mart.

¶ Fran. Phi. Lodouico Calellę, S.

¶ Dotem filię petit ſibi impetrari a principe.

NIſi tua beneuolētia iāpridē certiſſimis documētis perſpecta eēt, vter fortaſſis accuratioꝛe oꝛone. Sed vix eſt q̇cq̄ magis alienum ab amicitię diffidentia. Quare cuz liquido intelligā te eſſe ꝑcupidū meoꝝ ꝯmodoꝝ, in re ꝑſerti, ⁊ honeſta, ⁊ pia, vtoꝛ ⁊ breui tecū, apta dcōne. Permulta mihi incōmoda ſunt, ſed vnū ſane omniuz moleſtiſſimum ꝙ grandiuſcula mihi eſt filia, ⁊ ea quidem moꝛibus modeſtiſſimis Unde hanc tradam viro mihi ſatis non eſt. Deſunt em̄ ad dotem aurei ducenti, Rogo te id, meo nomine nuncies dnī Boꝛſio, eumq; tu illa ſuauiloquentia, qua duriſſimos etiā lapides ſoles demolire, non oꝛes mō, ſed exoꝛes ne patiaꝛ me diutius huiuſmodi angi incōmodo. Haud em̄ dubito, qua facilitate, ac munificentia, eſt nobiliſſimus iſte princeps, non inuitus opem tempeſtiue feret huic tātę meę neceſſitati Tibi ṽo habebo grās immoꝛtales. Tecū lōgioꝛ eſſe nolo. Nec em̄ opoꝛtet, cum et natura ſis humaniſſimus et mei amantiſſimus. Uale ex Me. xi. nonas Martias

¶ Fran. Phi. Nicodemo tranchedino, S.

¶ Pecunia vt ſibi ſoluatur petit..

DEdi literas heri ad te Pigello negociatoꝛi Coſmiano, quibus fiebas certioꝛ nihil eſſe ſperandum, de exigenda pecunia, quaz Petro paulo illi tuo credidiſſes. Pugnat em̄ cum inopia. Itaq; quo magis eget nummis, eo ṽboꝛum plus habet. At verba emere vēdenti verba nō expedit. Proinde, ſi me amas quod certe facis, cura: vt ea mihi pecunia ſoluaꝛ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

hic a Pigello, vel cum meo aliquo detrimento, vt menſariorum mos eſt, hoc eſt, vt iſtic nomine meo, plus des: et hic mihi reddatur minus. Nam malo hmoi ſubire detrementi genus, quam incomodari diutius. Rem matura. Vale et illuſtrē meum Mæcenatē, Karolum gōzagam, magno et excelſo animo, virum ſaluere plurimū opto. Ex Medio. viij. kalen. Martias

¶ Fran. Phi. Lodouico Caſellę, S.

¶ Promittit obſequium ſuum.

INtelligo indies magis id qd certe dubitaui nunquam, me tibi eē chariſſimum. Itaque velim tibi oīno pſuadeas eū eſſe Philelfum tuum, de quo tibi poſſis oīa polliceri, que vel grati animi ſunt: vel ingenij. Va. ex Med. v. idus

¶ Fran. Phi. Petro thomaſio, pho: ac medico, S.

¶ Literas annexas reddi petit amico

REm mihi facturus es admodū gratā, inprimiſque periucundā, ſi lrās hiſce tuis annexas reddi curaueris Karolo gōzagę, et quam celerrime et quam diligentiſſime. Qd vt faciās te maiorē in modum rogo. Preterea ſi qd noui habes de turcis, rebuſque orientalibus, fac vt ſciā. Va. ex Med. pdie Idus

¶ Fran. Phi. Franciſco aleardo, S.

¶ Arguit amicum libros non reddidiſſe.

GAlbę Othoniſque Cęſarum vitas, quas e grecis latinas reddideram, promiſiſti hic abiens fore, vt ante menſem reddendas mihi curares. At iā preterijt totus annus, cumque neque illę, nec lrę tuę vllę, vſquā apparēt Bonum autē virum te, eundemque nobis amicū eſſe arbitror. Itaque non poſſum equidem non mirari, quid in cauſa fuerit: vt tamdiu, et mihi, et amicis pluribus: qui iſtiuſmodi vitas deſyderāt, et incommodaris, et incommodes. Niſi fortaſſis alij quidam ſint apud vos Veronenſes, quam apud reliquam Italiā, menſes. Nā ſicut vt menſis apud egyptios anni loco ducebatur, ita apud vos annus pro menſe habeatur, redyſſe iā tandem ad me debuerant libelli mei. Vale ex Medio. nonis Aprilibus

¶ Fran. Phi. Petro thomaſio: pho, ac medico, S.

¶ Gratulatur amico, qui ex egritudine cōualuit

Hortaturque, vt curet valetudinem ſuam.

NOn mihi prius quicquam, de tua amiſſa valetudine, eſt renunciatum, quam de recuperata ex tuis literis intellexi. Nullis certe occupationibus meis eſſet intermiſſa dulciſſima conſuetudo ſcribendi, ſi quid mihi ante fuiſſet, de tua egrotatione, auditum. Qua eſſe te liberatum, ita letor, ita gaudeo: vt alia de re nulla magis poſſim. Reliquū eſt, vt omnem curam, diligentiamque adhibeas, quo te poſſimus, quam diutiſſime frui. Quod vt facias, te per amicitiam noſtram rogo, etiam, atque etiā. Ego carminum opus: hoc tpe, ſum editurus: id qd regis Frācorum Karoli dicaui nomini. Tu veli literas meas, tuis hiſce incluſas: quam celerrime, et quam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

accuratiſſime reddi cures mecenati Karolo gōzagę Va. ex Me. idi. ap.

¶ Fran. Phi. Facino Forobronunciano, S.

¶ Cauſam ſilentij reddit, et alia ſibi excribi petit

QVod poſteaq̄z aſparagos ad me dederas, nihil ad te ſcripſeriz, alid quid putas fuiſſe in cauſa, q̄z expectaſſe me, vt q̊d lautiſſime cœperas, ſecū dares: Id quoniā plane animaduerto nequaq̄z abs te factum iri, cogitaui excitandum te eſſe: vt ſi vl' hac via munificentior reddi poſſes. Sed interea loci maiorem in modum a te peto, vt Spartiani ac reliquoꝝ ſcriptoꝝ, quos iſtic eſſe audio: vitas imperatorias mihi omnino excribi cures. Uale ex Mediolano x. kalendas Junias

¶ Fran. Phi. Petro Thomaſio pħo ac medico, S.

¶ Acuſat quēdaz ꝙ rē interuerterit. Itē de turcis memīt

AMicus ille tu⁹ nec orōnem tuā mihi oñdit, nec ep'lam: idcirco vt arbitror: ꝙ oīa verterit in ſuū vſum. Ita ē em̄ mos hoīs, q̊ppe qui diſert⁹ haberi cupiēs, alienis ſe veſtibus, nō inuit⁹ ornat, graculum ſcʒ imitatus quem aquilę pennis q̄n̄q̄z indutum fabulantur. Quare dun tua legi vis, tibi poſthac prudētius cōſule. Nō em̄ recte cibus eſurienti committitur. Quid apud vos noui feratur de turco mahumeto, deſydero audire, ociet' ne an negociet' ⁊ vbi ſit gentium. Nā certi nihil ad nos affertur, quanquā ſunt: qui eum in triballos, cuʒ maximo: robuſtiſſimoq̄z exercitu, ad q̊ngenta hoīm millia ꝓceſſiſſe affirment, aduerſus Spōdorobuʒ, quod eſt munitiſſimum oppiduʒ, ad Danubium poſitum, e regione Hungarię. Nos dormimus At turci vigilant. Uale ex Mediolano nonis Junijs

¶ Fran. Phi. Procellio: S.

¶ Commodata repetit

VErboꝝ exercitatio pertiſſimoq̄z artifici, v̄bis opus nō eſt: p̄ſertim ei, qui nō latinā ſoluʒ ſed etiā grecam ſapit calliditatem Itaq̄z rogo te, vt libentiſſime tibi cōmodata, fide bona reſtituas. Uale Mediolani ex ędibus noſtris iij. kalendas Decembres.

¶ Frā. Phi. Xenophonti filio, S.

¶ Doctripam cum bonitate coniunetam eſſe debere

DE Mātuano ep̄o q̄ ſcripſiſti legi perlibēter, etſi nihil certi notificaſti. Audio iſtum antiſtitē, et doctum eē, et bonū viꝝ. Equidē neq̄z bonitatē cuiuſquam facio multi, vbi is careat doctrina, neq̄z doctrinam in p̄cio eſſe habendaz reor, q̄ bonitate ſit nuda. Tu ſatis potes animaduertere que mea ſit mens, quę voluntas. Itaq̄z etiam atq̄z etiaz caue ne quid agas temere. Odorare omnia diligenter nec ſinas te falli. Satis es admonit⁹. Uale ex Mediolano, kalen. Decembribus,

¶ Fran. Phi. Lodouico Cunij comici: S.

¶ Amicum orat, vt filio conſulat bene,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

XEnophō filius cupit peregrinari, id qđ ei fauſtū, fortunatūq; ſit vehemēter opto. Rē mihi feceris gratiſſimā, ſi q̄ tpe Mātuę fueris inq̄res oīa diligēter: vt intelligas, q̄ iter intendit. Eūq; accerſas ad te perſępe, ac moneas, q̄ ei cōductura exiſtīaueris. Nā neſcio, q̄ nat⁹ aſtro, q̄dam appetit ſupra vires. Cōpeſcendus ē ei⁹ impet⁹, ne ſe p̄cipitem dedat. Probo ē ingenio, ⁊ cōpoſitis moribus. Sed quiddā hʒ neſcio q̄d lōge ſe altius. Tenes quid velim. Uale ex Me. kalendis Decembribus.

¶ Fran. Phi. Xenophonti filio, S.

¶ Librarium ad ſe mitti iubet.

SUperiorib⁹ diebus Bartholomeo platinenſi, Mātuam repetēti, lr̄as ad te dedi, q̄bus ad ea oīa r̄ndi, q̄ ternis ātea lr̄is mihi ſcripſeras. Nunc aliud nihil erat qđ ſcribēdum eē oporteret, niſi vt Patauinū librariū ire ad me cures, quē tractabo nō humaniter ſolū, verūetiā liberaliter, ſi q̄dem talem experiar qualem predicas. Tuā iſtic morā non poſſum, nō probare, ſi quid certi audirem tibi conſtitutum. Nā ſpem precio emere ſtultum eſt. Tu tamen facito, ne quis te leuitatis accuſare iure q̄at. Uale ex Mediolano iiij. Nonas Decembres

¶ Fran. Phi. Blaſio ghiglino abbati diui Ambroſij, S.

¶ Minatur cuidam niſi libros reddat.

AButeris Blaſi ghigline facilitate: modeſtiaq; mea. Et facis q̄dem minime liberaliter, q̄ et orōnes meas, et libellū, quē de vita: ⁊ morib⁹ illius ſciſſimi p̄ris, ac ſapiētiſſimi viri pientiſſimiq; pontificis Nicolai q̄nti, nuper ſcripſerā, repetēti mihi tā ſępe reddere vl' neglexeris, vl' nolueris Itaq; dico tibi: niſi an̄ Chriſtianā reſurrectionē hęc oīa mihi r̄ſtitueris: omnino fore, vt facilitatis poſt hac meę, et vſitate nimis in te modeſtię, ita oblitum ſentias, vt neq; me vnq̄ velis, nec alium quenq̄ fallere. Nā dabo operā, vt de laudatiſſima tua iſta cōſuetudīe, moribuſq; grauiſſimis, nulla vnq̄ ętas, nulli populi, cōticeſcant. Ua. ex Med. xi. kalendas Martias.

¶ Fran. Phi. Othoni carreto iuriſcōſulto, S.

¶ Literas alteri reddendas mittit

QUi diui Ambroſij monaſterio Mediolani abbas preeſt, quedam opuſcula mea iā pridē accepit accōmodato. Hęc dū r̄peto, dat homo ſimplex, ac minime verſutus verba ſp. Itaq; inſtitui bello rem decernere, poſteaq; iure nō licet. Sed an̄q; in aciem deſcendo dimicatur⁹, duxi hoiem admonendum. Quare te rogo, vt meas lr̄as hiſce occluſas, ei reddendas cures, meq; facias q̄primum certiorē, malit ne om̄ino inſanire, an aliquando reſipiſcere. Nā niſi Blaſius ghiglinius ſatiſfecerit propediem ſuo muneri, ego vtar meo. Uale ex Mediolano kalen. Mart.

¶ Fran. phi. Xenophonti filio S.

¶ Filium admonet vt ſibi caueat

ACcepi tuas lr̄as ex Venetijs, quas tuus ille familiaris Veronēſis mihi reddidit. Laudo tuaꝫ iſtic profectionem, mō ſalutis habeas rōnem. Audio em̄ iſtic laborari peſtilentia. Itaqꝫ rō tibi hn̄da eſt valetudinis. Et vetus mihi ē ꝛ ſumma amicitia, cuꝫ viro clariſſimo, Bernardo Juſtiniano Leonardi filio, cui te debes familiarē reddere. Is em̄ tibi nō parꝝ prodeſſe poterit, id qđ, vel ſuo ingenio, vel mea cauſa, nō inuitꝰ faciet. Marcheſuū noſtꝝ bene valere cupio. Angela ſoror tua, ad chriſtianā reſurrectionē, tradet viro: cui deſpōſata iā eſt. Salnere plurimuꝫ opto atqꝫ cupio. Phœbum Capellā cancellariuꝫ, qui facito, ne te ignoret. Eſt enim ꝛ honeſtus vir, ꝛ mihi amicus in p̄mis. Itaqꝫ auxilio erit tibi maxime. Vale ex Mediolano x. kalendas Apriles

¶ Fran. Phi. Paulo cuſano, S.

¶ Rn̄det illi qui eum laudauerat, et orationes petierat.

DElector ingenio, modeſtiaqꝫ tua qua in ſcribēdo vteris: facile em̄ futuꝝ ſpero, vt expectationi patris tui, viri grauiſſimi, reſpondeas q̄ppe qui in virꝝ ſis probum perdoctumqꝫ euaſurus. Quod autē me tantopere laudaris bonis iā literis tuis, id non tam vero, q̄ꝫ abundantia quadam amoris erga te mei factum intelligo. Itaqꝫ habeo tibi nō mediocreꝫ gratiam. Orationes meę, quas petis plures apud me non ſunt. Hoſpitātur em̄ apud amicos, alię apud alios. Cum primum domum reuerterint, dabo opam ad te veniāt. Que autem domi erant, miſi tibi. Si quideꝫ in me aliud, quo tuę volūtati gratificaturus ſum, id tibi pro voluntate adeſſe arbitrare. Vale ex Mediolano viij. kalendas Apriles

¶ Fran. Phi. Joanni medico S.

¶ Carmina mittit

QVos recōſiliata inter nos gr̄a, carminū libros vltro dare, ad te, inſtitueraꝫ: dedi eos etiā libentius, acceptis lr̄is tuis, q̇bus ſignificabas tibi mea ſcripta eſſe non iniucunda. Nec volo exiſtimes hucuſqꝫ nr̄a munuſcula calcem ſiſtere. Nā propediem alia ſubnectam. Interiꝫ ita me dilige, vt intelligā meā reconſiliatam beneuolentiaꝫ tibi eſſe nō ingratam. Vale ex Mediolano iiij. kalendas Maias

¶ Fran. Phi. Petro medici: S.

¶ Hippocratis libros mittit amico.

DVos Hippocratis libros: alterꝝ de flatibꝰ, alterꝝ de paſſionibꝰ corporis, quos iā pridem e greco ꝯtimꝰ in latinū, iccirco dedi ad te: vt vel curares, vel tuereris valetudinem tuā. Nam pro reconſiliata inter nos gr̄a, te nō mediocriter diligo, id quod ſane facit, vt tibi cupiam eſſe q̄ꝫ optime. Lege igitur hoſce libros, et eorum preceptis vtere. Quod ſi feceris, ſicuti pro tua prudentia facturum te certe ſcio, nō dubito fore, vt indies melius conualeſcas. Fuit eni Hippocrates vir profecto, non modo doctus, et eru

dit⁹ egregie, ſed quod eruditionis eſt ꝓprium prudentiſſimus, et idem ſi quid ad rem valet eloq̄ntiſſimus Uale ex Me. xiiij. kalendas Junias

¶ Fran. Phi. Nicolao canali patricio, S.

¶ Certior fieri cupit

QUid abs te velim: et cuius grã, ex ijs intelliges: q̄ poſt has lr̃as, vl' potius in his lr̃is, ſcp̃ta intelligas. Feceris ãt mihi rē admodū gratā, te ãt non indignū, ſi me q̄ꝫprimum feceris, de ijs oib⁹, certiorem que ad te ſcripſi Quod vt facias, te etiā: atqꝫ etiā rogo. Uale ex Medio. xiiij. ka. Junias.

¶ Fran. Phi. Gabrieli theologo, S.

¶ Arguit vituperantem ſe

FRater Robertus cōterraneus iſte tuus, ſi nulla ꝓuocat⁹ iniuria, vel amicum vituperat, quid faciat amico. Agit aūt neqꝫ pro iuſticia: neqꝫ ꝓ ſua profeſſione. Uale Mediolani ex ędibus nr̃is xiiij. ka. Julias

¶ Fran. Phi. Gabrieli theologo, S.

¶ Detractores carpit

QUod frater Robertus, tā ſancte, tāqꝫ ꝑhumaniter ſeſe purgarit, nō poſſum equidem nō letari. Nā quem nulla ipſe ꝓuocaſſet iniuria, nō potuiſſem fortaſſis, equo aīo cōuitiuꝫ ferre: nulli p̃ſertim culpę obnoxius Pereant igitur, maledicta falſo renunciant: vt ſunt homines maledici et perfidi. Uale Mediolani ex ędibus noſtris iiij. ka. Julias

¶ Fran. Phi. Bartholomeo ricinatenſi, regio ſecretario, atqꝫ oratori, S.

¶ Operam petit amici

UTor te ſp̃, vt vides familiariter. Qď eo facio libētius, q̄ ſcio hmōi ꝓuintiā, vt es aīo ꝑhumano, atqꝫ liberali, tibi eſſe nō ingratā. Itaqꝫ facito vt ſoles: oīa mea cā, diligenter. Uale ex Medi. iij. nonas Septem.

¶ Fran. Phi. Nicodemo tranchedino, S.

¶ Uiciſſitudinem literarum

NEſcio, vter noſtrū magis ſit accuſandus, quotidiani ſilentij nec dubito fore, vt me malis, q̄ꝫ ipſum in te huiuſcemodi culpę obnoxiū exiſtimari, q̄ꝫuis etiā noris ea te nō vacare. Utcunqꝫ res tn̄ habꝫ iccirco ad te prior ſcripſi, ne poſt hac ita ſilentium adames, vt priſtinę tuę facundię bellū induxiſſe iudiceris. Interim me veliꝫ facias certiorem, et q̄ꝫ belle vales, ⁊ q̄ꝫ nr̃i memoriā pre te fers. Ego em̄ et valetudine vtor proſpera, et benignitate ꝑncipis: non alacri minus, q̄ꝫ larga. Reliqua etiā apud me leta ſunt. Uale ex Mediolano xi. kalen. Octobres.

¶ Fran. Phi. Marioto Tertino, S.

¶ Literas petit amici, et ſuos illi ſucceſſus indicat

QUam tp̄m iniq̄tas nō amādo quidem, ſed ſcribendi fecit intercapedinem, eam tādeꝫ iucundior hec dies e medio nobis tolleret, ita vt vl' ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

mutui amoris cumuluz nō mediocris facta videatur acceſſio. Nā quādo mutui cōſpectus nōduz facultas dat, mirū me deſyderiū tenet tuaꝝ lraꝝ. Quanqꝫ em̄ de te quotidie percōctanti mihi: grati nuncij afferunt, ml'to tn̄ gratiora futura ſint, q̄ ex tuis literis: q̄ſi ex teipſo, cognoro. Itaqꝫ ſi me amas, vt ſoles id qd̄ certe facis, da opam, vt q̄ꝫprimū te, de oī tuo ſtatu loq̄n tē audiā. Qd̄ ſi de meis rebus certior fieri ex me vis: ego cū vniuerſa familia bn̄ valeo, ꝛ eo mecuz ſe gerit fortuna, quā vocāt, humanius ac leti⁹: quo huic optīo munificētiſſimoqꝫ ꝓncipi, ꝛ char⁹ ſum, et admoduz iucundus. Vn̄ etiā fit, vt ānoꝝ acceſſio me ſeneſcere nullo pacto patiat. Nā ꝛ in cute ꝛ intus viridior ſum, q̄ꝫ dudū, cū iſtic agerem iuuenis. Vale ꝛ Frāciſcum Beninū cōpatrē meis ꝟbis ſaluere plurimū iube. Va. ex Me. xiij. kal.

¶ Fran. Phi. Gregorio arrigo iurecōſulto, S.
¶ Orat amicum: vt ad ſe veniat

FAcit vet⁹ ac ſumma amicitia illa nr̄a, qua abuſqꝫ ꝑpe adoleſcentia, cōiunctiſſime olim vixim⁹, vt exiſtimē te oīa mea cā̄ facturū. Audiui Ioānem petꝝ lucenſez, q̄ auditore ꝓmuz, cū Florētię oratoriā, p̄hiam qꝫ docerē deīn̄ amiciſſimo ſemꝑ vel abſente ſum vſus proxima eſtate diez obijſſe: id quod certe, vt debui: tuli moleſtiſſime. Cupio fieri ex te certior, ꝛ quos libros reliquerit, ꝛ qua cōditione, hoc eſt venales ne ſint. Emerem eniz aut oēs meis aut pleroſqꝫ p̄ſertiz grecos, ſi quileꝫ digni ſunt lectione noſtra. Fac igit ſi me amas, vt hāc rem ꝛ q̄ꝫprimū, ꝛ q̄ꝫ diligentiſſime intelligam, hoc erit mihi tā gratum: q̄ꝫ quod maxime ornatiſſimum equitem auratū Petrum Nucetanum nomine meo ſalute plurima impartiaris velim. Vale ex Mediolano xij. kalendas Decembres

¶ Fran. Phi. Nicodemo tranchedino, S.
¶ Gaudet triſtem nuncium in letiorem cōmutatum
¶ Item monet: vt quendā hortetur et excitet

LIterę tuę fuerunt mihi iucundiſſimę, cū tua cā, quem intellexeriz bene valere, cum vniuerſa familia, tum etiam ob Frāciſcum patriciū, quez e mortuo viuum factum acceperim. Triſtis enim de homine amiciſſimo: nuncius perlatus ad nos fuerat: cum eſſet, qui aſſereret, vel ſe preſente ſupplicium eſſe de eo ſumptum. Itaqꝫ indoluerā eius vicem, ob id quod oēm popularē ſtatum, quę ſine ſeditione eſſe vix vnq̄ꝫ conſueuit vehementiſſime execrabat. Quanquā Franciſco familiari noſtro, nihil magis arbitror obfuiſſe: quam inuidiam, qua viri pręſtantes nunquaz caruerunt. Letor enim plurimum, quod pręter opinionem, ac luctum nobis acciderit. Tibiqꝫ habeo ingētes gratias quod iſtius dignitati ſtudeas. Id quod vt aſſidue facias te etiam maiorem in modum rogo. Quod vero de re altera cōſilium ceperis probo et gaudeo. Miror autem quod viro illi in mentem venerit: vt iam ad calcem peruenerit decurſu Olympię ſpacio auertatur

atq; vectorię palmam renunciat. Num forſan cum ętate animi quoq; vigor conſenuit? Uerum tu hebeſcenti iam ſanguini flammas adijce rationis. Concaleſcet fortaſſe: prioremq; vim accenſus reſumet. Nos om̄es valemus recte. Uale etiam tu, atq; tui omnes: vel noſtri potius. Patriciumq; hortare, vt forti an̄io, ingen̄tiq; ſit, memineritq; ſapienti nihil obeſſe poſſe, et fortunam omnem, vel minima virtute eſſe, inferiorem. Uale ex Mediolano pridie kalendas Januarias

¶ Fran. Phi. Petro perleoni

¶ Gratulatur amico de proſpero ſucceſſu

Deinde monet inuidentiam eſſe contemnendam

QUod ad Uenetos te receperis, viros plane optimateis, nō ſolum ꝓbo, ſ; etiā lętor. Facile ei futuꝝ ſpero, vt doctrinę ꝟtutiq; tuę paria p̄mia referant. Idq; ꝓpediē. Ii em̄ ſunt Ueneti, vt nunq̄ ſe bn̄ficio vinci patiant: ſed officium ſp̄ officio cumulēt: et maximo ope ꝓmereri ſtudeāt. Gratulor igit̄ foelicitati tuę, q̇ in eo ſis loco, tādem collocatus, vbi ⁊ emolumēta ſis nō vulgaria, ⁊ laudē itē maximā breui aſſecuturus. Inſtitue igitur (vt cœpiſti) patricios iſtos adoleſcētes nō moꝝ minus, q̄ doctrinę eloq̄tięq; pręſtātia. Fecūda nactus es, feraciſſimaq; ingenia, quę qđ laudis ſemen acceperint, ad maturā frugē, miro incremēto, ſunt ꝓductura. Un̄ etiā tu, tanq̄ diligētiſſimus, quidā fortunatiſſimuſq; excultor, cum vberrimos ꝑcipies fructus, tum me ingenti afficies voluptate, q̇ tuā laudē oēm permagnę mihi laudi eē duco. Nā qđ ais de inſectatiōe inuidentium, id tibi quoq; iucūdū eē oportet, cū intelligas excellentiā oēm inuidię eſſe velut obnoxiā. Nā qđ malis: vtꝝ excellere, an excellentiā pati? Itaq; aīo cōſtanti excelſoq; ſis. Tibiq; perſuade, obnixeq; tuere, oīa eſſe ꝟtute inferiora, cui quo magis inuidet, eo ſeſe magis gloria addit comitem. Quare tibi opera danda eſt, ita eruditione, et dicendi elegātia, ſplendoreq; augeſcas, vt tibi nemo ꝓpter aſſequēdi deſperationē inuidere audeat. Paribus em̄ aut aliquāto ſuperioribus inuidet̄. Pręſtātię āt nimietas, hoc morbo, vacat. Uale ex Mediolano iiij idus Januarias.

¶ Fran. Phi. Nicodemo tranchedino, S.

¶ Curari rem ſuam petit

REm facies mihi nō minus gratā, q̄ neceſſariā, ſi qđ diebus proximis ad te ſcripſi, ⁊ q̄primū, et ex ſnīa mea curaueris. Scio q̄tū prudentia vales, quātum etiam gratia. Itaq; nihil dubito prope diem fore, vt conficiatur quod cupimus, mō aduigilare volueris. Tuo autem erga me animo certius habeo nihil. Matura igitur, ſi me amas, ⁊ qđ volumus effice. Uale ex Mediolano iiij idus Januarias

¶ Fran. Phi. Xenophonti filio, S.

¶ Filio peregrinari volenti conſilia dat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

QUod Ulyſſen imitari inſtitueris nō vituꝑo, mō non naufragus
ſ3 prudētioꝛ ad nos redeas. Preterea vix vllos ſapiētia claros le-
gimꝰ, q̇ Ulyſſis quodāmodo emuli nō fuerit, hoc ē, q̇ ad ſapienti-
am vendicandā, nō varias, ac diuarſas oꝛbis terrarꝝ regiōes inuiſere ſtudu
erint. Ueterēſꝑ rōne ⁊ ꝟtute duce, q̇d ſi feceris facile ſpero oīa tibi ſecunda
foꝛe. Da q̄3 ſepiſſime ad nos lr̄as, quibus certioꝛ fia3 de omni tua foꝛtuna,
quā tibi fautricē, ac benignā, futurā opto, et eā quidē foꝛtunā, que dei vo-
luntate definitur, nō hoīm ſtulticia. Cura etiā libꝛos q̄3 plurimos, ⁊ q̄3 op-
timos tibi ꝯpares, qua vna ſupellectili nullā ſis pulchꝛioꝛē habiturꝰ nul-
lam vtilioꝛē. Uale ex Mediolano xiij. kalendas Febꝛuarias

¶ Fran. Phi. Bernardo Juſtiniano, S.

¶ Animum ſuum per alium aperit

PEtrus perleo tibi quedā, nomīe meo, exponet. Que q̇dē ipa ex a-
nimi mei ſnīa manant om̄ia. Jtaq3 vt que petierit, facias magno-
pere abs te peto. Uale ex Mediolano viij. kalendas Martias.

¶ Fran. Phi. Antonio Panhoꝛmite: S.

¶ Commendaticie litere.

QUi tibi reddidit meas lr̄as, ē mihi veteri failiaritate, bn̄uolētiaq3
ꝯiunctꝰ. Hūc tibi vnice ꝯmendatū volo, q̇ppe q̇, ⁊ doctꝰ eſt, ⁊ modeſtiſſi-
mꝰ plane vir, amicitiaq3 tua mīme indignꝰ. Ua. ex Me. ꝑdie kal. Mar.

¶ Fran. Phi. Alberto Parrhiſio, S.

¶ Hoꝛtatur quendam vt libꝛos reddat

QUe amicis cōia eē debēt, ea quenq̄3 iuri ſuo aſcribere, vt nihil habe-
at cū amico cōmune, nō iniuſtum duci non p̄t. At vitas Salbe ⁊ Ottho-
nis: q̄s e greco traduxerā, ⁊ tibi poſcenti ꝯmodarā in menſe3, iā annu3 ita
poſſides, vt q̇d eq̇tas, q̇d officiū poſtulet: oīno videaris oblitꝰ: Jtaq3 rogo
te, vt memineris eas ad te iſſe cōmodato, non dono. Proinde facies, vt te
decet, ſi curaueris, vt iā tandē ad nos redeāt. Albertū meum 3ācariū Eno-
chi filium, bn̄ valere opto. Uale ex Mediolano vi. Jdus Martias

¶ Fran. Phi. Jacobo Actiolo, S.

¶ Hoꝛtatur amicum, vt meminerit promiſſoꝝ

MUlta hinc abiēs es mihi pollicitꝰ, q̄ꝝ in hāc diem effeciſti nihil.
Jtaq3 tui eē mīeris arbitroꝛ, vt ꝓ mutui animoꝝ, inter nos, charitate ali-
q̇d tandē facē incipias Jlludq3 inꝑmis, q̇d a p̄re tuo viro clariſſiō tātoꝑe
petierā. Quare vereoꝛ ne recētis aliq̇s amoꝛes ad ꝑſtinos addideris, q̇bus
impeditꝰ animꝰ, neq3 nr̄i, neq3 ſui reminiſcat̄. Q̇d ſi memoꝛie volueris re-
peterē meū in te officiū, nō mō nr̄i nō obliuiſcaris, ſi potiꝰ q̄3 ꝑmu3, es mecū
tibi cōflatu3 diſſoluē icipias. Noſti q̇d veli Ua. ex Med. no. Ma.

¶ Fran. Phi. Nicodemo trancheđino. S.

¶ Literas petit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

QUid tibi impedimento fuerit, ꝙ min⁹ ad meas mihi ꝓximas lr̄as rn̄deris: neſcio, niſi fortaſſis abfueris a Florētia, ad Senenſes tuos Fac igitur, vt q̄ꝫprimum tuę mihi literę reddantur, ꝙ me faciāt om̄i de re certiorē, quā nr̄a putaris intereſſe: in ꝑmiſq; reddideris ne: meū ꝓximum carmē, Argyropolo nr̄o. Noli obſecro pati, diuti⁹ expectem optatiſſimā epl'am tuā. Uale ex Mediolano xi. kalendas Junias

¶ Fran. Phi. Angelo actiolo equiti aurato, S.

¶ Promiſſa vt re cōprobentur orat,

ET q̇d ipe maxie oim cupiā ⁊ q̄ntū liceat tibi, i tua republica cuꝫ āntea ſp: tuꝫ hoc potiſſunū tp̄e, nō ſuꝫ neſci⁹. Quare te plurimnꝫ rogo, atqꝫ oro, vt qḋ mihi corā v̄bo aliq̄n receperis: te oportune curatuꝫ, id in p̄ntia certa re comprobes. Hoc erit mihi adeo gratū, vt grati⁹ aliud facere nihil poſſis. Uale ex Mediolano xix. kalendas Septembres.

¶ Fran. Phi. Nicodemo Tranchedino, S.

¶ Petit: vt aliquid temporis amicitię officium det

DElicatior factus es, qui nihil rn̄deas, nolo em̄ ſuperbię crimē tibi, hoi amiciſſimo, obijcere: qḋ his ſolem⁹, q̇ ſępius lris inuitati nihil rn̄dere cōſueuerūt. Scio ſane te eſſe occupatiſſimū, his p̄ſertiꝫ tp̄ibus. Sed erit hūanitatis tuę, vt tp̄is aliquid ſurripias tātillum, qḋ amicitię condones officio. Ego inſtitui ad Piū pōtificem ſalutatū accedere. Itaq; rogo te, oī ope operaqꝫ cures, vt iſtac mihi liceat iter facere. Quid op⁹ ſit noſti. Uale et q̇d de nr̄o patricio factū ſit, cura vt ſciā. Ex Medio. xi. kalen. Octo.

¶ Fran. Phi. Nicolao trāchedino, S.

¶ Excuſat tarditatem literaꝝ, quod nō ſit arbitrij ſui.

QUod tardiores ierint meę, ad te, lr̄ę, id cauſę fuit, ꝙ expectabā mihi facultatē fieri, per ꝓncipē nr̄m faciundi itineris. Nō em̄ viuimus noſtro, ſed alieno arbitrio. Et iuſt⁹ princeps, pro iuſta lege ducendus eſt. At viri oēs boni ſubiecti ſtꝫ legib⁹. Iccirco Socrates, cū poſſet, noluit e carcē ſe in libertatē vendicare. Breui igit̄ hinc cōcedam Lucam: Ibiqꝫ tādiu expectabo: donec mihi fiat, qḋ amici noīe fcaſti. Naꝫ eius mihi fide eſſe tutius nihil poteſt. At ne ſecurius quidē. Erunt etiā mecū filij duo Marius ac Xenophō, Cum vna erimus, cętera inter nos cōmentabimur. Uale ex Mediolano xij. kalendas Decembres.

¶ Fran. Phi. Thomę ſenecę, S.

¶ Maturari petit operam amici

BErtolla noſter, q̇ ad te venit faciet de omni ſtatu meo te cumulatiſſime certiorē. Qua vero in re tua mihi opera opus ſit ex eodē cognoſces Itaqꝫ tuum eſt id pręſtare, ne fruſtra hoc itineris ab eo ſuſceptum videri poſſit. Nō em̄ ſum neſcius, et quātum poſſis auctoritate, ⁊ gratia, ⁊ quātum etiā mei cauſa velle debeas, ſed rudis plane, ⁊ dicēdus ſuꝫ, ⁊ iudicād⁹

q̇ ita ad te ſcribā, quaſi videar de tua ſingulari, ꝓſpectaq₃, charitate dubita-
re. Quare nihil aliđ abs te peto, niſi vt cures ne iſtuc diutius Berthollá
nr̃ expectet. Uale ex M[e]diolano iiij. nonas Decembres.

¶ Fran. Phi. Ciccho calabro ducali ſecretario, S.

¶ Laudat quendam fidei in principem

O Edi ad te, nudiuſterti⁹ lr̃as ex Arimino, q̇bus certior fcũs eſſes, de
ijs, q̄ tp̄s obtulerat. Heſterno veſperi cũ ad forũ ſempronium ve-
niſſem, offendi Jacobũ peruſinũ, cognomēto Piciniuꝫ, corpore ſane Ty-
deum, ſed aĩ robore ac prudētia Alcidē aliquē. Hic mihi viſus ē tanta eē,
in ꝑncipē nr̃m, ⁊ fide, ⁊ pietate: vt dignus ſane ſit, quem Sphortiā om̄es
mirifice diligam⁹, amemuſq₃. Singularē is mihi bñuolentiā oñdit, omi-
ſitq₃ nihil, qđ, vel hũanitatis, vel benignitatis officiũ ſaperet. Spero hũc
ꝑncipi nr̃o maxime aliq̄n voluptati fore, ⁊ fortaſſis etiā vſui. Cum hęc au-
tē ſcripſi, erā hinc cōtinuo abiturus, quippe q̇ audirem pontificē Piũ, ex
vrbe Roma iā deceſſiſſe, petereq₃ Peruſiam. Tu me interiꝫ ama, vt ſoles.
Uale ex foro Sempronio vij. Jdus Januarias

¶ Fran. Phi. Jacobo lucenſi ap̄lico: ſecretario, S.

¶ Diligentiſſime quendā amico commendat,
Jtē excuſat ſe ꝙ ad ſummum pontificem non ſcripſerit

F Ranciſcus Foſſatus, vir nobilis, et hũanus ideq₃ ſplendidiſſim⁹
eques aurat⁹, eſt mecũ, ſumma familiaritate, cõiunctus, hunc ego
tibi, ꝓ noſtra ſingulari bñuolentia, maiorē in modum ꝯmendo. Facies tu
mihi ſane rē admodum gratā, ſi curaueris. Frāciſcus me⁹ intelligat meas
apud te cōmendationes ſibi fuiſſe nō mediocri adiumento. Quod, vt fa-
cias, tāto ſtudio abs te peto, vt maiore aliud nihil poſſim. Scio te oīa cu-
pere, mea cauſa, nihil omiſſuꝝ: quod huic viro, vel ad rem, vel ad dignita-
tem profuturum intelligas. Quare ne tuę permultę ac maximę occupa-
tiones tibi impedimento ſint, quo tardius, quod facto opus fuerit, effectũ
reddas, te etiam atq₃ etiam rogo. Uale et me ſanctiſſimo domino noſtro:
q̄₃ diligentiſſime cōmenda. Cui quod nihil adhuc obſtrepuerim, poſt re-
ditum meum: ab vrbe Roma, tertiana febris fuit in cauſa: qua qm̄ diuina
benignitate, iaꝫ ſum plane liberat⁹, quod p̄termiſſuꝫ eſt, ꝓpediem reſarciā.
Gregorium Senenſem, iurecōſultum, collegam tuum, bene valere pluri-
mum opto. Uale iteꝝ ex Mediolano x. kalendas Januarias

¶ Fran. Phi. Amareto mā̄mello, S.

¶ Munera optat comitatu venire literaꝝ.

B Is deinceps poſteaq₃ tertiana febre ſuꝫ liberatus, tui ad me ierunt
pulcherrimi aſparagi: q̇bus, etſi delectat⁹ ſuꝫ plurimũ, qm̄ ab hoīe
amiciſſimo miſſi eēnt, lōge tñ magis, magiſq₃ delectaſſent, ſi literaꝝ tuaruꝫ
ſuauiſſimo comitatu vti voluiſſent. Jd qđ non preſtitiſſe te, niſi mihi mes-

morię occurrerēt occupatiōes tuę:cū ꝓuatę, tuꝫ publicę, ęquo aīo haud ferrē. Erit tñ humanitatis tuę ſi cum q̇d ocij nactus fueris,aliquid mihi ſcripſeris. Uale ex Mediolano viij. kalen. Junias

¶ Fran. Phi. Xenophonti filio, S.

¶ Docet q̇bus artibus inſtitui q̄s debeat futurus medicus

QUod tibi ātea q̄ꝫ iſtuc eēs ꝑfectur⁹, ꝯſiliū dedi, idq̄ꝫ vt faceres,iuſſi,idē repetā ꝑ lrās. Inſtituiſti medicinę opam daē,qd ei⁹ rei nō mō non rephendo,ſed vehemēter laudo,q̄ñquidē ⁊ medicina,poſt magicā,atq̄ꝫ poeticā:eſt oīm laudatiſſimaꝝ artiuꝫ vetuſtiſſima, eaq̄ꝫ hūano gñi admodū neccāria,⁊tu ad iſtiuſmōi ſciam videris natura inclinat⁹. Unū auteꝫ moneo:ac volo,ne te añ ad medicinę ſtudiū conferas:q̄ꝫ dialecticen, ⁊ phyſicen oēꝫ: itēq̄ꝫ mathematicas diſciplinas, q̄ꝫ diligētiſſime didiceris. Quibus quidē ipis in ſtudijs, q̇bus pceptorib⁹ vti debeas,id qd te etiā coraꝫ monui,conſule hoiem mihi amiciſſimum: eruditiſſimumq̄ꝫ philoſophū, ac medicum, Joānem Marlianū,quo etiā aliquando doctore vſurus es. Noui eñi hominum cōſuetudinē,in iſtiuſmōi ſcholis,quāta circumcurſatio ſit:quātę amicoꝝ preces, ad auditores alliciendos. Itaq̄ꝫ volo te nō beneuolis,hac in re,ſed tibijpſi,mihiq̄ꝫ inſeruire. Paucis tenes ſententiaꝫ meā. De re pecuniaria ita curabo,ſi intellexero te a monitis,iuſſiſq̄ꝫ paternis nunq̄ꝫ receſſiſſe. Uale ex Mediolano viij. Idus Junias

¶ Frā. phi. Gregorio lolio iurecōſulto et aplico ſecretario, ſ.

¶ Filium amico commendat

QUanq̄ꝫ ſciebā, vl nulla mea ꝯmēdatōe,meos oīs eē tibi ꝯmendatiſſimos,tñ vt Marij filij honeſtiſſime volūtati morē gererē,ita eum tibi commendo,vt ne me q̇dem ipm,neq̄ꝫ diligentius,nec ex aio magis poſſiꝫ. Qd eo facio libētius,q̄ꝛ tibi audio affirmare talē eē Mariū,quē tua ſingulari bñuolentia dignū ſis iudicatur⁹. Cętera tu ex ipo cognoſces. Ego nō deſino expectaē,qd ad me ꝑpediem ꝑſcripturū affirmabas. Id autē in hāc diē nō feciſſe te plurimū miror. Uale ex Medi. vi. kalen. Januarias

¶ Frā. Phi. Beſſariōi Cardinali Niceno, S.

¶ Filium commendari orat

CUm Joannes Marius filius Mātuam peteret, Pij pōtificis maximi, et ſalutādi, ⁊ adorādi grā iuſſi,vt oīm primū tuā amplitudinem adiret,cui mentem ſuā oēm animumq̄ꝫ exponeret Itaq̄ꝫ rogo te,vt oibus in rebus ita eum cōmendatum habeas,vt illos ſoles,vl ipos,vel ipſis natos chariſſimos habes. Hac vna re vix mihi q̇cq̄ꝫ grati⁹ potes facere, hoc tempore. Uale pater clementiſſime ex Mediolano vi. kalen. Januarias.

¶ Fran, Phi. Agapeto romano et aplico ſecretario. S.

¶ Filio vt adſit amicus optat.

UEnit iſtic Mari⁹ filius,iuuenis,vt videre poteris, et modeſtus, et

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

doctus. Cauſaꝫ acceſſionis ſuę ipē tibi coram declarabit. Quibuſcunqꝫ in rebus poteris, te rogo ita ei adſis: vt me tuis iȷs velles, q̄s maxime diligis, habeſqꝫ chariſſimos. Uale ex Mediolano vi. kalendas Januarias

¶ Frā. Phi. Nicolao canali iureconſulto ⁊ eq̄ti aurato, S.

¶ Literas ad ſe ait non eſſe perlatas

QUi tabellariꝰ ſuꝑioribꝰ diebus meas lr̄as tibi reddidit, ac iteꝫ has tibi redditurꝰ: renunciauit mihi iccirco te ſibi nullā dediſſe, ad me, epiſtolā, q̄m eam alteri neſcio cui, ātea ꝯmendaſſes. Ego aūt q̇d ſcripſeris neſcio. Unuꝫ ſcio me vehemēter cupere tuas literas, quippe q̇ nullas acceperim. Quare ſi meo in preſentia deſyderio moreꝫ geſſeris, habebo tibi non mediocrem gratiam. Uale ex Me. v. Jdus Januarias

¶ Fran. Phi. Theodoro gazę, S.

¶ Problemata Ariſtotelis tranſlata mitti ſibi petit

NOn mediocri afficior deſyderio audiendi tui, poſtq̄ꝫ viſendi facultas ē intercepta. Jtaqꝫ facis tu q̇dem iniuriā, qui toties grece, ſuperiori t̄pe ꝓuocatus a me literis, nunq̄ꝫ reſpōderis, nedum x̄ſu, ſed ne ꝑſla q̇dem, cū in vtroqꝫ dictionis gn̄e excellentiſſimus ſis. Jdeꝫ aūt nūc ne: vt latine facias rogo. Sunt hic nōnulli ꝑdocti in philoſophia viri, ac iȷdem medici, q̇ q̄m grece neſciunt: videre cupiūt, lectitareqꝫ latina illa Ariſtotelis ꝓblemata, q̄ annis ſuꝑioribꝰ in latinū cōuertiſti eloq̇um. Quare mihi reꝫ gratā fcūrꝰ es ſi, licebit ꝑ te mihi hoībus, ⁊ amicis, ⁊ eruditis, gratificari. Aut igiť tuū iſtiuſmōi ꝓblematū codicē ad me, excribendum mitte, redituꝝ ad te q̄ꝫprimum, aut euꝫ iſtic excribi cura, mercedēqꝫ librariȷ, ꝑ literas: nobis ſignificato, ⁊ aduolabit ad te. Jd vt propediē effectū cures, te etiā atqꝫ etiā rogo. Preterea me cupio facias certioreꝫ, quo in ſtatu ſunt res tuę, quas fortunatū iri vehemēter cupio. Uale ex Medio. ꝓdie idus Ja.

¶ ¶ Fran. Phi. Bernardo Juſtiniano: S.

¶ Gaudet amicum bane habere.

NEſcio q̇d aliud mihi potuiſſꝫ gratiꝰ renūciari: q̄ꝫ q̇d hoc die ex Joāne variſino cognoui. Js eīm interrogāti mihi rediȷſſes ne adhuc: ex illa regia legatione, et reuertiſſe te rūdit et tibi eē q̄ꝫoptime· Qui quideꝫ nuncius eo mihi iucundior fuit, ꝙ Uenetus quiſpiā: vt ille de ſe affirmabat, et cui ſuperi malefaciant, aliter de te mihi reſponderat. Jngenteis igiť grates habeo immortali deo, quod te mihi ſeruat incolumē Joāni autem variſino grās quoqꝫ debeo nō vulgaris, q̇ me tāta ſollicitudine liberarit, et incredibili animi leticia affecerit. Nā q̇d mihi potuiſſꝫ iucundiꝰ contigere q̄ꝫ ꝙ certior factꝰ ſuꝫ te habere q̄ꝫoptime. Cuius etiā memoria recreabar: Reliqum eſt: vt veterē nr̄am, ſummāqꝫ amicitiā, mutuis, tuꝫ officiȷs, tuꝫ etiā literis foueamus, ⁊ ei aliquid indies, cum opus fuerit, addamus in cumulum Uale ex Mediolano xiiȷ. kalendas Februarias

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

¶ Fran. Phi. Nicolao canali, eq̄ti aurato, ac iurecōſulto, ſ.
¶ Literas interceptas conqueritur

QUod ad q̇ntuꝫ Idus Januarias tibi ſcpſi, idē vt in pn̄tia intelli-gas volo, me nullas, in hanc diē, abs te lr̄as accepiſſe, quas ita deſydero, vt vix aliq̇d quicq̄ꝫ magis. Quo quidē me deſyderio ſi q̄ꝫprimum leuaueris habeo tibi grās immortales. Uale ex Mediolano ix. kalen. Februa.

¶ Fran. Phi. Petro perleoni, S.
¶ Adoleſcentem amico commendat

LEonardū Griphū modeſtū adoleſcētē: ꝛ muſaꝝ in pmis ſtudio-ſum, eqꝫ dilige, ac ſi eēt fili⁹. Is a Marcheſio nr̄o, viro pſtanti, ꝛ perhūa-no, accerſit⁹. Uenetias veīt, tū vt hoī amiciſſimo, atqꝫ optīo: morē gererꝫ, tū etiā vrbē florentiſſimā corā, ac pn̄s intueret̄. Hunc ego hortat⁹ ſum, q̄ꝫ diu iſtic futurus eſt, te quotidie adiret. Is a nobis inſtitutus, non latine mō ꝑpulchre callet, ſed grece etiā cœpit. Itaqꝫ rē ꝑgratā mihi factur⁹ es, ſi meo Leonardo plane oñderis tibi mea oīa eſſe chariſſima. Uale cū pu-diciſſima vxore, et tuis oībus, ex Mediolano iiij. kalen. Februarias.

¶ Fran. Phi. Ottoni carecto iurecōſulto, S.
¶ Quomodo res ſe habeat ſcire deſyderat.

AUdiui nunc ex hoīe amiciſſimo, eo te die meas lr̄as, Pio pōtifici maximo reddidiſſe in naui, quo ex vrbe Mātua deceſſiſſet. Qua-re ſum mirat⁹ nihil abs te mihi lr̄aꝝ in hāc diē, mihi redditū eſſe. Itaqꝫ ro-go te, vt me q̄ꝫpmū facias certiorē, quō res habeat, ꝛ quid ille rn̄derit Hoc erit mihi vehemēter gratū. Uale ex Mediolano iiij. nōs Februarias

¶ Fran. Phi. Petro medici Coſmi filio: S.
¶ Libꝝ repetit, ꝛ petit amicū admoneri: vt pmiſſa cōpleat.

LIbꝝ de iocis, ꝛ ſerijs, quē ex q̄tuor illis pmis vltio, ad te dedi, vt re-dire cures ad dn̄m te admodū rogo. Iis āt reb⁹ ſi cognoro te iter-dum delectari, reliquos deinceps libros mittā etiā breui. Nō poſſuꝫ pte-rea nō mirari, quid Nicodemi nr̄i pmiſſa tādiu cunctent̄. Itaqꝫ rogo te, vt amicū moneas neſcire me, in iocis an in ſerijs, cum ſuis illis promiſſis ponendus ſit. Uale ex Mediolano Idibus Februarijs

¶ Fran. Phi. Bernardo Juſtiniano Leonardi filio, S.
¶ Officium amici petit in preſentia

QUanqꝫ intelligo, vl' ex pris tuis lr̄is: mea tibi cordi eē, pſartiꝫ ea, q̄ mihi, ꝛ honori, vt ſcribis, ꝛ cōmodis eē ducas, tn̄ nō deſinā abs te petē, vt ſi qn̄ id maxīe aut feceris, aut fcūrus ſis in pn̄tia, ita facias, vt oēs ītelligāt tuā, erga me bn̄uolentiā tantā eē, q̄ꝫ que maxima, vl' dici poſſit, vl' cogitari Nā q̄ in re tua mihi opa vſui eē q̄at: nō te pterit. Quātum aūt valeas: et auctoritate, ꝛ grā apd oēs nō ſuꝫ neſci⁹ Uale ex Medi. vij. ka. Martias

¶ Fran. Phi. Nicodemo Tranchedino, S.

¶ Hortatur amicum, vt q̄ promiſerit ſibi perficiat

QUę hinc abiens curatuꝝ te recepiſti, ſi dabis opam, vt efficias fiet nō mediocris acceſſio ad meū i te amorē: q̇ tn̄ eſt tant⁹, vt augeſcē nullo pacto poſſe videat. Expecto, indies magis, atqꝫ magis lr̄as tuas offi cij plenas, ⁊ diligētię, q̄ ſpes ne me fallat, vehemēter opto. Nā q̄ztuz mea cā velis nō ignoro. Preterea nō te fugit ꝙ debetur viuis, ſi mortuis p̄ſtet officiū, nō eandē grām p̄ ſe ferre. Reliq̄ tu, vl' me reticēte cognoſcas Tu ſa tis ſupqꝫ efficies ſi q̄ztuz poteris feceris. Nec em̄ cōſiluz et diligētia mi nus laudi ducit, q̄z euētus. Orōnem illā nr̄am, quam videre cupiebas, ex Donato actiolo cōſequere. Uale ex Mediolano viij. kalēdas Martias

¶ Fran. Phi. Marcheſio variſino, S.

¶ Petit ab amico, vt hortetur filium ad virtutem

CUm tuę me oēs lr̄ę ſp delectarūt: tū hę potiſſimuz, q̄s hodie abs te accepi: His em̄ me certiorē facis, quāta cuz oīm, nō grauiſſimo rum ſenatoꝝ mō, ſed illuſtriſſimi etiā iſtius principis bn̄uolentia, et laude Marius fili⁹, et dictauerit publice in ſenatu, ⁊ docuerit. Quę quidē res, etſi ob alias permultas rōnes, mihi pergrata eſt: ob eā tn̄ admoduz iucū da: quod in eius ciuitatis portu āchoras eſt iacturus: q̄ ⁊ ventoꝝ oīm va cat turbine: et optatiſſima quiete quadam, tranq̄llitateqꝫ abundat. Jtaqꝫ meo nomīe, filiuz hortare, vt nullis: neqꝫ vigilijs, neqꝫ laboribus parcat, q̄ expectationē iſtā: quam de ſe tā multā: tā preclarā, apud florētiſſimū, eun demqꝫ ſanctiſſimū. Uenetoꝝ ſenatū, felici initio ꝯcitauit, eā nō ſolū indi es āplificaſſe, verꝫ etiā et ſupaſſe exiſtimet. Nihil eſt ei ad ſummā laudem, vtilitatēqꝫ defuturꝫ, ſi ſtudium atqꝫ diligentiaz, ingenio ſimul: doctrinęqꝫ addiderit. Qd̄ de Xenophonte filio ſcripſiſti, nō improbo, facilitatis mō conſtātięqꝫ meminerit. Uale aīę dimidiū meę ex Me. v. no. Martias.

¶ Fran. Phi. Bernardo Pōtano, S.

¶ Facit amico poteſtatem ſui ne ingratus ſit.

ET officiū tuū in Mariū, et Xenophōta, filios, ⁊ ſingularez bn̄uo lentiā, erga me facio eq̇dem plurimi. Tibiqꝫ habeo grās, qd̄ cū ni hil ipē de te meruerim, tanta in me, ac meos, ⁊ humanitate ſis vſus. Jtaqꝫ ſi q̄d in me eſſe aīaduerteris, qd̄ tibi' vl' vſui eē poſſit, vel voluptati, ita id eſſe in tua poteſtate poſitum exiſtima, vt mea maxime tua ſint. Nā eo in genio ſum, ijs moribus inſtitus, vt nihil ſit, quod mali, q̄z et gratiſſimum haberi me: ⁊ a nemine beneficio ſuperatum iri. Quare vti me potes om̄i bus in rebus pro arbitrio tuo. Uale cuz Petro noſtro, ac reliquis tuis ō nibus ex Mediolano iiij. Jdus Martias.

¶ Fran. Phi. Lodouico Cardinali aquileienſi, S.

¶ Auxilium ſibi impendi petit.

QUam mihi vehementer tua, nō ſoluz opa, ſed ope etiaz atqꝫ auxi

lio op⁹ ſit, pater humaniſſime, cū ex alijs ſuperiorib⁹ lr̄is potuiſti, dilucide
animaduertere, tum ex his maxime, q̄s ad octauū kalen. Martias, ad te
dedi. Nunc autē qd̓ ſcribā, noui aliud nihil habeo, niſi vt intelligas, tāto
me deſyderio expectare lr̄as tuas, vt maiore aliud nihil. Om̄is pfecto ſpes
mea, in te vno, poſita ac locata ē. Et q̄ꝫtum valeas, ſcio, ⁊ q̄ꝫ me diligas, nō
ignoro. Itaqꝫ te etiā atqꝫ etiā rogo, oro, obſecro, vt qd̓ abs te petij, tā ſum-
mopere: q̄ꝫ celarius fieri poterit: effectum reddas. Hoc erit mihi vehemē-
ter gratū. Nec tu officiū in me tuū vnq̄ꝫ accuſabis. Uale ex Me. iij. kal.
(Apri.

¶ Fran. Phi. Xenophonti filio, S.

¶ Laudat filij peregrinationem

FEciſti me, primis tuis lr̄is, certiorē, de nauigatōe tua ad Rhagu-
ſinos: id quod etiā, poſteaq̄ꝫ ſoluiſti e Uenetijs: Mari⁹ mihi ſignificauit
Ego autē ſi maluerā, p paterno affectu: in Italiā eē te, tn̄ cū norim, ⁊ no-
bilitatē, et ſplendorē reipublicę Rhaguſinę, ęquo aīo fero abſentiā tuā,
pſertiꝫ cū iccirco Ulyſſen Homer⁹ prudentię laudarit, qd̓ et vrbes: et mo
res multoꝝ hoīm cognitos illi meminit. Sic em̄ in Ulyſſeę pncipio ait.
Callentem dic muſa viꝝ, q̇ męnia ſacrę, Diruta poſt troię, multūq̄ꝫ diu q̄ꝫ
pererrās. Et mētes hoīm multoꝝ nouit et vrbes. Atqꝫ ibi ſane cuiqꝫ pa-
tria ē, vbi bn̄ eſt, nulliuſq̄ꝫ loci terminis vir ſapiēs circūſcribitur. Itaqꝫ nō
abſurde Socrates cū interrogaret, cuias eēt, ſe nō Athenienſem, ſed mun
danum eſſe rn̄dit. Tuū igit fuerit id pſtaę: atqꝫ efficere, ne fruſtra, iſtuc p-
fectus videare, qd̓ ſi ſtudio diligentiaqꝫ curaueris, cum afferes mihi volu-
ptatē non mediocrē, tuꝫ laudi tuę, atqꝫ emolumēto, plurimū ꝯſules. Re-
liquū ē, vt me facias q̄ꝫprimum certiorē, quā te loc⁹ iſte celumqꝫ delectat.
Eſt em̄ tibi bonę valetudinis ratio haud negligēda. Nos hic oēs, in hāc
diē, bn̄ valemus. Si q̇d iſtic habet de turcis, cura vt ſciā, maxios in Itali
am belloꝝ mot⁹ paratū iri aīaduerti. Uale ex Medi. x. kalendas Aples.

¶ Fran. Phi. Bernardo iuſtiniano, Leonardi filio, S.

¶ Bn̄uolum facit amicū ad hoſpitalitatē ſuis exhibendā.

XEnophon filius ad Rhaguſinos pfectus ē. Scpſit ſe ppediē in̄
ad me miſſuꝝ ſeruas duas, petijtqꝫ ſe facere certiorē, apud quem eas Ue-
netijs diuertere curaret. Cui rn̄di neminē eſſe iſtic, q̇ cum maior mihi, aut
ātiquior familiaritas, hoſpitiuꝫqꝫ ſit, q̄ꝫ tecū vno. Itaqꝫ ſeruę illę diuertēt
apud te. Qd̓ cū fiet, et tu mihi rē ſignificabis, mittā, q̇, et ſeruas ad me p-
ducat, ⁊ qd̓ pecunię op⁹ fuerit, ſoluat. Uale ex Me. kalen. Aprilib⁹

¶ Fran. Phi. Ioanni petro Eutychio. S.

¶ Parari poſtulat et quę ad iter faciendum opus erunt

MArius filius, id qd̓ audiſſe te puto, eſt his diebus, a florētiſſimo
Uenetoꝝ ſenatu: honorifice conductus ad docendum Uenetijs oratori-
am, ac philoſophiā. Id autē eo pluris faciundum exiſtimo, qd̓ ātea nemi-

ni vnq̃ attigit. Is in p̃ntia huc eſt ventur⁹, vt vxorē, ꝛ filios, ꝛ̃liquāq̃ fa
miliā: Venetias ſecū trāſferat. Faciet aūt veniēs iſtac iter. Eſtq̃ ei neceſſe
iſtic cōducē, ad Mediolanū vſq̃, ꝛ mulū cuꝫ muliēe, ꝛ eq̃s duos. Quos
vt ātea diligēter pares, veliꝫ, ne cū iſtuc naui appulerit, diuti⁹ ſit in mora.
Maximū mittā tibi ad paucos vſq̃ dies. Vale ex Medio. vi. ka. Apri.

¶ Fran. Phi. Blaſio Byllino abbati: S.

¶ Arguit quendam officiū neglecti, aut ſpreti

ANgelus actiol⁹: nobilis florētin⁹, et idē ſplendidiſſim⁹ eq̃s aura-
tus, mecū nudiuſtercius q̃ſtus eſt: ꝙ orōnes meas, q̄s apud te, ea lege, di-
miſerat, vt eas mihi q̃ꝓmuꝫ redderes: nō modo nō reddidiſti, ſed a ſe q̃ ſę
piſſime hortatus, vt officio fungaris, id nō mō non facis, ſed ridiculo du-
cis eius oēm adhortationē. Itaq̃ ſuꝫ mirat⁹, qd ꝛ vir religioſus, ꝛ abbas,
tot iaꝫ annos diſtuleris ea dn̄o reſtituere, q̄ bona fide poſſidere non potes.
Vale Mediolani ex ędibus noſtris vi. kalendas Apriles.

¶ Fran. Phi. Bernardo Juſtiniano Leonardi filio, S.

¶ Gratias agit mirifice.

ETſi mihi dubiū nunq̃ fuit meos oēs tibi eſſe chariſſimos, tum cū
primis diebus, ex Mario filio, corā didiciſſem, quāto cū ſtudio, ꝛ chari-
tate, eius oībus ꝯmodis, honoribuſq̃ ſemꝑ adfueris, vix dici queat, q̃ me
tua opera delectarit. Nā cum vitro eā amicitiā, q̄ mihi ꝑmum cum patre
tuo, ſapiētiſſimo, atq̃ ſummo, viro maxima fuit, deinde tecū tāta eſt, vt ni-
hil ad cumulum queat accedere, trāſfundi etiā tanq̃ hereditario quodam
iure, in poſteros noſtros, nō mediocre mihi, atq̃ meis oībus: patrimoniū
adeptus videor. Itaq̃ nō poſſum mihi non letari plurimum, ꝙ optatis
meis ita rn̄deas, vt tibi gratulādum exiſtimē, ꝙ ita humanus es, ita beni-
gnus, ita patris tui ſimillimus. Ego autē quod ad me attinet, ſi cęteris in
rebus a te ſuperabor, amandi tamē officio nunq̃ profecto ſim ſuperādus.
Reliquum eſt, vt qui pro filio Mario fundamenta optima, vel tua dili-
gentia, iacta ſunt, ea om̄i robore ſtabilienda cures. Hac vna re mihi grati⁹
facere nihil poſſis. Vale ex Mediolano kalendis Maiȷ̄s

¶ Fran. Phi. Jacobo lucenſi aplico ſecretario, S.

¶ Reſponſum petit

AD eas lrās, quas Idib⁹ Martiȷ̄s tibi reddendas, ad Otthonem
caretū dederā: qd nihil in hāc diem rn̄deris, miror. Nā cum igno-
ro, vtꝝ tuę voluntati morē geſſerim, ea in re, quā ex me ſcire cupiebas, tum
vehementer expeto ex te intelligere, que ſit pontificis Piȷ̄ ſententia, de of-
ficio noſtro. Itaq̃ rogo te, vt me primum, his de rebus, facias certiorē. Va
le ex Mediolano iiȷ̄. Idus Maias

¶ Fran. Phi. Jacobo Antonio Marcello, S.

¶ Amicitia quō orta ſit inter ſe ꝛ alium quendā narrat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

INſitā eſſe natura animis hoīm vim quādaz ſimilitudinis: diſſi-
militudiniſqꝫ: cū ad ceteros mot⁹, tū ad amorē, ⁊ ad odiū, q̇ philo
ſophi voluerūt, nihil a ꝟitate cēſiſſe alienuz mihi videri ſolent: et id
quidē non in hoībus ſolum, ſꝫ in reliq̇s quoqꝫ aīantib⁹ late patere. Qđ vt
de aliȷ̈s aīalibus breuitatis cā pretereā: quotidie vſu venit, vt iȷ̈ qui ſe nū-
quā viderint, neqꝫ aliud quicq̄ꝫ cōmertiȷ̈ cōſuetudiniſqꝫ inuicē habuerit,
ſe tn̄ quodaz nature ſuaſu diligāt: et alteri de alteris bn̄ audire perlibenter
velint. Accepi ex multoꝝ ſermone me tibi eſſe chariſſimuz, quodqꝫ hono-
rifice de me loqueris, ſentiſqꝫ peramice. Quod certe fuit eo mihi iucundi-
us: qm̄ mea de te opinio haud quaq̄ꝫ me fefellerit. Cum em̄ vna oīm voce
didiciſſez, magnū te eſſe viꝝ, eundēqꝫ ꝓhumanū, ⁊ illoꝝ apprime ſtudio-
ſum, q̇ bonis artibus dediti, immortalitate maxime, ⁊ ipſi ſequerēt, ⁊ aliȷ̈s
pararent, ilico ſuz accenſus in amorem tui: neqꝫ dignum exiſtimaui quem
propter innumerabilis tuas egregiaſqꝫ ꝟtutes, quātuz ipſe curare potero,
diligentiaqꝫ preſtare, faciam immortalem, apud oēm poſteritatem. Tuū
igitur fuerit non aſpernari officium tuum, quandoquidem ipē omnia cu-
pio gratificari tibi. Uale ex Mediolano pridie idus Maias

¶ Fran. Phi. Joanni barbato, S.

¶ Minatur cuidam niſi libros reddat

QUātuz videre videor ridiculo tibi ſuz. Nā meos carminuz libros
totiens repetitos reſtituere mihi negligis. At ego mihi verba dari lōgius
certe nō patiar. Turpiſſimū em̄ eſt Frāciſcuz philel. imberbē duci, a Joā-
ne Barbato. Itaqꝫ aut rē mihi meā reſtitue q̄ꝫprimū, aut vbi ita malis ti
bi litē apud ꝑncipē paratā eſſe intellige. Nā q̇ alias, ridere nunq̄ꝫ cōſueui,
rideri abs te nolo. Uale Mediolani ex edibus meis viȷ̈. kalen. Augu.

¶ Fran. Phi. Xenophonti filio. S.

¶ Crebriores literas filiȷ̈ petit.

FEci te ad tertiū nonas Julias, ꝑ literas, certiorem, me nihil lr̄aruz
tuaꝝ accepiſſe, poſteaq̄ꝫ e Uenetiȷ̈s ſolueras, ꝑter eas: quas ad tertium ka
lendas Aꝑles Troili ſcribe ad me dederas, cum interea tꝑis ſecundum, et
nunc tertium, tibi ſcꝑſerim. Qđ eo etiam magis miror, ꝙ Marius mihi
ſignificauit ſibi redditas eſſe, abs te literas, quibus cū nulle prorſus iȷ̈ſſent
ad me. Ego autē, etſi auguror, vt res habet opeꝑcium tn̄ duxi, te commo-
nefacere, ſi quando ad me ſcribis, vt cures tua omnia ſcripta redditum iri.
Uenetiȷ̈s, aut viro patricio Bernardo Juſtiniano Leonardi filio, aut du
cali oratori, Antonio Guidoni bono. Nā Marcheſius rediȷ̈t Mediola
num. Tu ſi quid velis, ſignificato. Nos hic omnes valemus recte. Uale
ex Mediolano nonis Auguſtis.

¶ Fran. Phi. Mario filio, S.

¶ Arguit filium ꝙ patrem accuſat

QUod expoſtulas meas lr̄as minus ſepe ire ad te, ꝑtiz ipſe tu, partiz occupatõẽs meę ſunt in cauſa. Q̄d̄ ſi tuā ipiꝰ cauſaz ſuſtuleris, ego quoqꝫ meas oīs occupatõẽs amouebo. Noli iuuenis cum ſene de prudentia cõtendere, neqꝫ cum patre filius. Noli verſutiā calliditati anteponere. Ratione vtere et conſilio. Id ſi feceris nunq̄ꝫ me incuſabis, nec vlla in re deſyderabis paternum officium. Quod Marieta meliuſcule valet: gaudeo. Ceſarē meum bene in literis ꝓficere plurimū letor. Velim cetera, vl' q̄ ad teip̄m, vel ad reliquā familiā attinent, diligenter cures. Ad Xenophontem reſpondi. Tu quod ad hugulotū reſpicit, ne diutius neglige. Bernardum põtanum noſtꝝ bene valere opto. Vale ex Mediolano x. kalendas Decembres

Fran. Phi. Xenophonti filio: S.

Monet filium ſuum vt et ſepius et apertius ſcribat

MAlo te negocioſum eſſe, q̄ꝫ ocioſum, mō negocia tibi tua, aut dignitati ſint, aut commodo, quod ſine dignitate incõmoduz eſſe puto. Nā per lr̄as, quas modo ad vi. kalē. Auguſtas dediſti ad me, adeo oſtendis te occupatū: vt nullum tibi tempus relictum videatur ſcribendi ad patrem. Q̄d̄ das accipio. Et facis tu fortaſſis ex officio. Ego autē auguror, neſcio quid, in hanc diem accepi ſcd̄m, abs te, lr̄as, poſteaq̄ꝫ Rhaguſuz es profectus. Si te negligentiorē aut minus cautū animaduertero, tu quoqꝫ tardiores videbis epiſtolas meas. Scripſiſti omnia iſtic ardere. Id dici puto ad imminens a turcis periculum. Vellem ſcripſiſſes, et latius, et apertius, ne mihi Sibylla interprete opus eſſet. Quod amicus iſte tuus cupit videre aliquid ex noſtris ſcriptis, dabo operam vt tibi mos geratur. Nos hic valemus omnes. Cura etiā tu vt valeas ⁊ hominibꝰ deoqꝫ ſis chariſſimus. Vale ex Mediolano x. kalendas Septembres.

Fran. Phi. Laurentio Piſaurenſi Parmenſiū p̄fecto S.

Religioſi amico commendātur

ETſi ingratꝰ certe nõ erā, vel ſine vlla ꝯmendatiõe mea, nihil eē apd̄ te ātiquius, iuſticię pietatiſqꝫ officio, tn̄ vt intelligeres, q̄ꝫ mihi rem grataz facturus eſſes, ſi negocium religioſoruz fratrum ſanctę Marię ſeruorum, qui appellantur, ita curaueris, vt iſti omnes intelligant, meam de ſe commendationem fuiſſe ſingularem, libuit abs te petere, ac etiaz ſi opus fuerit cõtendere, ne patiaris eſſe fruſtra itū ad me. Nemo eſt enim qui amicitiaz noſtrā ignoret. Quā vt huiuſmōi quoqꝫ munere clariorem omnibus facias rogo. Noſti pudorem meum. Nunq̄ꝫ auſiz tantopere a te aliquid petere, quod ab honeſta re abhorrere videatur. Vale cum tuis omnibus ex Mediolano vij. kalendas Septembres

Fran. Phi. Joanni cyſio Guidobono, S.

Operam a ſe petitā reijcit in alterum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

A Uere nōnulli Ueneti, qui a me, ꝑ l̄ras meas carminuz libros ex-
scribēdos petierūt. Quibꝰ ego sigillatī gessissez q̄ꝫ ꝓmuz morem: si
tot mihi eiꝰ operis fuissent exēpla. Sed cum nulluz mihi omni-
no relictum sit, preter id vnuz, quod initio scripserā, existimaui, hoc pacto,
satis ab me iri omnibus factum, si tibi huiusmodi prouinciam, pro nostra
beneuolentia delegarem. Itaqꝫ dedi ad eum ipsum carminum codicem,
manus meę, vt vides: festina exaratuz arundine. Cuius tu ita pro tua pru-
dentia, feceris omnibus copiam: vt intra sextum mensem codex ad domuz
redeat. Uale et patrem tuuz, grauissimum virum, v̄bis meis, saluere plu-
rimum iube. ex Mediolano Idibus Septembribus

¶ Fran. Phi. Hieronymo castello, ph̄o, ac medico. S.
¶ Operam amici petit

Q Ui tibi reddidit meas l̄ras, q̄ mihi in re tua sit opꝰ opa, corā v̄bis
meis exponet. Scio quāti me facias, ꝛ q̄ꝫ tibi charus sum. Itaqꝫ non esse
opus intelligo, vt te aut rogē hoīem amicissimū, aut horter virꝫ diligētissi-
mum ꝛ optimū. Q̄d si dederis opam, ne frustra in te spem ꝑcipuā colloca
rim, immortali me afficits b̄n̄ficio Uale ex Medio. iiii. Idus Martias

¶ Fran. Phi. Lodouico Casellę, S.
¶ Beneficium beneficio accumulari orat.

S ingularē tuā: erga me bn̄uolentiā, ml'tis tuis, ꝑmagnisqꝫ officiis
sum expꝑtus. Meus aūt in te animꝰ qualis sit, qualisqꝫ sꝑ fuerit, ea tibi eē
debet certissima ꝯiectura, quod es de me sępe meritus q̄ꝫ optime. Quo fit,
vt oībus meis in rebus, nō secus te vtenduz existimem, quā ꝛ amicissimo,
et optimo viro. Itaqꝫ tuū est, vt beneficiū beneficio cumules, tibiqꝫ ꝑsua-
deas euz mihi animū eē, vt si minꝰ referre, habere tn̄ grām, nō minꝰ possiz,
quā velim, nec minorē agā, q̄ꝫ debeā. Uale ex Medio. iiii. Idus Mart.

¶ Frā. Phi. Catoni sacco iurecōsulto ꝛ oratori, S. P. D.
¶ Questiones quędam a Philelfo petuntur

V Ideo te esse admodum ociosum, vtpote q̄ e legū ac iuris ciuilis stu
dio tātisper venia exorta, donec constitutę vacatōes ꝑterierint te oblectā-
di grā, vt es hō voluptuariꝰ iis q̄stionibus obtuleris, q̄ ꝛ iucundę sunt, et
homie vrbano minime indigne. At ego nequaqꝫ rn̄debo tibi, vt Aristote-
les, aut Plato, sed vt Philelfus. Si quid v̄o acutiꝰ volueris, tuam istam
Academiā consules. Sequar autē ordinē ꝓpositarꝫ a te questionum. Et
primum tu quidem petis, quid causę eē putē, q̄ hebrei oēs natura fetent.
Utrꝫ hebrei oēs (vt tu ais) feteāt, an id minus, nihil cōpertū habeo. Sꝫ
q̄d in causa eē queat, vt nōnulli malū odorem, ꝛ pleriqꝫ bonū, de se prebe-
ant, ꝑt vtrꝫqꝫ in aliis natura, in aliis more accidere. Naz qui cibo sunt aut
potu inferiores, ii male cōcoquāt necē est. Ex concoctiōne autez mala, aut
morbi manāt alii: aut alii, aut ꝑ sudorē ea resoluitur. At istiusmodi sudor

quē fetulēta emiſerit cōcoctio, neceſſario odorez hꝫ cōcoctioni ſimillimuꝫ.
Ex illiuſmodi aūt hūore, ſiue is intrinſecꝰ ꝑ cutē ſe emiſerit: ſeu in ſupficie
ſit, mēbroꝝ triſtis ſane odor exhalatˀ. Nec in Hebreis id offenſionis magꝭ
accidit: qꝫ in oībus q̇ viuunt incōtinenter, ſiue cibi, ac potꝰ incōtinentia
ſiue etiā aliter, ſed fortaſſe eo magis in Hebreoꝝ gñe id vſu veit, ꝙ pleriqꝫ
oēs menſarij ſunt feneratoriā exercentes, et ita nullis exercitati laboribus:
Quo fit, vt nimio ocio q̇eteqꝫ marceſcentes tetꝝ de ſe odorē emittāt ſit ne-
ceſſe. Cōtra autē qui ſobriā temperatāqꝫ vitam agunt, ſeqꝫ Perſaruꝫ more
aſſidue exercent, aut equitando, aut ambulādo, aut aliter ingenue. Hi cer-
te non mō male olēt, ſed bñ potius. Aut ſunt ſane, q̇ natura delectāt odoē
ſuo, vt de Alexandro Macedonuꝫ rege legitˀ, cuiꝰ etiā veſtimēta que eius
corpus cōtigiſſent gratū odorem exhalarāt. Id vero ob aliā nullam fiebat
rationem, qꝫ ob maximuꝫ calorē corporalis illius tēperamenti. Quaē nō
eſt mirādum, ſiqñ Alexāder in irā adeo exardeſceret, vt eos etiā quos habe-
bat chariſſimos interimeret. Qđ tuꝫ maxīe accidebat, cum ad nature fer-
uorē viui eſtus in potu accederet. Nā ex non adulterato nature calore cū
alia bona, et vtilia ꝑmulta, tuꝫ ſuauiſſimꝰ odor gignitˀ. Que quidē res vel
ea rōne ꝓbari pt, ꝙ ⁊ caſie, ⁊ cinnama, ⁊ thus et cetera hmōi odorifera pi-
gmētoꝝ gña non niſi in Arabia, ⁊ calidiſſimis regionibꝰ oriuntˀ. Quod ſi
ij qui ſunt calido corporis tꝑamento natura bñ olent, ij nccārio olēt male,
q̇ frigido ſunt et humido, vt de pituitis licet intueri. Quo in gñe populi
ſeptentrionales fere ſunt oēs, q̇ ad frigiditatē et humorē temperamēti vbi
vite quoqꝫ ac victꝰ continentiā adiūxerit, oīa ſint nauſea tetriores. Quod
autē petis ſcđo loco, qua rōne fieri cenſeā: vt autumnali tꝑe appetētiores
veſcendi ſumꝰ, qꝫ alijs anni tꝑibus, ad id quoqꝫ quid ſentiā nō abigā tibi
oñdere. Sunt q̇ arbitrentˀ id accidere copia atqꝫ varietate illoꝝ fructuum
q̇ per id tꝑis ex arboribus manāt, vt ſunt mala, pyra, caſtanea, molluſce: fi-
cus, vue, ſorbula, myſpula, ceteraqꝫ hmōi ꝓpe innumerabilia pomoꝝ, nu-
cum atqꝫ baccaꝝ gña. Nā iſtiuſmōi eſculētoꝝ illecebris guſtꝰ delectatus,
vt ſtomachū veluti ad ea admittēda inuitat, ita ad coquendum reddit ar-
dentiorē, quibus etiā humectatꝰ venter qđ ſuſceperit et facilius deijcit ce-
lerius. Vñ ſtomachꝰ onere vacuus aſſiduꝰ appetit impleri. Eā vero rati-
onem nituntˀ confirmare ex egrotātium cōſuetudine qui ꝑ hmōi fructuū
eſum recuperāt veſcendi appetituꝫ. At hmōi mihi cauſe autumnalis eda
citatis minime probātur. Pyroꝝ eñ et ficuuꝫ et vuaꝝ ſimiliuꝫqꝫ fructu-
um eſculenta, ⁊ humectāt ſtomachū, ⁊ frigidiorem efficiunt. Id autem vt
cōcoctioni detrimētoſum ē, ita etiā comedēdi appetituꝫ aufert. Itaqꝫ alia
mihi cōmodior occurrit, et ꝓbabilior ratio. Autumnuꝫ eſtas āteceſſit. At
ꝑ eſtatē intimꝰ ille calor noſter ⁊ proprius q̇ naturaliter alimur diſpergitˀ,
fitqꝫ imbecillior ac rarior. Idē in autumnū cogitˀ rurſus rceptuſqꝫ penitꝰ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

intra corpus ꝓpter eius denſitatem atq; refrigerationē exteriorem vim ſu
am roburq; reaſſumit. Preterea cum per eſtatē magis vtimur potu ac ci-
bis itē humidioribꝰ ob caloris magnitudinē, natura in autūnali tpe mu-
tationis cupida, contrarium querit. Itaq; nos maiore afficit fame ſiccūq;
alimēto corporis reddit tempamento. Quid ꝟo in cā rear eſſe vt cygni in
aīa efflanda et ſonorius canāt ⁊ dulciꝰ, dicā audacter qd̓ ſentio. Neq; me
hoc loco deterrebit ab animi iudicio Platōis auctoritas apud quē diſpu-
tat Socrates Cignos idcirco in morte ſonātius canere, ac melius, qm̄ tū̄
maxime ꝓuideant immortalitatē animoꝝ. At ipſe id puto natura fieri q̄
ſtudioſa cōſeruāde ſui vitalis om̄is ſpūs ꝑ corpus diſꝑſos cōtrahit ad cor
tanq̄; ad arcē vitalis p̄ſidij ac roboris. Sed vbi natura fruſtra diu mul-
tumq; luctata neccitati parere tādem cogit̄ ſpūs illi deſerta cordis ſtatione
emergētes impetu quodā intrinſecꝰ per anularis illos lōgiſſimi colli am-
bitus ad os ipm̄ ſonū quendā pleniorē efficiūt muſici cātus ſimillimum.
At poſtremū aūt q̄ſitum eſt a te q̇d remedij afferri q̄at quo minꝰ q̄s ebri-
etate ſuperet, vt in liberiore cōuiuio qd̓ greci συμποσιον nominānt.
Et ad iſtud quoq; facilis eſt rn̄ſio. Druſus Germanicus Tyberij Ceſaris
frater, vt erat vir, ⁊ liberalis, ⁊ gratioſus, iſtiuſmōi tuo cōuiuij gn̄e delecta-
ri ſolitus tradit̄. Cōuiuis aūt reliquis ebrietate correptis, ſolꝰ medicus vi-
no ſupior ē inuentus, cū is tn̄ longe magis q̄; alius quiſq; ſeſe potu obrue-
ret. Sed poſteaq̄; eſt aīaduerſuz cōſueſſe medicuz, antea q̄; bibere incipe-
ret, veſci ſemꝑ q̇nq; aut ſex amaris amygdalis, vbi id facere: ē a Druſo ꝓ-
hibitus, mox poſt ꝑuum etiā potuz ebrietati ɔceſſit. Potes igit̄ etiam tu
q̄n̄docunq; vel fortes Germanos, vel claros Burgūdiones, q̇ ⁊ ipi quoq;
ex Germania olim ꝓfecti, in Gallia cōſederunt: iſtiuſmōi cōuiuio accepe-
ris, ſolꝰ videri ſobrius, ſi volueris, ꝑ hmōi amaroꝝ eſum amygdaloꝝ vino
iter prohibere in venas. Quod ſi huiuſce rei q̄ſieris rationem, ea mihi vide-
tur eſſe, q̓ vis amaritudinis naturaliter deſiccat, atq; conſumit humidita-
tes. Itaq; ex omnibus liquoribus amarus maxime guſtuz offendit (vt a-
it Plato) vtpote q̇ lingue venulas, que ⁊ molles ſunt ⁊ rariores cōtrahit
humiditatibus ex ariditate reſolutis. Videmus etiā hulcera, amaris me-
dicamentis extenuari ac purgari. Sed hec phyſicis relinquamus et me-
dicis. Vale Nonis Aprilibus

¶ Dauentrie ex officina chalcotypa Alberti Pafradi: An-
no ſalutis noſtre M.D.XX. Menſe Nouembri.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1

384

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
227 E 1